

Ърл Стенли Гарднър
Дръзката разведена жена

ПРЕДГОВОР

Преди няколко години посветих една от историите за Пери Мейсън („Изядената от молец норка“) с подходящ предговор на моя приятел д-р Русел Фишер, който по онова време беше току-що назначен за началник медицински следовател на щата Мериленд.

Оттогава следя прогреса на д-р Фишер с чувство на гордост от неговите постижения.

Като медицински следовател на щата Мериленд той направи службата си така необходима, че всеки случай на медицинско разследване в голямата градска област на Балтимор се проучва основно и в два от трите случая се правят аутопсии. За сравнение, в Питсбург (област Алигени, Пенсилвания), един град от същата величина, само на 6% от такива смъртоносни случаи се правят аутопсии по следователската система.

И докато тази медицинска следователска система струва в Мериленд само 17 цента на жител в областта на Балтимор, то в района на Питсбург цената е 22 цента на жител.

Това е един завиден успех и избирателите изразиха своето доверие към д-р Фишер и ръководения от него отдел чрез неотдавнашното одобрение на пуснатите облигации, които ще бъдат използвани за изграждане на една сграда за централна медицинско-изследователска система.

С удоволствие трябва да отбележа, че все повече и повече хора започват да осъзнават важността на съдебната медицина и защитата, която се осигурява на живите от една модерна и съвременна медицинска изследователска система.

Както напоследък изтъкна д-р Фишер, 85% от всички убийства в национален мащаб се извършват между приятели и членове на дадено семейство и особено в случаите на отравяне тези убийства могат да останат неразкрити.

При наличната местна следователска система много от тези случаи на отравяне остават неразкрити. Естествено техният общ брой е неизвестен, но последните ексхумации убедиха криминалистите, че убийствата чрез отравяне са много по-значителни на брой, отколкото гражданите подозират.

Поради това, че като администратор и изпълнител в медицинските разследвания той постигна такъв значителен резултат, аз посвещавам тази книга на моя приятел д-р Русел С. Фишер, началник-медицински следовател в Мериленд.

Ърл Стенли Гарднър

ГЛАВА 1

След като завърши обедната конференция, Пери Мейсън се завърна в канцеларията си, където го очакваше с голямо нетърпение Дела Стрийт.

— Опитвах се да се свържа по телефона с вас, преди да напуснете ресторанта — започна тя. — Човекът, с когото имахте среща в два и половина, телефонира, че се отказва от нея. Той каза, че след като другата страна узнала, че със случая се занимава Пери Мейсън, въпросът бил уреден задоволително. Сега остава само да изпратите сметката си.

— За каква сума ставаше дума? — запита Мейсън. — Около пет хиляди долара?

— Сумата възлиза на шест хиляди седемстотин и петдесет долара.

— Изпрати сметка за петстотин долара — рече Мейсън. — Има ли нещо друго?

— Една мистерия в службата.

— Какво искаш да кажеш с това?

— Точно това, което казах — имаме нещо загадъчно в службата. Една жена, която е почувствала, че животът ѝ е в опасност, търси вашата защита и съвет. Освен това тя се нуждае от помощта на един добър частен детектив, когото да изберете и ръководите вие.

— Коя е тя? — запита Мейсън. — И къде се намира сега?

— Казва се Адела Хейстингс — отвърна Дела, — но къде се намира, засега не знаем.

Мейсън смръщи вежди.

— Отидох на обяд в 12:15 часа — каза Дела. — Както знаете, Гърти и аз не излизаме по едно и също време. Хапвам няколко залька и се връщам в 12:25 часа. Тогава излиза Гърти и се завръща в 13:30 часа, като до това време аз наблюдавам телефонния номератор.

— Продължавай — подкани я Мейсън.

— Вие познавате Гърти. Тя е неизлечима романтичка и когато някой клиент привлече вниманието ѝ, съчинява цяла история за него. През обедните часове има много малко обаждания по телефона и хората рядко идват тук. Тогава Гърти започва да чете любовни истории и да яде шоколадов крем.

Мейсън се усмихна.

— И тя започва да ми говори колко малко следи за своето тегло.

— Разбира се — каза Дела усмихнато. — Гърти е убедена, че това е един научно доказан факт: малък сладкиш преди обяд убива апетита и след това няма да яде толкова много. Според нея нашите диетични навици твърде са назадничави, щом като първо приемаме яденето, а след това десерта...

— Зная. Чух Гърти да излага своята теория. Но нека се върнем пак към мистерията. Ти възбуди любопитството ми.

— Е, добре, Гърти четеше някаква любовна история и беше достигнала до най-интересната част. Мисля, че едновременно с четенето тя поглеждаше навън за клиенти. Разказа ми, че след като съм напуснала канцеларията, тази жена дошла и била ужасно развълнувана. Тя поискала да ви види незабавно. Гърти ѝ обяснила, че сте отишъл на обяд, че рядко приемате хора без предварително уговорена среща, че вероятно ще се върнете преди 14:30 часа, но за това време имате друга уговорена среща. Жената била в почти истерично състояние. Тя повтаряла; „Няма значение, няма значение. Ще почакам. Трябва да го видя. Няма да напусна тази канцелария, докато не си осигуря неговата защита. Искам г-н Мейсън да се погрижи за интересите ми и да ми намери добър частен

детектив.“

— И след това? — запита Мейсън.

— Тогава Гърти я запитала за името и адреса и жената отговорила, че се казва г-жа Хейстингс и че сегашният ѝ адрес не е от значение. Гърти записала името ѝ и след това продължила да чете списание. А жената седнала на стола до прозореца. След няколко минути обаче станала и започнала да се разхожда из канцеларията. Внезапно казала: „Ще се върна след няколко минути“, отворила вратата и излязла в коридора.

— И след това? — запита Мейсън.

— Това е всичко — каза Дела. — Тя и досега не се е върнала.

— Навярно ще се появи всяка минута. Как изглеждаше тя, Дела?

— Гърти не е съвсем убедителна, но каза, че жената имала аристократично държание, привлекателна фигура, приятен глас, тънки, чувствителни пръсти. Била на възраст около тридесет и три години и носела големи тъмни очила. Затова не може да се каже нещо повече за чертите ѝ. Гърти смята, че жената била с тъмни очила, за да скрива вероятно, че е плакала. Попитах я как е разбрала това и тя отвърна, че нещо дрезгаво в гласа на посетителката издавало това.

— Да оставим това — каза Мейсън. — Аристократично държание, тънки пръсти, приятен глас. Не допускаш ли, Дела, че Гърти описва нашата посетителка като героиня от някой любовен роман?

— Не бих се учудила — отвърна Дела. — Обикновено Гърти е доста наблюдателна, но когато през обедните часове чете някоя от тези любовни истории, мислите ѝ се носят надалече на розови облаци.

Мейсън погледна часовника си.

— А сега да поразработим малко върху исканите от съдебните заседатели доказателства, които трябва да представя на съдията по делото следващата седмица.

— Има няколко много важни писма, които не сме уточнили, а трябва да изпратим още днес — напомни Дела.

— Е, добре — въздъхна Мейсън. — Донеси писмата.

Впрочем аз зная какво трябва да направим с тях. Взemi двете неотложни писма от големия куп поща и след това ме остави да прегледам и останалата част от кореспонденцията.

Дела се усмихна и напусна стаята, но след няколко минути се върна обратно, като носеше черна дамска чанта.

— Какво е това? — попита Мейсън.

— Отидох за папката с писма в стаята на стенографката и когато се връщах през приемната, забелязах тази чанта на пода зад големия стол. Попитах Гърти дали е нейна, но тя отговори, че никога не я е виждала. Тогава я запитах кой е бил в приемната с ръчна чанта и след като помисли малко, тя си спомни, че това трябва да е чантата на оная мистериозна жена, която ни е посетила през обедните часове. Чантата се намираще точно зад стола, на който е седяла.

Мейсън протегна ръка и Дела Стрийт му подаде чантата.

— О, това е доста странно — каза замислено той. — Жената каза, че ще излезе само за няколко минути, че се чувства застрашена, но не се връща обратно и оставя ръчната си чанта. Естествено ние не знаем дали действително е нейна.

— Не мислите ли, че трябва да прегледаме съдържанието ѝ? — запита Дела. — Тя е доста тежка и може би е пълна със златни монети.

Мейсън разгледа внимателно чантата отвън.

— Мисля да я отворя, Дела, трябва да проверя дали в нея няма някакво име или адрес.

Адвокатът разтвори внимателно чантата и започна да я преглежда, но внезапно дръпна ръката си.

— Какво има? — запита Дела.

Мейсън се поколеба за момент, после измъкна от джоба носната си кърпа и уви с нея пръстите на ръката си. Бръкна отново в чантата и извади оттам един стоманеносив 38-калибров револвер.

— О, какво мислите за това? — запита Дела Стрийт.

Като държеше все още носната си кърпа така, че пръстите му да не оставят отпечатьци, Мейсън откри цевта на револвера.

— Това е 38-калибров револвер „Смит и Уесън“, с четири

пълни и два изстреляни патрона в него.

После помириша дулото и продължи:

— Очевидно с него е стреляно не много отдавна.

След като затвори внимателно цевта в същото положение, в което тя се намираше преди, Мейсън постави внимателно оръжието върху попивателна хартия на бюрото си и предложи:

— А сега да направим опис на вътрешността на чантата. Първо, тук виждам един калъф, Дела. Нека го разгледаме по-обстойно.

Той извади калъфа, отвори го и измъкна от него куп документи.

— Позволително за шофиране от щата Невада — каза Мейсън, — издадено от Лас Вегас на Адела Стърлинг Хейстингс, ул. „Северозападен Фърстън“ 721... А това е кредитна карта на името на госпожа Гарвин Ст. Хейстингс от Лос Анжелос, бул. „Уедърбли“ 692. Освен това има още няколко карти: членска карта от автомобилния клуб на Южна Калифорния, членска карта от яхтклуба в Балбоа Бийч и няколко кредитни карти. Има и едно портмоне — продължи Мейсън, — което изглежда претъпкано догоре с пари.

Дела Стрийт вдигна очи от бележника си и го погледна.

— Мислите ли, че е редно да проверите цялото съдържание на чантата?

— Мисля — отвърна Мейсън, — че ако оръжието е било използвано за извършване на някакво престъпление, то оставянето на чантата тук е опит да бъде въвлечен в случай, с който не бих желал да имам нищо общо. Струва ми се, че не е нормално една жена да излезе от нечия канцелария и да остави чантата си в нея. Ако с нашата обедна посетителка не се е случило нещо извънредно, започвам да мисля, че оставянето на чантата тук е една добре обмислена маневра. И ако това е така, искам да откроя нещо повече за тази личност.

Мейсън взе портмонето и го отвори.

— Я виж какво има тук.

Дела вдигна глава от бележника си.

— Банкноти от сто долара — добави Мейсън. — Петдесетдоларови банкноти. А тук има една от хиляда долара,

хиляда и петстотин, две хиляди, три хиляди в едри банкноти и още: двадесет, четиридесет, шестдесет, осемдесет, деветдесет, сто, сто и пет, сто и десет, сто и петнадесет долара в по-дребни банкноти и няколко сребърни монети на стойност два долара и четиридесет и три цента. Изглежда, Дела, че нашата посетителка е била със значителни финансови възможности и в състояние да заплати големи суми.

— Защо го казвате в минало време? — запита Дела.

— Защото не зная дали ще можем да я видим отново тук. Трябва да се съгласиш, че една жена, която забравя чантата си с толкова много пари, сигурно има твърде къса памет. Тя може да е забравила, че е употребила оръжието. А сега нека да продължим с проверката. Ето някакъв документ, червило, полупразен пакет с цигари и един ключодържател. Това е странно, Дела. На този ключодържател е имало доста ключове, а сега е останал само един. Можеш да видиш ясно по кожата отпечатъците, останали от други ключове. Впрочем тук има още един ключодържател с прикачени към него половин дузина ключове и...

В този момент иззвъня телефонът. Дела вдигна слушалката.

— Момент. Кой се обажда, моля?

Тя се заслуша малко и като закри с ръка микрофона, се обърна към Мейсън:

— Хънтли Л. Банър, адвокат, иска да говори с вас във връзка със случая Хейстингс.

Погледът на Мейсън се премести от чантата към оръжието върху бюрото. За момент той се поколеба, после кимна и взе слушалката.

— Да, господин Банър, слуша ви Мейсън.

Гласът от другата страна на телефона се обади:

— Аз съм адвокатът на Гарвин Л. Хейстингс. Научих, че вие представлявате неговата жена във връзка с уреждането на имуществения въпрос между тях.

— Мога ли да зная кой ви е дал тази информация? — запита Мейсън.

— А не е ли вярно това? — учуди се Банър. Мейсън се

засмя.

— Казано на юридически език, господин Банър, страхувам се, че не отговаряте на въпроса ми. Преди да отговоря на вашия, бих желал да узная на какво основание заявявате, че аз представлявам госпожа Хейстингс.

— Тя самата ми каза това.

— Мога ли да попитам кога?

— Малко преди обяд.

— Вие сам ли говорихте с нея?

— Тя е казала това по телефона на моята секретарка.

Мейсън започна предпазливо:

— Когато госпожа Хейстингс е дошла да ме посети, аз бях извън канцеларията си и тя не ме е дочакала. Засега нямам никакво право да я представлявам.

— Добре — отвърна Банър, — тя ще се върне, за да ви види. Не става въпрос за това, че се е спряла на вас като адвокат. Трябва да имате предвид, че що се отнася до уреждането на имуществения спор, тя няма никакви права. Цялото имущество на Хейстингс е лично негово. И въпреки това във връзка с развода моят клиент е готов на едно разумно и справедливо споразумение. Мисля, че разбирате какво имам предвид. Хейстингс не желае да я остави без стотинка, но лично аз мисля, че тя има прекалено големи изисквания по отношение на имуществените въпроси. Добре би било, ако още от началото разбере, че няма да оплете кошницата си за сметка на моя клиент.

— Имат ли някаква обща собственост? — запита Мейсън.

— Нищо съществено за отбелязване, но ние сме готови на едно щедро споразумение.

— Бихте ли изложил вашето предложение?

— Не по телефона — отвърна Банър.

— А къде се намира канцеларията ви? — запита Мейсън.

— В сградата Грейфайър.

— Това е само през няколко блока оттук — рече Мейсън.

— Чуйте, Банър, ако имате малко свободно време, ще дойда да ви видя. Преди да се съглася да представлявам госпожа Хейстингс, аз искам да си изясня някои неща.

— Ако дойдете веднага, ще бъда доволен да ви видя — любезно приключи разговора Банър.

— Ще бъда при вас след пет минути — уточни Мейсън.

Той остави слушалката и се обърна към секретарката си:

— Отивам при Банър, Дела, за да разбера поне нещо за този случай. Ако се опитам да го притисна по телефона, той ще стане подозрителен, но ако го посетя за малко, ще бъде склонен да каже повече, отколкото възнамерява.

Мейсън излезе на улицата, дочака зеления сигнал на светофара, прекоси към ъгъла и след като премина няколко блока, влезе в сградата Грейфайър. От указателя се осведоми, че канцеларията на Банър е в стая 438.

Сградата беше модерна, изградена от стомана и бетон, с няколко плавно движещи се асансьора. Само след няколко секунди Мейсън отвори вратата, на която имаше табелка „Хънтли Л. Банър, адвокат.“

Една млада жена, която седеше срещу вратата и изпълняваше едновременно длъжността на секретарка, стенографка и телефонистка, се усмихна неопределено на Мейсън.

— Аз съм Пери Мейсън — представи се адвокатът. — Говорих с господин Банър и...

— О, да — прекъсна го тя живо. — О, да, господин Мейсън. Оттук моля!

Мейсън забеляза стройната фигура и гъвкавата ѝ походка, когато тя се отправи към съседната врата и я отвори.

— Господин Мейсън — произнесе тя.

Мъжът, който седеше зад голямо бюро, стана и пристъпи с протегнатата ръка и сдържана усмивка. Беше около четиридесетгодишен, с едро тяло и проницателен поглед.

— Това е голяма чест за мен, колега — каза той. — Щеше да ми е приятно да дойда да ви видя, но вие говорехте така бързо, че не успях да подредя мислите си. А това е госпожица Митчел, моята секретарка, господин Мейсън. Тя е ваша гореща почитателка.

Секретарката изгледа Мейсън с тъмните си очи, в които доста ясно личеше определен личен интерес. Тя протегна ръка.

— Очарована съм да се срещна с вас.

Мейсън улови ръката ѝ и се поклони важно.

— Удоволствие е за мене, госпожице Митчел.

— Погрижете се никой да не ни безпокои — нареди Банър.

— О, това не е толкова важно — усмихна се Мейсън.

— За мене обаче е важно — отвърна Банър. — Седнете, господин Мейсън, и се разположете удобно. Случаят Хейстингс ще се окаже може би доста сложен. Но ако вашата клиентка поиска да действа разумно, аз не виждам причина да не се занимаем веднага с уреждането на имуществения въпрос.

— Вие казахте, че имате на ум някакво предложение, което не искахте да изложите по телефона — рече Мейсън.

— Имам и нямам — отвърна Банър. — Вие знаете, разбира се, че понякога се налагат отстъпки. Няма да говоря много и да се обвързвам с думи като: „Ето какво ще направи моят клиент.“ Това ще стане по-късно. Затова ще действам като разумен адвокат и ще кажа: „Ето какво съм готов да посъветвам моя клиент.“ Това не обвързва нито него, нито мене, нито когото и да било.

— Достатъчно — каза Мейсън. — Какво е вашето предложение?

— Ще посъветвам моя клиент да плаща на Адела Хейстингс по десет хиляди долара в продължение на пет години или докато тя пак се омъжи. Ще го посъветвам още да предвиди в завещанието си една кръгла сума от петдесет хиляди долара, като се упомене в споразумението, че това завещание е неоспоримо, освен ако тя не почине преди него.

— Това е доста странен начин за уреждане на въпроса — каза Мейсън. — Не ми харесва идеята за такова завещание. Какво ще кажете, ако вместо това той изготви на нейно име една осигурителна полица за петдесет хиляди долара?

— Това би могло да се уреди — съгласи се Банър. — Аз обсъждах с моя клиент доста варианти за споразумение, но ще ви повторя отново, Мейсън. Без да се ангажирам предварително с нещо, мога да кажа, че от страна на моя клиент няма да има възражение по споразумението така, както ви го изложих.

— Добре. Колко...

— Не предлагам нищо, още нищо — отвърна бързо Банър.

— Това е само съветът, който бих дал на моя клиент.

— Разбирам — рече Мейсън. — Обаче колко отгоре е готов той да даде?

— Нищо повече — отвърна Банър. — Това е всичко. В този кабинет ние не правим пазарлъци, Мейсън.

— Дали ще приема предложението ви или не, зависи от това, дали ще реша да стана съветник на госпожа Хейстингс.

— Добре — каза замислено Банър, — ние не бихме желали да затворим вратите за преговори, но това е най-високото, за което съм готов да посъветвам моя клиент... Говорихте ли вече с госпожа Хейстингс?

— Още не — отговори Мейсън.

— Тя е твърде очарователна млада жена — усмихна се Банър — и прави отлично впечатление.

— И се облича добре? — запита Мейсън.

— О, да, тя е удивителна! Аз ужасно съжалявам, задето не ѝ провървя в брака.

— Откога съществува той?

— От около осемнадесет месеца.

— И защо се разпада сега?

Банър вдигна рамене.

— Защо един мъж оплешивява? Защо косата му посивява?

— По взаимно съгласие или...?

— Чуйте — рече Банър, — ще ви кажа нещо, което бих желал да не споменавате. Хейстингс беше женен преди това два пъти. Първият му брак беше идеален, но жена му почина и той остана самотен. Често поглеждаше назад и забравяше караниците и всички дребни неща и недоразумения, които съпътстват един брак, и си спомняше само хубавото в него. След време Хейстингс реши да се ожени отново. Той не разбираше, че първото му щастие се дължеше изключително на обаятелната личност на жена му. Последва втори брак, но той се оказа несполучлив и завърши с развод. След известно време Хейстингс се почувства отново самотен и тогава се ожени за Адела. Тя беше симпатична, мила и деликатна. Но сега той

просто не беше щастлив. Не мисля, че знаеше причината за това, пък и сам аз не я зная.

— Значи Адела Хейстингс ви е казала, че ще се съветва с мене? — запита Мейсън.

— Да, тя телефонираше тук, но аз не бях в кантората. Говорила със секретарката ми и съобщила, че е дошла с колата си от Лас Вегас с намерение да повери делата си във ваши ръце.

— Аз съм доста неподходящ като адвокат за уреждане на развод — каза Мейсън, — защото по-голямата част от практиката ми е свързана с престъпления, насилия и други от този род.

— О, зная, зная, но въпреки това сте обаятелна личност. И ако един адвокат може да постигне успех в един случай на убийство, той може да се справи с уреждането на един развод само с една ръка, докато другата е скрита зад гърба му. Ще бъда напълно откровен с вас, Мейсън. Когато Елвина ми каза, че ще представявате Адела, побиха ме малко тръпки.

— Елвина? — Запита Мейсън.

— Елвина Митчел, моята секретарка.

— Разбирам — каза Мейсън. — В такъв случай, предполагам, ще се свържа с вас по-късно. Трябва ли да се подготвя по въпроса за собствеността?

— Няма такава — отвърна Банър.

— Какво! — възкликна Мейсън. — Мисля, че говорехте за десет хиляди долара на година...

— Вярно — прекъсна го Банър. — Питате ме за общата собственост, но такава в случая няма. Всичко принадлежи на моя клиент и той може да прави с имотите си каквото иска. Ако Хейстингс се споразумее с Адела тя да получава нещо за известно време, без да започва отново работа, той може да направи това. Но ако реши да не ѝ дава нищо, никой не може да го застави.

— В такъв случай не мога да си обясня защо предварително говорите с мене, след като вече Адела е решила да го съди?

Банър се засмя.

— Това беше просто в изблик на нетърпение.

— Тогава и аз ще следвам своя път — усмихна се Мейсън.

— Искрах само да се запозная с вас и с обстоятелствата.

Разбирам, че Адела е подала вече или скоро ще подаде молба за развод.

— Тя се е установила в Лас Вегас и в началото на следващата седмица ще подаде молба за развод. Засега, Мейсън, и двамата разбираме, че не можем да направим някакво нечестно споразумение, което да развали развода. Но ние можем да си сътрудничим до известна степен, за да ускорим нещата. Например вие можете да уредите изготвянето на призовка, а аз ще се явя от името на Гарвин Хейстингс и в отговор ще представя едно пълно отричане на вина от негова страна. Тогава случаят ще бъде отнесен до съда, но аз няма да се явя. Разбира се, при положение, че междувременно сме уредили въпроса за собствеността.

— Струва ми се, че долавям желание да се ускорят нещата — каза Мейсън.

Банър се засмя и поклати глава.

— Страхувам се, че Хейстингс не се е излекувал. Мисля, че това е причината, поради която бракът му с Адела се провали. Хейстингс е една упорита личност, която обича да живее свой собствен живот и да следва собствения си път. Той е погълнат изцяло от работата. Мисля, че не е особено загрижен за семейния живот с изключение на случаите, когато започва да се чувства самотен в голямата си къща. Можете да кажете на клиентката си, Мейсън, че когато пожелае, може да се върне на работа като секретарка в предприятието на Хейстингс. Той е много доволен от работата ѝ. Към нея няма да се отправят никакви клевети, злословия или да възникнат неприятности. Всичко ще бъде уредено на приятелска основа. Хейстингс е готов на едно прилично уреждане на всички въпроси, свързани с жена му.

Благодаря ви много — каза Мейсън, като протегна ръка на Банър. — Несъмнено ще се видим пак.

Когато Мейсън напускаше кабинета, Елвина Митчел му отправи любезна усмивка.

— Довиждане, господин Мейсън.

— Довиждане засега — отвърна Мейсън. — Надявам се, че пак ще се срещнем.

Вече в канцеларията си, той сподели с Дела Стрийт:

— Представи си, макар че всичко е наред, започвам малко да се страхувам. А всъщност въпросът се отнася до уреждане на имуществото във връзка с един развод.

— Но как стоят нещата с револвера и двата изстреляни патрона? — запита Дела.

— Това е нещо друго — отговори Мейсън. — Не намирам никаква причина тя да е изстреляла два куршума в тялото на съпруга си от ревност. Можем да приемем, че е стреляла по пътя по някакво животно. А сега нека прегледаме пощата и да видим с каква част от нея можем да се справим, преди да се е върнала Адела Хейстингс.

Мейсън започна да диктува на Дела, но много скоро стана разсеян и неспокоен. От време на време поглеждаше часовника си, след което настъпваше мълчание.

Към четири часа Дела Стрийт не издържа.

— Ако се тревожите, че тя закъснява, защо не използвате телефона?

— Направи това ти, Дела. Телефонирай в Лас Вегас и провери дали има телефон на името на Адела Хейстингс на адреса, посочен в разрешителното ѝ за шофиране.

Дела позвъни и след малко събщи на Мейсън:

— На нейно име има телефон. От централата звънят на него, но не получават никакъв отговор.

Мейсън помоли отново Дела:

— Позвъни в жилището на Гарвин Хейстингс, без да казваш някакво име. Попитай само дали можеш да говориш с госпожа Хейстингс. Възможно е тя да е отишла там, за да уреди сама въпроса със съпруга си. Колкото повече мисля по това, толкова повече стигам до заключението, че това е най-възможното обяснение. Тя е дошла тук, за да ме види, после решила да се срещне със съпруга си и да му каже какво възнамерява да прави, а той е предложил да се срещнат. — Мейсън щракна с пръсти. — Защо не помислих за това по-рано.

Това е единственото възможно обяснение.

Дела Стрийт кимна, потърси телефонния номер на Гарвин Хейстингс, набра го, послуша малко и след това леко окачи слушалката.

— Какво има? — запита Мейсън.

— Обади се телефонният секретар и съобщи, че господин Хейстингс не е у дома си в момента, но ако трябва да му се съобщи нещо, това трябва да стане в продължение на тридесет секунди.

— Добре — рече Мейсън, — да оставим това. Вероятно всичко е наред.

— Но какво ще правим с дамската чанта, парите и оръжието? — запита Дела Стрийт. — Ще ги задържим ли тук?

— Мисля, че до пет часа ще имаме ново посещение от страна на Адела Хейстингс. Тя сигурно ще си спомни къде е оставила чанатата си.

ГЛАВА 2

В 5:15 часа Дела Стрийт се обади отново:

— Какво мислите, шефе, ще затваряме ли вече кантората? Часът е пет и петнадесет минути.

Мейсън кимна.

— Мисля, че не ни остава нищо друго, Дела.

— Нима цялата нощ ще мислите по този въпрос? — запита тя.

— Не зная — отвърна Мейсън. — Не мога да престана да мисля за това. Смятам, че трябва да наемем самолет и да отлетим за Лас Вегас.

— Но тя не е там — скочи Дела.

— Нейният апартамент се намира там, а вероятно ние имаме ключ за него.

— Какво очаквате да намерим в него?

— Може би някаква следа — отвърна Мейсън, — а може би и нищо.

— Мислите да влезете в апартамента? — запита Дела.

— Не зная — отвърна Мейсън. — Ще реша това, когато му дойде времето. Бих желал обаче да узная кога тя се е завърнала вкъщи.

— Мислите ли, че тя е отпътувала обратно за Лас Вегас?

— Ако не е направила това, значите намира в критично положение. Напуснала е канцеларията ми, паркирала е вероятно колата си някъде наблизо и навярно е отишла да вземе нещо от нея.

— От какво правите това заключение?

— От нейната чанта.

— Имате предвид нещата в нея?

— Да — отговори Мейсън. — Тя има разрешение за шофиране от Лас Вегас и навярно е пристигнала с колата си до сградата, в която се намираме. Трябвало е да направи нещо с автомобила си и го е оставила на близкия паркинг, получила е разписка и после е дошла тук. Била е много развълнувана. Ние не знаем какво е предизвикало нейното вълнение, но знаем, че вероятно е изстреляла два патрона от един 38-калибров револвер. След време тя си е спомнила, че се нуждае от нещо, което се намира в колата ѝ, взела е разписката от чантата си и е слязла долу на паркинга. И там се случило нещо, което не ѝ е позволило да се върне обратно тук. И сега въпросът е: дали тя е оставила чантата си тук преднамерено или случайно.

— Защо е било нужно да я оставя преднамерено?

— Защото в нея има оръжие — отвърна Мейсън. — Тя не искала да носи тази чанта със себе си повече, отколкото е било необходимо. Пожелала е да се върне обратно тук и е казала това на Гърти. Навярно е искала да даде бакшиш на прислужника и затова е взела петдесетцентовата монета и разписката. И тогава се е случило нещо, което я е накарало да промени плановете си.

Мейсън замълча, замисли се и продължи:

— Дела, позвъни на Пол Дрейк и провери дали е в канцеларията си. Ако е там, помоли го да дойде веднага тук. Имам една работа за него.

— А какво ще правим с всичко това? — запита Дела Стрийт, като посочи съдържанието на чантата, което беше

разпръснато върху бюрото на Мейсън.

Адвокатът отвори едно от чекмеджетата, хвана револвера с носната си кърпа и го постави вътре. Останалите предмети върна в чантата.

А Дела позвъни в детективската агенция на Пол Дрейк.

— Пол тъкмо излизаше, но аз успях да го спра на вратата. Каза, че идва веднага.

Малко по-късно се чу шифрованото почукване на Дрейк по външната врата и Дела Стрийт му отвори.

— Най-лошото нещо за една детективска агенция е да се намира на същия етаж със своя клиент — каза Дрейк. — Никога не мога да се откача... Слушай, Пери, надявам се, че това е не кой знае колко голяма работа. Има нещо, което искам да свърша тази вечер.

Дрейк пристъпи към големия фотьойл за посетители, настани се върху закръглената кожена облегалка и се усмихна на адвоката.

— Става дума за едно проучване — каза Мейсън, — което искам да се извърши много бързо. Трябваше да бъде свършено няколко часа по-рано, но се надявам, че и сега няма да бъде твърде късно.

Пол Дрейк се облегна на фотьойла и прехвърли дългите си крака върху страничната облегалка.

— Казвай — рече късо той.

— Навярно долу на съседния паркинг те познават много добре, Пол?

— Така е — усмихна се Дрейк. — Аз паркирам колата си там вече седем години.

— Аз също — рече Мейсън, — затова не мога да свърша тая работа сам. Но ти като детектив имаш правото да обикаляш наоколо, без хората да ти задават много въпроси. Ако ставаше дума за мене, сигурно бих привлякъл вниманието.

— Какво искаш да направя? — запита Дрейк.

— Слез долу на паркинга, Пол, и провери всеки автомобил, който е оставен там. Търси кола с номер на щата Невада. Освен това виж дали на предното стъкло няма и регистрационна карта. Ако намериш такава, запиши името на собственика. За

всеки случай вземи номерата на всички коли, паркирани там, които имат разрешение от Невада.

— Веднага ли трябва да направя това? — запита Дрейк.

— Незабавно — отговори Мейсън. — Трябваше да бъда по-съобразителен и сам да свърша тази работа преди три часа.

Дрейк му хвърли шеговит поглед и без да каже нито дума, излезе навън.

— Да се свържа ли със службата за наемане на самолети? — запита Дела Стрийт.

— Ще почакаме Пол — отвърна Мейсън. — Ако колата на Адела се намира долу, тогава ще се насочим по тази следа.

— А ако я няма?

— Ще отлетим за Лас Вегас.

— Няма ли преди това да хапнем нещо?

— Ще ядем по-късно — каза Мейсън, — освен ако ти не искаш да се справиш с един сандвич или кренвирш.

Дела Стрийт се свърза по телефона със закусвалнята, която се намираше в съседство с паркинга.

— Можете ли — запита тя — да ни пригответе два сандвича, които ще вземем след двадесетина минути? Обажда се Дела Стрийт, секретарката на Пери Мейсън... Това е добре. Господин Мейсън иска своя сандвич с много лук и подправки. За мене пригответе сандвича също с много подправки, но с малко лук. Благодаря ви.

Дела остави слушалката. Мейсън се усмихна.

— А за Пол?

— Той има нещо предвид за тази вечер. Вероятно ще вечеря филе миньон, пържени картофи, задушен лук по френски и хубава салата. И всичко това полято с бутилка отлично вино. И ако му дадете възможност — продължи Дела, — той ще прибави стойността на всичко това към разноските по работата и ще ви представи съответната разписка.

След петнадесет минути се чу отново шифрованото почукване на Дрейк. Още от вратата той съобщи:

— На паркинга има само две коли от Невада, Пери.

— Откри ли кои са техните собственици?

— Нямаше регистрационни карти. Единият номер е АТК

205. Запитах пазача на паркинга от колко време колата е там и той ми каза, че е била паркирана преди шест часа. Другата кола има номер АРЕ 804 и се намира там от осем часа.

Мейсън кимна.

— Добре, Пол. Свържи се с полицията в Невада и със своите сътрудници и поискай от тях повече подробности за собствениците на тези коли. Искам засега само общи сведения, без детайли. Тъй като аз съм се заел с тази работа, дръж си сметка за всички разходи. Дела ми каза, че имаш някаква важна среща и си щял да вечеряш филе миньон с богата гарнитура, полято с бутилка добро вино, и разноските за всичко това трябва да бъдат отнесени към разходите по делото.

— О, не — възрази Дрейк, — щом като трябва през цялата нощ да седя до телефона...

— Това не е необходимо — рече Мейсън. — Позвъни на полицията в Невада и вземи имената на собствениците на колите. Ще ти се обадя по телефона след около четиридесет минути. Дотогава ти трябва да имаш тази информация. След това дай нареждане на своите сътрудници да се заемат с работа и тогава иди да вечеряш. Докато получат сведенията и ти телефонираш, ти ще бъдеш вече в кабинета си.

— И сметката за вечерята мога да прибавя към разноските по делото?

— Така мисля.

Дрейк се усмихна.

— Това е нарушение на благоприличието! Винаги, когато се занимавам с някое от твоите дела, аз трябва да се задоволя с един сандвич и малко сода бикарбонат за десерт... Тръгвам веднага.

Мейсън кимна на Дела Стрийт.

Двамата побързаха да слязат долу до ресторанта, където Дела взе сандвичите и потеглиха към летището.

ГЛАВА 3

От летището Мейсън телефонира на Пол Дрейк:

— Получи ли информация за тези невадски коли, Пол?

— Току-що — отвърна Дрейк. — Колата с номер АТК 205 принадлежи на Мелина Фънч, ул. „Кипър“ 625, Лас Вегас, а тази с номер АРЕ 804 е регистрирана на името на Харли С. Дрексъл, ул. „Централна“ 291, Карсън. Разбра ли ме?

— Повтори още веднъж — настоя Мейсън. — Искам да проверя дали съм записал вярно.

Дрейк повтори имената и адресите заедно с номерата на колите.

Мейсън затвори бележника.

— Добре. А сега, Пол, нека твоите сътрудници научат нещо повече за тези хора.

— Нямам човек в Карсън — обясни Дрейк. — Най-близкият град е Рено, на разстояние тридесет мили. На моя сътрудник ще му трябва време да отиде в Карсън и да намери там човек за работата.

— Постарай се да свършиш това до полунощ — каза Мейсън и окачи слушалката.

Дела Стрийт докладва, че пилотът е готов, и двамата се отправиха към наетия двумоторен самолет. Мейсън се обърна към пилота:

— Искам да отидем до Лас Вегас и да ни почакаете там. Ще се върнем към полунощ. Няmate възражения, нали?

— Казвам се Роджър и съм на ваше разположение — представи се пилотът.

Те закопчаха коланите, а пилотът получи разрешение за излитане и включи моторите. Самолетът се плъзна по пистата, а после плавно се издигна във въздуха и се насочи към Лас Вегас.

Докато летяха високо над градове и долини, слънцето залязваше и осветяваше върховете на планините.

Когато се приземиха в Лас Вегас, беше вече тъмно.

— Ще трябва да ни почакаете — каза Мейсън, — но за съжаление не мога да определя точното време на отпътуването. Това ще бъде може би след един час, а може би и по-късно. Вие заредете самолета с гориво и бъдете готов.

— Ще го направя — съгласи се пилотът. — Бих желал, ако

е възможно, да се върнем преди полунощ.

— Имате трудности при летенето? — запита Мейсън.

— Семейни затруднения — отвърна пилотът. — Жена ми изпитва някакви подозрения за тия пътувания до Лас Вегас, ако не се завърна до сутринта.

— Правите ли много такива пътувания?

— Зависи — отвърна, усмихвайки се, пилотът. — Според мене те не са много, но според жена ми са твърде чести.

— Ще ви се обадим, когато разберем кога ще летим обратно — каза Мейсън. — Сигурен съм обаче, че ще се върнем преди полунощ.

Едно такси ги закара до ул. „Западен Фърстън“ 721, и както Мейсън предполагаше, оказа се, че това е жилищен блок.

Той погледна в указателя, намери името на Адела Хейстингс, натисна бутона на звънеца, но никой не отговори.

— А сега? — запита Дела Стрийт. Мейсън се засмя.

— Предвид обстоятелствата ще бъдем принудени да опитаме ключовете.

Дела се озърна неспокойно.

— Мисля, че трябва да спазим законните изисквания. Защо не се отнесем до полицията?

Мейсън поклати глава.

— Не още, Дела. Нашата клиентка... Ако трябва да бъде точен, тя още не ни е такава, но ние я защитаваме по възможно най-добрия начин.

— Защитаваме от какво?

— Това е едно от нещата, които се опитваме да открием. Може би я закриляме от самата нея.

Мейсън отвори чантата, извади ключодържателя и започна да опитва ключовете, за да отвори входната врата на блока. Но нито един не се оказа подходящ.

— Изглежда, че няма да успеем — рече Дела.

— Остана още един — успокои я Мейсън и когато вмъкна ключа в бравата, тя щракна. — Това е добре.

Докато той държеше вратата отворена, Дела Стрийт се поколеба, преди да влезе вътре.

— Хайде — подкани я адвокатът. — Тук е апартамент 289.

— Защо да влизаме? — запита Дела. — Ние вече знаем, че ключът пасва, че това е нейната чанта и че тя не е вкъщи.

— Откъде знаем, че не е у дома си?

— Понеже не отговори на позвъняването.

— Тя може би не желае да има посетители или пък не е в състояние да отговори на позвъняването.

Дела Стрийт се замисли за момент, но премина през отворената входна врата на блока и се отправи към асансьора. Мейсън я последва и двамата се изкачиха до втория етаж, където намериха апартамент 289. Адвокатът натисна звънеца на вратата, но в апартамента не се чу никакъв шум.

— Дела, зная колко противозаконно е това, но аз ще вляза вътре. Ти по-добре почакай тук.

— Защо? — запита тя.

— Искам да съм сигурен, че вътре няма труп.

— Имаш предвид нейния?

— Не зная — отвърна Мейсън. — Тези два патрона трябва да са уллучили нещо.

Той използва същия ключ, с който отвори външната врата. После опипа стената, намери ключа, светна една лампа.

Очевидно това беше тристаен апартамент с преден хол, една странична врата, водеща вероятно към спалнята, а отворена врата откриваше малка кухня. Личеше, че апартаментът беше нает мебелиран, но значително по-добре обзаведен.

— Изглежда, тук няма никакъв труп — каза Мейсън, — а и малко неща свидетелстват за личността на обитателя. Има само няколко книги и обичайните списания върху масичката, пепелник с две загасени цигари и една чаша с... по дяволите!

— Какво има? — възкликна Дела Стрийт, заинтригувана от особения тон в гласа на адвоката.

Мейсън посочи чашата.

— Тук има парчета лед.

— О, небеса! Тогавя някой е бил тук и...

Вратата на спалнята се отвори и се появи една жена в пеньоар и с шапка за баня на главата, която застана пред тях и ги изгледа с възмущение.

— Продължавайте — каза тя. — Чувствайте се като у дома си! Не ми обръщайте внимание.

— Ужасно съжалявам — рече Мейсън, — но не допусках, че сте въщи! Аз позвъних и почуках на вратата ви, а през деня ви телефонирах, но не получих никакъв отговор.

— През целия ден бях в Лос Анжелос — рече тя. — А сега ще бъдете ли така любезен да ми кажете кой сте вие, как влязохте вътре и какво искате. Или трябва да се отнеса до полицията?

Мейсън се представи:

— Казвам се Пери Мейсън и съм адвокат в Лос Анжелос. Защо не се върнахте в моята кантора?

— Да се върна в кантората ви? — запита тя.

— Да.

— Никога през живота си не съм била в кантората ви — отвърна тя. — И изобщо нямам представа, че сте адвокат. Коя е жената с вас?

— Госпожица Дела Стрийт, моята секретарка.

— Как влязохте вътре?

— Използвахме вашия ключ — отвърна Мейсън.

— Какво искате да кажете с това?

— Точно това, което казах. Вие оставихте ключа си в моята кантора заедно с някои други неща.

— Ако не излезете оттук веднага — каза жената, — аз ще...

Внезапно тя се обърна и влезе в спалнята, като остави вратата отворена.

Мейсън я видя как отваря чекмеджето на нощното шкафче и търси нещо. След малко тя се върна до вратата, но вече в очите ѝ се четеше голямо учудване. После се обърна и вдигна слушалката на телефона.

— Мисля, че е най-добре да се свържа с полицията — каза тя.

— Почакайте за минутка — спря я Мейсън. — Сигурна ли сте, че искате да се срещнете с полицията?

— А защо не?

— Знаете, че оставихте чантата си в моята кантора — повтори Мейсън — и че в нея има някои неща.

— Моята чанта в кантората ви?

— Да. Не ви ли липсва?

Жената отпусна бавно ръка и върна слушалката.

— Мисля — каза тя, — че сега е най-добре да ми разкажете всичко.

— Смятам, че ще е по-добре вие да поемете инициативата, госпожо Хейстингс. Мога да ви уверя, че съм тук, защото се опитвам да ви помогна. Разтревожих се много за вас, когато не се върнахте в кантората ми, където намерих оставената от вас чанта, портмоне, шофьорско свидетелство, ключове и... онова друго нещо.

— Какво е това друго нещо?

Мейсън посочи отвореното чекмедже на нощното шкафче.

— Това, което току-що потърсихте там. Бих могъл да ви поздравя за способността ви да действате и се надявам, че така ще бъде и тогава, когато бъдете изправена пред съдебните заседатели.

Жената го изгледа замислено за момент.

— Господин Мейсън, ако вие наистина сте адвокатът Пери Мейсън, действително ли притежавате моята чанта?

Мейсън кимна.

— Как попаднахте на нея?

— Днес по обяд вие сте отишла в кантората ми и сте я оставила там, носле внезапно сте излязла.

— Макар че съм чувала името Пери Мейсън, аз никога не съм била в кантората ви. Живях със съпруга си в Лос Анжелос и понякога срещях името ви във вестниците, но никога през живота си не съм била в кантората ви.

— А чантата ви? — запита Мейсън.

— Тя беше открадната вчера от колата ми. Бях в Лос Анжелос и ми потрябваха цигари. Намерих паркинг срещу един магазин, взех пари от портмонето си, влязох в магазина и си купих пакет цигари. Когато се върнах при колата, чантата ми беше изчезнала и аз и досега не съм я намерила.

— Разбирам — каза леко усмихнат Мейсън. — Но защо не сте се оплакала в полицията, че чантата ви е била открадната? Защото сега трябва да имате някаква история, на която биха

повярвали съдебните заседатели.

— Защо трябва да се явявам пред тях? И защо те няма да повярват на моя разказ? С каква цел трябва да им разказвам някаква история?

— Зная само, че не сте се обърнала до полицията.

— Аз наистина не направих това, но не разбирам какво ви засяга това.

— Защо не се оплакахте в полицията?

— Защото не знаех, че чантата ми е изчезнала. Установих това, когато се прибрах у дома в Лос Анжелос и потърсих ключа за вратата. Виждате ли, аз трябваше да се явя на уговорената с моя съпруг среща. Страхувах се да не съм закъсняла, а той е педант по отношение на точността, така че трябваше да побързам. Поради тази причина не поставих цигарите в чантата си, а просто ги захвърлих върху седалката. По това време чантата сигурно вече е била изчезнала, но аз не установих това, преди да стигна до дома и да потърся ключа си.

— Защо тогава не уведомихте полицията?

— Съпругът ми каза, че това би било само губене на време и... Е, добре, той не искаше да се узнае, че съм прекарала нощта в нашата къща. Знаете ли, ние сме разделени и...

— Нежеланието ви да се отнесете до полицията не се ли дължеше и на факта, че в чантата ви имаше и нещо друго? — запита Мейсън. — Нещо, което току-що потърсихте в чекмеджето на нощното шкафче?

— Револвера?

— Да.

— Револверът не беше в чантата ми — отвърна тя. — Доколкото ми беше известно, той се намираше в това чекмедже. Очевидно някой е взел оръжието — навярно същата личност, която е откраднала чантата ми, тъй като ключовете за този апартамент бяха в нея. И сега вие се появихте с тези ключове. Може би вашият разказ трябва да бъде проверен, господин Мейсън.

— Вие не взехте ли със себе си оръжието, когато тръгнахте за Лос Анжелос?

— Не. Отидох в Лос Анжелос, за да се явя на срещата с моя съпруг, пътувах този следобед обратно и се върнах преди около двадесет минути. Изпуших няколко цигари, пих нещо и взех един душ, когато чух гласове тук... А сега, господин Мейсън, ако чантата ми е у вас, ще ви помоля да ми я върнете.

Мейсън поклати глава.

— Преди това обаче искам да ви задам няколко въпроса.

— Нямате право да ми задавате никакви въпроси и още по-малко да очаквате отговор, след като сте взел ключовете ми и сте влязъл незаконно в жилището ми.

Внезапно Мейсън стана сериозен и делови.

— Вие отидохте вчера в Лос Анжелос?

— Да.

— Там имахте среща със съпруга си?

— Да, казах ви вече.

— Състоя ли се тази среща?

— Да.

— Защо искахте да се видите със съпруга си?

— Това не е ваша работа.

— За уреждане на имуществени въпроси?

— Казвам ви още веднъж, че това не се отнася до вас, господин Мейсън.

— Къде прекарахте предишната нощ?

— За ваше сведение прекарах я в моя собствен дом, но пак ви повтарям, това не е ваша работа.

Мейсън смръщи вежди.

— Вижте, госпожо Хейстингс, ако лъжете, а вие очевидно правите това, мислите, че сте изфабрикувала една изкусна лъжа, но ви предупреждавам, че няма да стигнете далече с нея.

— Не се тревожете за моите работи, господин Мейсън. По-добре мислете за вашите.

Мейсън продължи:

— В чантата, която оставихте в моята служба следобед, имаше свидетелство за шофиране, портмоне със значителна сума пари и един револвер. И за ваше сведение по него имаше пресни следи от два неотдавна изстреляни патрона.

— Какво? — възкликна тя с разширени очи.

— Вие сте твърде убедителна актриса — иронично се засмя Мейсън. — Има моменти, в които съм склонен да повярвам на вашия разказ въпреки по-добрата ми преценка.

Адела Хейстингс се приближи до един стол и изведнъж се отпусна върху него, сякаш коленете ѝ не можеха да понесат тежестта на тялото ѝ. Най-последно каза:

— Господин Мейсън, вие нахлухте незаконно в апартамента ми с някаква цел, която не разбирам добре. Успяхте да ме поставите в положение на отбрана, като ми зададохте редица въпроси и казахте, че моята история не е вярна. Сега бих желала да чуя вашата история.

— Моята история може да бъде потвърдена от секретарката ми. Тя твърди, че сте пристигнала там около 12:20 часа, малко след като двамата с госпожица Стрийт сме излезли за обяд. Според нея вие сте казала, че трябва да излезете за малко и ще се върнете скоро, но изобщо не сте се появила пак. По-късно следобед намерихме тази чанта до стола, върху който сте седяла. Естествено в първия момент не знаехме, че е ваша. Тогава я занесох в кабинета си и двамата с госпожица Стрийт прегледахме съдържанието ѝ?

— Отворихте ли портмонето? — запита тя.

— Да.

— И какво намерихте в него?

— Пари.

— Колко?

Мейсън кимна с глава към Дела Стрийт, която извади бележник от чантата си.

— Три хиляди сто и осемнадесет долара и четиридесет и три цента.

— И оръжието беше в чантата?

— Да.

— Вие казахте, че с него е било стреляно два пъти?

— Да.

— Къде... къде е сега револверът?

— В едно чекмедже на бюрото ми.

— А къде е сега чантата ми?

— При мене.

— Можете ли — запита тя — да потвърдите по някакъв начин, че действително сте Пери Мейсън?

— Разбира се — отвърна адвокатът и извади от джоба си шофьорското си свидетелство и няколко кредитни карти.

— Добре — въздъхна госпожа Хейстингс. — Мисля, че трябва да ви повярвам. Мога ли да получа сега чантата си?

— Разбира се, но след като ме убедите, че вие наистина сте Адела Хейстингс, госпожа Гарвин С. Хейстингс.

— Не мога да направя това, защото доказателството се намира в чантата ми.

Мейсън поклати глава.

— Няма да предам тази чанта на никого, докато не се уверя в самоличността на притежателя ѝ.

Тя се замисли за момент.

— Ако носите чантата ми, в нея се намира портфейл, в който е разрешителното ми за шофиране.

Мейсън кимна.

— То е издадено от Калифорния — продължи тя — и на него има моя снимка и отпечатък от палеца ми.

— Снимката — каза Мейсън — не е достатъчно доказателство за мене.

— Но отпечатъкът от палеца трябва да ви убеди.

Тя отиде до едно бюро, отвори го и извади от едно чекмедже шишенце с мастило. Изля малко от него върху къс попивателна хартия, натисна палеца си и след това направи няколко отпечатъка върху чист лист.

— Мисля, че тези отпечатъци са достатъчно ясни — рече тя. — Сега бихте могъл да ги сверите с този от разрешителното ми за шофиране.

— Да имате случайно лупа? — запита Мейсън.

— Не, нямам. Аз... почакайте малко. Сетих се, че имам. Само за минутка.

Тя отвори друго чекмедже на бюрото, поразрови нещата в него и накрая извади една лупа.

Мейсън отвори ръчната си чанта, извади от нея шофьорското разрешително и сравни внимателно

отпечатъците. Останал видимо доволен от резултата, той извади чантата.

— Тук е всичко с изключение на револвера, който ще задържа.

— Защо?

— Може би той ще се окаже доказателство.

— За какво?

— За убийство.

Тя го изгледа безмълвно, но с видима паника в очите.

— Откъде имате револвера? — запита Мейсън.

— Даде ми го моят съпруг.

— А той откъде го има?

— Купи го.

— Защо го даде на вас?

— За самозащита, защото често пътувам нощем.

— Какво се случи през последната нощ?

— Двамата със съпруга ми постигнахме споразумение.

— За уреждане на имуществения въпрос?

— Да.

— Познавате ли адвокат на име Банър? — запита Мейсън.

— Хънтли Л. Банър? — попита тя с отвращение.

— Да. Кой е той?

— Адвокатът на моя съпруг. Мисля, че най-вече на него се дължи пропадането на нашия брак.

— Той вече разтрогнат ли е?

Тя направи едно неопределено движение с ръка и посочи апартамента.

— Какво мислите, че правя тук? Доказвам едно пребиваване в този град.

— За да можете да получите развод?

— Да.

— По взаимно споразумение?

— Разбира се. Съпругът ми ще заплати всички разходи.

— Днес имах разговор с Банър — каза Мейсън.

— Наистина ли?

— Да.

— Как стана така, че се свързахте с него?

— Не аз направих това — отвърна Мейсън, — а той ми се обади. Каза, че сте телефонирала в кантората му и сте заявила, че ще възложите вашите работи на мен и аз ще ви представлявам при уреждането на имуществените въпроси.

— Защо, за Бога, той е казал такова нещо? — възкликна тя. — Аз никога не съм се свързвала с него, а освен това нямах изобщо нужда от адвокат. Ние постигнахме споразумение със съпруга ми без никакви затруднения.

— Банър каза, че бил упълномощен да уреди въпроса за имуществото — каза Мейсън.

— Не мога нищо да разбера.

— Какво не разбирате?

— Това, че Гарвин не е съобщил на Банър, че въпросът е уреден... По кое време ви се обади той?

— Около два часа следобед или може би малко по-късно. Не съм сигурен по кое време.

— Но Гарвин щеше да му се обади рано сутринта.

— Имате предвид тази сутрин?

— Да.

— Очевидно — каза Мейсън — той не го е направил. Има ли някаква причина за това?

— Не. Той ми каза, че ще го направи и аз знаех, че ще удържи на думата си.

— Вижда се, че не е спазил обещанието си.

— Точно това не мога да разбера, защото това не е присъщо за него. Той...

Мейсън посочи телефона.

— Защо не му се обадите и го помолите за обяснение?

— Това е добра идея.

Тя вдигна телефона и се обади на междуградската служба.

— Обажда се госпожа Хейстингс. Искам да говоря с Гарвин С. Хейстингс от Лос Анжелос. Това ще бъде частен разговор за негова сметка.

Тя съобщи своя номер, после този на телефона в Лос Анжелос и седна.

— Винаги ли го търсите по този начин? — запита Мейсън.

— Да — отвърна тя. — Той одобрява този начин, защото

разбира, че го търся аз и се обаждам от някъде. Мъжът ми не обича някой да го търси по телефона и да не знае кой се обажда.

— Няма ли секретарка, която да се справя с телефонните обаждания? — запита Мейсън.

— Не през нощта у дома. Той...

Тя прекъсна думите си, защото трябваше да говори по телефона:

— Сигурен ли сте?... Не, предполагам, че всичко е наред. Преустановете, моля.

После остави слушалката и се обърна към Мейсън.

— Нищо не мога да разбера. Телефонистът каза, че към апарата бил включен телефонен секретар. Той записва всяко обаждане в отсъствие на Гарвин. И когато се върне у дома, той може да прослуша лично записаното.

— Аз също се опитах да се свържа с него, но не успях — каза Мейсън, — а получих същото указание.

— Вие му се обадохте?

— Да.

— Кога?

— Днес следобед, след като прегледахме съдържанието на чантата ви.

— Все още не мога да разбера — учуди се тя — защо Гарвин не се е обадил на Банър, за да му обясни всичко.

— Той трябваше да направи това тази сутрин?

— Да.

— Вие не бяхте ли там сутринта?

— Не — отговори тя. — Имах друга среща.

— Вие сте се върнала тук скоро — продължи Мейсън. — Не мисля, че ви е бил необходим цял ден, за да се приберете от Лос Анжелос.

— Имах да свърша още една друга работа.

— Каква?

— Не мисля, че трябва да ви казвам нещо повече по този въпрос, господин Мейсън.

— Добре — каза адвокатът, — нека продължим по-нататък. Вие бяхте със съпруга си през последната нощ?

— Да.

— И постигнахте споразумение относно имуществото?

— Да.

— Той трябваше да телефонира на адвоката Хънтли Банър и му каже да пригответи необходимите книжа, които вие трябва да подпишете. И трябваше да направи това рано сутринта?

— Да.

— Съпругът ви не се е обаждал на Банър — продължи Мейсън. — Чантата е била открадната и оставена в кантората ми по обяд. В нея имаше един 38-калибров револвер. Една жена с големи тъмни очила, което прави изключително трудно разпознаването ѝ, се появила в кантората малко следобед и казала на регистраторката ми, че се нарича Хейстингс. Тя искала да ме види във връзка с въпрос от изключителна важност — била в опасност и се нуждаела от адвокатска защита и частен детектив. След няколко минути казала, че трябва да излезе за малко, но ще се върне скоро. Напуснала кантората и повече не се върнала. Но оставила чантата си, в която се намирал револвер, от който са изстреляни два патрона. Сутринта съпругът ви не е изпълнил това, което е обещал да направи, а сега не отговаря по телефона. Госпожо Хейстингс, известно е, че някаква жена е откраднала чантата ви и е отишла в дома на съпруга ви малко след като вие сте напуснала къщата. Там е стреляла два пъти и сега съпругът ви лежи може би мъртъв. Докъде, мислите, ще ви доведе всичко това?

Лицето на жената пребледня, но внезапно тя стана подозрителна.

— Почакайте за момент — каза тя и след малко добави: — Такава е, значи, вашата игра?

— Какво искате да кажете?

— Вие представлявате някоя клиентка, която е откраднала чантата ми, и сега се опитвате да ме направите изкупителна жертва.

— Дали моята мистериозна клиентка е откраднала чантата ви, преди да видите съпруга си? — запита Мейсън.

— Да, така е.

— И вие казахте на съпруга си, че чантата ви е била открадната?

— Да, разбира се.

— Сама ли бяхте с него през последната нощ?

— Да.

— Имахте ли тогава пари?

— Когато пристигнах при него, нямах никакви пари — каза тя, — но Гарвин ми даде петстотин долара за дребни разноски и аз си купих нова чанта и портмоне.

— А колата си управлявахте без разрешително?

— Да.

— Не съобщихте ли в полицията, че то е загубено?

— Не. Мислех да направя това тази вечер, като съобщя, че и чантата ми е открадната.

— Щяхте ли да кажете и за оръжието, което се намираше в нея?

— Положително не, защото аз нямах и най-малка представа, че в чантата е имало оръжие.

Мейсън се намръщи.

— Дойдох тук с нает самолет и скоро ще отлетя обратно за Лос Анжелос, но преди това искам да изясним тези неща. Страхувам се, че вие може би се намирате в опасност. Затова ви предлагам да дойдете с мене в дома си, за да проверите сама... Съпругът ви има ли някакъв секретар, който го посещава през деня вкъщи?

— Не, освен ако той сам не нареди това. Обикновено върши работата си в службата.

— Дали е имал някаква определена среща за днес?

— Не зная.

— Вие вероятно не бихте могла да откриете дали е провел срещите си за днес?

Тя отвърна:

— Бих могла да попитам за това Симли Бейсън.

— Кой е той?

— Ръководител на службата и завеждащ всички търговски дела. Той е доверено лице на Гарвин.

— По-близък отколкото Банър?

— О, Банър — рече тя, произнасяйки това име с досада, — е само един адвокат, който се опитва да се меси в работите на моя мъж. Бих желала Гарвин да го види в истинската му светлина, но той е просто хипнотизиран от него. Повярвайте ми, Банър не оказва никакво влияние върху Симли Бейсън, който знае много добре какво представлява адвокатът — един егоист и интригант. Той се стареа да накара съпруга ми да се осланя повече на него не само по правните въпроси, но и по търговските дела... Ще позвъня на Симли Бейсън.

Тя вдигна слушалката и поиска междуградски разговор със Симли Бейсън.

— Вие имате номера на домашния му телефон? — запита Мейсън.

— О, да... но не бъдете така подозрителен, господин Мейсън. Това е трудното с вас, адвокатите. Преди да се оженим, аз бях секретарка на моя съпруг и продължих да се занимавам с някои работи от този род и след женитбата си. Във връзка с това търсила съм по телефона Симли Бейсън много пъти... Ало, ало, ти ли си, Бейсън? Обажда ти се Адела Хейстингс... Добре съм... Да, в Лас Вегас... Да, вярно е, вчера бях в Лос Анжелос. Върнах се тук преди малко... Симли, опитвам се да се свържа с Гарвин, но той не отговаря. Апаратът към телефона му е включен и... Какво?... Той не каза нищо?... Това е много странно... Не, не, предполагам, че всичко е наред. Вероятно се е случило нещо, което го е принудило да напусне града... но това е нещо обичайно за него... Добре, благодаря ти много! Съжалявам, че те безпокоих, но исках да се свържа с него. Ще му позвъня отново утре сутринта. Слушай, Симли, моля те да ми съобщиш, ако научиш нещо за него! Каж ми, че искам да го видя. Това не е съвсем поверително, т.е. от една страна е, но от друга — не е. Аз постигнах с него споразумение по имуществените въпроси и... Благодаря ти много! Зная, че ще бъдеш доволен... Не съм сигурна. Той трябваше да се обади на Банър рано тази сутрин, но очевидно не го е направил. Банър все още мисли, че сам ръководи всичко, и се опитва да преговаря за уреждането на имуществото. Той се опитва да накара Гарвин да се осланя все

повече и повече на него. Зная, че ти можеш, Симли... известно ти е, че аз не съм алчна. Зная, че това не е обща собственост, но аз се отказах от една действително добра работа и кариера и връзките, свързани с нея. А освен това мисля, че за изминалите осемнадесет месеца бях добра съпруга на Гарвин... Всичко щеше да бъде в ред, ако не беше този Банър... Зная добре, че имаш други, много по-важни работи, но моля те, когато видиш Гарвин, кажи му, че искам да се свържа с него. Той положително ще бъде там утре сутринта, ако има уговорена среща... Добре, благодаря ти и дочуване.

Тя остави слушалката и се обърна към Мейсън:

— Съпругът ми не е бил в службата си през целия ден и макар че не е имал никаква определена среща, това е твърде странно. А освен това трябвало е да диктува някакви доста важни писма. Както и да е, той има една особено важна среща за утре сутринта в десет часа и на всяка цена ще бъде там по това време.

— При условие, че бъде в състояние да направи това — подхвърли Мейсън.

Госпожа Хейстингс трепна.

— Господин Мейсън, вие имате ужасния адвокатски навик винаги да допускате най-лошото, което може да се случи. Почти ме убедихте, че съпругът ми лежи мъртъв, застрелян с моя револвер.

— Аз съм почти сигурен в това.

— Ставате все повече и повече като Хънтли Банър. Не, аз не мисля така. Това е неуместно. Искам да кажа, че вие, адвокатите, сте почти едни и същи. Съпругът ми се занимава с доста неща и има много важни търговски дела. Не мисля обаче, че се е случило нещо, което го е накарало да напусне непредвидено града. Просто за днес не е имал никаква важна среща и затова не се е явил в службата си.

— И даже не е телефонирали?

Очите ѝ се присвиха за момент и тя бавно изрече:

— Има един въпрос, по който може би ще се окажете прав. Ако той не се яви утре на уговорената в десет часа среща... но той ще направи това.

Мейсън се разходи из стаята.

— Госпожо Хейстингс, искам да ви направя едно предложение. Връщам се обратно с наетия самолет в Лос Анжелос и мисля, че ще бъде по-добре, ако отлетите заедно с нас и лично проверите дали всичко във вашия дом е в ред.

— И ако не е така?

— Тогава ще трябва да уведомите полицията.

— Да, но това не би ли сринало всички опорни точки на моя разказ? Да се обадя в полицията и да кажа, че съм долетяла от Лас Вегас, понеже внезапно ми е минала мисълта, че нещо се е случило с моя съпруг?

— Аз ще дойда с вас — рече Мейсън. — Ще отидем заедно у дома ви и ако намерим там нещо, ще уведомим на моя отговорност полицията.

— Но ако не открием нищо лошо, съпругът ми просто ще побеснее срещу двама ни, господин Мейсън. Това навярно няма никакво значение за вас, но що се отнася до мене, то ще разруши направеното вече изгодно за мене споразумение по имуществените въпроси. Благодаря ви много, че ми върнахте нещата, господин Мейсън! След всичко това мисля да ви дам възможност да хвърлите поглед върху споразумението по имуществото, след като Банър го изготви в окончателен вид. Защото аз не му се доверявам нито за миг.

— А револверът?

— Револверът — повтори тя и се намръщи. — Сигурен ли сте, че с него са били изстреляни два патрона?

— Да.

— Аз наистина съм го държала винаги зареден.

— И някой го открадна? — запита Мейсън.

— Положително. Вече ви казах това.

— И така, вие не желаете да се върнете с нас? — запита пак Мейсън.

— Не, и бих желала да престанете да се занимавате с този случай. Уверихте се, че сега съм добре, а ми върнахте и чантата. Мисля, че по-късно ще се обърна пак към вас, но не искам да ви... Не искам да разбием лодката в стената, ако разбирате какво искам да кажа с това.

— Разбирам ви — отвърна Мейсън.

ГЛАВА 4

Когато Мейсън и Дела Стрийт пристигнаха с такси на летището, там ги посрещна пилотът на наетия самолет.

— Изненадан съм — каза той. — Не очаквах, че ще свършите толкова бързо. Какво стана, успяхте ли да загубите парите си в играта?

— До последния цент — усмихна се Мейсън.

— Той се шегува с вас — обади се Дела. — Мислеше повече за жена ви.

— Това положително ще я изненада — каза пилотът. — Готови ли сте да се връщаме?

— Напълно — отговори Мейсън.

Скоро всичко беше готово за отлитане, пасажерите затегнаха коланите. Пилотът включи и загрея моторите и след един широк завой издигна машината над ярко осветената търговска част на Лас Вегас.

Дела погледна надолу към светлините на големия град.

— Обзалагам се, че тук се стичат от всички щати много пари. Всички държавни приходи в Невада се получават от играта, а това означава, че те излизат от джобовете на туристите.

— Ще бъдете изненадани, ако разберете колко много пари получава по този начин Калифорния — каза пилотът.

— Откъде знаете това? — запита Мейсън.

— Ако не бяха тези наети полети до Лас Вегас, щях да изпитвам големи трудности при поддръжката на самолета — отвърна пилотът. — Лас Вегас дължи благосъстоянието си на нашите авиолинии, хотелите получават големи суми от развличащите се гости. Вие знаете също, че в играта на комар се пръскат хиляди долари. Много хора идват тук, за да се развличат, и за тях не представлява нищо да заплатят петдесет или сто долара само за да изпитат вълнението от играта на комар. Мисля, че хората тук имат достатъчно добра представа

за сумите, които се получават от това. Търговската камара имаше даже тази вечер представител, който проверяваше нашите самолети.

— Какво искате да кажете с това? — запита Мейсън.

— О, това беше само един обикновен въпросник — отговори пилотът. — Те искат да знаят дали често правим полети до Лас Вегас, какъв процент от цялата ни дейност се отнася до полетите ни до тук и други въпроси от този род.

— А интересуваха ли се за имената на пътниците, наели самолета? — запита Мейсън.

— О, да. Те искаха да знаят дали това е някакво сдружение или отделна личност, дали е постоянен или случаен клиент.

— Питаха ли за имена?

— Да — отговори пилотът, — но мисля, че те не отдадоха особено значение на това, а и аз им казах, че не е в моята практика да издавам имената на пътниците, които са наели самолета.

Мейсън хвърли един поглед към Дела Стрийт.

— Вие казвате, че това са били хора от Търговската камара? — обърна се той към пилота.

— Да.

— Един или двама мъже бяха?

— Не беше мъж, а само една жена, която не изглеждаше никак зле.

— Можете ли да я опишете? — запита Мейсън. Пилотът отмести погледа си от уредите и изгледа остро адвоката.

— Защо? — попита той. — Нещо не е наред ли?

— Не зная — отговори Мейсън, — но просто се учудвам. Бих желал да ми опишете тази жена.

— Добре, ще се опитам да го направя. Беше около тридесетгодишна, с красиви черти, много добре сложена, макар и не особено висока. Имаше сини или по-скоро сивкави очи.

— Руса или кестенява коса?

— Кестенява?

— Тегло?

— Около петдесет и шест до петдесет и осем килограма.

— Как разбрахте, че тя е от Търговската камара? Показали ви някаква карта или друг някакъв документ?

— Не. Тя каза без всякакво колебание, че е от Търговската камара. Дойде направо тук и ми съобщи, че се опитва да събере данни за някаква търговска статистика и, по-точно, какъв е броят на наетите самолети за месец. После добави, че се интересува и за броя на пристигащите пътници с редовните самолети.

— А за автомобилите от Калифорния? — запита Мейсън.

— Тя не каза нищо по този въпрос.

— Всичко това е твърде интересно — рече адвокатът, като хвърли отново поглед към Дела Стрийт, която беше оставила бележника си върху седалката до пилота; преди това беше записала описанието на младата жена, която беше направила проучването.

Те продължиха да летят в мълчание около петнадесет минути, като от време на време поглеждаха ту нагоре към звездите над тях, ту към тъмнината, която се стелеше над пустинната шир под тях, прорязвана често от светлините на автомобилите, които се движеха по асфалтовия път.

— Ако помислите върху това — каза внезапно пилотът, — то ще ви се стори малко странно. Хората, които идват в Лас Вегас със самолети, представляват само една малка част от туристите, които нахлуват тук. Ако един долита със самолет, то хиляди или поне двеста-триста пристигат с коли.

— О, да — отвърна небрежно Мейсън, — когато събират статистически данни, хората правят смешни неща.

— Това е истина — съгласи се пилотът. — Мисля, че всичко е наред, но все пак нещо ме кара да се замисля.

След време те се приземиха на летището в Лос Анжелос и Мейсън веднага се свърза по телефона с Пол Дрейк.

— Научи ли нещо ново, Пол? — запита той.

— Още е много рано — отвърна детективът. — Не очаквах, че ще се обадиш преди два часа.

— Пристигнахме току-що благополучно — каза Мейсън. — Напредваме. Може би ще е добре да си отдъхнем и поспим малко. Все пак имаш ли някакви новини?

— Да — отговори Дрейк. — Мелина Фънч от Лас Вегас, ул. „Кипър“ 625, е 28-годишна, разведена, кестенява и с хубава фигура. Тя притежава магазин за подаръци в Лас Вегас и използва помощта на млада жена, която понякога идва тук, за да купува стока. Изглежда, Мелина живее добре и сигурно има и друг източник на приходи, предполагам, някаква издръжка. Бившият и съпруг е източен милионер.

— А какво е положението с другата кола от Невада? — запита Мейсън.

— Неин собственик е Харли С. Дрексъл от Карсън, ул. „Централна“ 291. Той е петдесет и пет годишен, предприемач и строител. Занимава се със закупуването на места, върху които строи сгради, продава ги с печалба и купува нови места за строеж. Понякога има четири-пет сгради в строеж, понякога само една.

— Добре — каза Мейсън. — Ще се нуждаем навярно от повече подробности за тази жена Фънч. Засега можем да прескочим Дрексъл.

— Нещо друго?

— Нищо повече за тази нощ — промърмори уморено Мейсън. — Вечеря ли добре?

— Дали съм имал добра вечеря? — Дрейк се засмя. — Човече, аз винаги правя това. А ти, Пери?

— Хапнахме с Дела по един сандвич по пътя за летището, а после бяхме така ужасно заети и не остана време и да помислим за храна. Обзалагам се, че Дела умира от глад. Ще се опитам веднага да наваксам пропуснатото. Довиждане до утре, Пол.

Мейсън окачи слушалката и се обърна към Дела Стрийт:

— Дявол да го вземе, аз забравих за вечерята и...

— Същото стана и с мене — каза тя, — но сега стомахът ми напомня за това.

— Бифтек? — запита Мейсън. Тя поклати глава.

— За мене шунка и яйца.

— Това звучи добре. Да вървим.

ГЛАВА 5

На следващата сутрин Мейсън влезе в кантората си в десет часа. Там вече го чакаше секретарката му.

— Дела, защо, за Бога, си станала толкова рано, след като си работила почти през цялата нощ?

Тя се усмихна.

— Събудих се и започнах да мисля върху нещата, които се случиха вчера. Това ме разбуди окончателно и затова станах, взех душ, приготвих закуската си и се качих както обикновено на стария автобус.

Мейсън се усмихна и попита:

— Има ли нещо ново, Дела?

— Засега не.

Телефонът иззвъня. Дела вдигна слушалката.

— Да, Гърти. Почакай за минутка. Ще проверя. — После се обърна към адвоката: — Обадила се е нашата стара клиентка и попитала Гърти дали е възможно да се срещне с вас тази сутрин.

— Имаш предвид Адела Хейстингс?

— Да.

— Искам да говоря с нея — каза Мейсън. Дела продължи по телефона:

— Гърти, свържи я с господин Мейсън.

Адвокатът вдигна слушалката.

— Ало.

Гласът на Адела Хейстингс звучеше настойчиво.

— Господин Мейсън, трябва да ви видя на всяка цена.

— Вие сте тук, в Лос Анжелос?

— Да.

— Кога пристигнахте?

— Не можах да спя цяла нощ. Колкото повече мислех по въпроса, толкова повече се убеждавах, че може би вашата хипотеза е вярна. И ако е така... Искам да ви видя, ако е възможно, преди... преди...

— Преди какво?

— Преди да се случи нещо.

— Какво имате предвид?

— Ако Гарвин не се яви на уговорената за десет часа тази сутрин среща, Симли Бейсън ще...

— Вероятно срещата вече е започнала — успокои я Мейсън.

— Въпросът е там, че той още не се е появил в службата си — отвърна тя.

— Искате да кажете, че сте говорила с господин Бейсън.

— Да.

— Това може би е вече лошо — каза замислено адвокатът.
— Къде се намирате в момента?

— На паркинга пред сградата, в която е вашата кантора.

— Добре — каза Мейсън, — ще ви кажа какво да направите. Качете се веднага тук, но не влизайте през официалния вход на кантората ми. Повтарям ви — не влизайте през официалния вход. Спрете пред вратата с табелка „Пери Мейсън, частно“, почукайте и Дела Стрийт ще ви посрещне.

— Да не минавам през приемната?

— В никакъв случай.

— И да дойда веднага тук?

— Да.

— Добре, идвам незабавно — обеща тя. Мейсън окачи слушалката и се обърна към Дела:

— Тая работа вече ме безпокои.

Дела, която слушаше разговора по другия телефон, кимна.

— Възможно е — продължи Мейсън, — да се окаже, че Адела Хейстингс е права и чантата ѝ е била открадната.

— И после? — запита Дела, след като адвокатът се поколеба да продължи думите си.

— Другата вероятност е, че тя би могла да дойде тук в кантората, да остави чантата и да си отиде, уверена, че ние ще я намерим и че съдържанието ѝ ще възбуди нашия интерес. Тя е оставила в чантата много пари, за да е сигурна, че ще предприемем нещо, за да се свържем с нея, че ще направим така, даже револверът да не беше в чантата.

Мейсън спря и Дела зачака мълчаливо.

Внезапно той каза:

— Свържи се незабавно по телефона с Пол Дрейк, Дела. Искам да говоря с него, преди Адела Хейстингс да дойде тук.

Пъргавите пръсти на секретарката бързо набраха телефонния номер.

— Ето ви Пол, шефе.

Мейсън взе слушалката.

— Пол, отнася се до нещо непредвидено и те моля да вземеш бързи мерки.

— Ти винаги правиш така — раздразнено отговори Дрейк.

— Остави това — прекъсна го Мейсън, — нямаме време за губене. Искам да намериш няколко млади жени, шест или седем, но не повече, ако това е възможно. Те трябва да бъдат на възраст между двадесет и седем и тридесет и две години, с добри фигури и тегло около петдесет и пет до петдесет и осем килограма. Освен това трябва да носят големи тъмни очила. Би могъл да изпратиш някой от твоите сътрудници долу до някой магазин, за да купи няколко чифта тъмни очила с най-големите и най-тъмните стъкла, които може да намери.

— Колко бързо искаш да стане това? — запита Дрейк.

— Незабавно — отвърна адвокатът.

— Имай милост, Пери. Аз не мога...

— Не ме интересува колко ще трябва да заплатиш. Тия жени ми трябва веднага. Намесих се в нещо, което ме безпокои лично и професионално, затова имам нужда от тях. Навярно твоята секретарка познава някои от момичетата, които работят в тази сграда и могат да отделят около половин час от времето си. Изпрати свой сътрудник долу в ресторанта и той да подбере някои момичета, които си пият кафето там. Изпрати човек и на паркинга, където би могла да се намери някоя млада жена, която е паркирала колата си там. Нека я попита дали не би желала да спечели двадесет долара за работа, която няма да продължи повече от час. След като събереш жените, моля те, позвъни ми.

— Двадесет долара за един час работа? — възкликна Дрейк.

— Може даже и петдесет, ако е нужно. Искам незабавно резултат. И запомни — тези момичета с тъмни очила трябва да

чакат готови при тебе. Когато подходящият момент настъпи, Дела ще ти позвъни и ще каже: „Пол, аз съм Дела.“ Минута след това ти изпрати момичетата по коридора и нека те спрат пред вратата на моята кантора. Кажим им обаче да не влизат вътре, докато аз не изляза от кабинета си с една млада жена, която ще изглежда също като тях и ще носи също тъмни очила. Ние ще се приближим до твоята група и всички ще влезем заедно. Разбираш ли ме добре?

— Да — отвърна Дрейк.

Мейсън окачи слушалката на телефона, и въздъхна, а Дела го погледна и се засмя.

— Това е предимството да имаш на разположение детективско бюро на същия етаж в сградата, в която се намира и твоята адвокатска кантора.

Мейсън кимна замислено.

— Идеята ви е да имате една редица от млади жени? — запита Дела Стрийт.

— Точно така — отвърна Мейсън. — Ти познаваш Гърти много добре. Ако аз въведа Адела Хейстингс в кантората с тъмни очила и запитам: „Гърти, виждала ли си някога тази млада жена?“, тя ще подсвирне и ще отговори: „О, да. Тази жена е госпожа Хейстингс и тя остави вчера чантата си тук. Вашата чанта, госпожо Хейстингс, се намира в кабинета на господин Мейсън.“ Човешката природа е такава, че в този момент Гърти ще си спомни само факта, че една добре сложена жена на около двадесет и осем до тридесет години, с тъмни очила е била вчера в кантората. И ако нещо се е случило и сега Гърти направи потвърждение за самоличността на тази жена, ще имаме големи трудности.

— Как мислите, че се е случило? — запита Дела.

— Ако някой е откраднал чантата на Адела Хейстингс и е изстрелял два патрона с револвера, то в такъв случай може всичко да се очаква. Ако, от друга страна, Адела Хейстингс е изстреляла тези два патрона и след това ни създаде всичките тези затруднения, за да ме въввлече в тази история, можеш да бъдеш абсолютно сигурна, че нещо действително се е случило. Тя...

Мейсън прекъсна думите си, защото на вратата на кабинета му се почука. Той кимна на Дела Стрийт, която стана и отвори.

— Добро утро, госпожо Хейстингс — поздрави Мейсън. — Сигурно сте станала много рано тази сутрин, за да пристигнете тук?

— О, да.

— Къде са вашите тъмни очила?

— За Бога, аз не ги нося, освен в случаите, когато прекосявам пустинята. В града никога не ги слагам.

— Но вие имате тъмни очила, нали?

— Имам наистина. Човек не може да пропътува през пустинята от тук до Лас Вегас без тъмни очила.

— Нима светлината е толкова ослепителна?

— Тя е ужасяваща.

— Какво правите с очилата си, след като ги свалите?

— Поставам ги в една калъфка в чантата си.

— Те бяха ли в чантата, която ви върнах?

— Не.

— Тогава някой ги е използвал?

— Сигурно.

— Когато ви върнах чантата, вие намерихте празен кожения калъф в нея?

— Да, така беше.

— А сега имате ли други очила?

— Да. Когато вчера пътувах обратно за дома, по пътя спрях до един магазин и си купих нови.

— Носите ли сега тази сутрин чантата си и портмонето в нея?

— Да.

— Всичко е така, както ви го предадох?

— Да, но защо ми задавате тези въпроси, господин Мейсън?

— Позволете ми да видя очилата ви — учтиво помоли адвокатът.

Тя отвори чантата си, извади една кожена калъфка и измъкна от нея чифт тъмни очила.

— Как е станало така, че тези очила прилягат точно за калъфката, сякаш са направени тъкмо за нея? — запита Мейсън.

— Купувам очила със специално качество и успях да намеря и този път същите като тия, които загубих.

— И затова те прилегнаха на калъфката?

— Да.

— Можем ли да приемем, че продавачът, който ви е продал очилата, ще си спомни за вас?

— Едва ли. Аз не ги купувам винаги от един и същи човек. Влизам в някой магазин, избирам очилата, които търся и на които е посочена цената, и плащам на касата. Служителят, който в този момент е зает с други купувачи, махва с ръка, че всичко е уредено, и аз излизам навън. И този път аз бързах, а той беше зает.

— Бихте ли си спомнила поне магазина, от който купихте очилата? — запита Мейсън.

Тя се понамръщи и отвърна:

— Не съм сигурна. Мисля, че бих могла, ако го видя отново.

— А откъде взехте пари да заплатите очилата?

— Казах ви вече, че моят съпруг ми даде петстотин долара. Казах му, че някой открадна чантата ми, и той ми даде тези пари да си купя нова. Той предположи, че може би ще получа цялото съдържание на откраднатата чанта с изключение на парите. Защото обикновено крадците не се интересуват от шофьорски свидетелства и други неща от този род, за които биха ги обвинили в престъпление. Той каза, че крадците ще вземат само парите, а останалите неща ще поставят в плик и ще ги изпратят по пощата.

— Добре — каза Мейсън, — а сега да чуем вашия разказ. Какво ви доведе тук?

— Причината за това сте вие — отвърна тя. — През нощта поразмислих доста върху това, което ми казахте. Мисля, че нещо се е случило. Няма да се успокоя, докато не разбера в какво наистина се състоят нещата.

Мейсън помоли жената:

— Бихте ли поставила очилата си, за да видя как изглеждате с тях?

Адела изпълни веднага желанието му. Адвокатът я изгледа замислено.

— Тези очила са с твърде големи стъкла.

— Най-големите, които се произвеждат — потвърди тя. — Ако пътувате през пустинята, особено през летните месеци, блясъкът на светлината е непоносим. Човек трябва да се предпази от него колкото е възможно по-добре. Бих използвала защитни очила, но те затоплят много очите и затова предпочитам този вид. Това са „Уилкинсън“ номер 24-X, което означава значителна големина и оцветеност. Струват десет долара.

— А продажната им цена? — запита Мейсън.

— Не, цената им е означена със специален знак, който означава, че в нея е включено всичко. Без значение каква е продажната им цена очилата струват десет долара.

Уилкинсоновите очила са стандартни. Те се рекламират в много списания.

Мейсън кимна.

— Добре. А закусвахте ли тази сутрин със Симли Бейсън?

— Да, малко преди да се свържа с вас. Симли беше много разтревожен. Обаждал се е няколко пъти в дома на моя съпруг, но уредбата за записване на телефонните обаждания била включена. Той каза още, че съпругът ми определил тази среща да се състои в службата му и че когато има такава среща, той пристига винаги десет-петнадесет минути по-рано.

— Била ли е отменена тази среща? — запита Мейсън.

— Не, даже човекът, с когото мъжът ми трябвало да се срещне, бил вече там и го очаквал. Симли каза, че ако съпругът ми не се появи до пет-десет минути, той ще отиде в дома му, за да види какво се е случило.

— Той има ли ключ за къщата?

— Да. Съпругът ми държи един ключ в службата си. Когато той е във от града и телефонира някой да отиде у дома му и да вземе оттам нещо, се ползва този ключ.

Мейсън погледна часовника си.

— В такъв случай през следващите няколко минути Симли ще научи нещо. Ако съпругът ви е бил извикан някъде навън, той е оставил вероятно някаква бележка и...

— Ако някой го беше повикал навън — прекъсна го тя, — той щеше да съобщи веднага в службата си. Страхувам се, че е болен или...

— Или? — избърза Мейсън, когато гласът ѝ заглъхна.

— Или това, което вие помислихте предишната нощ — отвърна тя.

Мейсън погледна отново часовника си и се обърна към Дела Стрийт:

— Обади се, моля, по телефона на Пол Дрейк.

Дела набра телефонния номер на детектива. Мейсън взе слушалката и като чу гласа на Пол Дрейк, каза:

— Пол, аз съм, Пери. Какво направи по задачата, която ти възложих?

— Имам вече две момичета, които отговарят на изискванията. Едното от тях е приятелка на моята регистраторка, а другото работи в секретарската агенция на третия етаж. На последния етаж има и една друга такава агенция и аз мисля, че ще можем да намерим още едно-две момичета. Един от сътрудниците ми се качи току-що горе.

— А на паркинга? — запита Мейсън.

— Няма нищо, поне засега. Жени, които отговарят на изискванията ти и са паркирали колите си там, бързат да пазаруват, а освен това изказват подозрения. Даже когато моят човек им показвал детективската си карта и ги уверявал, че работата е нещо обикновено и ще им отнеме само няколко минути, те се отказвали от страх.

— Даже срещу петдесет долара само за един час?

— Те се страхуват даже и срещу такава сума.

— Половината от времето ми вече изтече, Пол. Моля те, направи най-доброто, което можеш!

— За Бога — отвърна Дрейк, — правя всичко възможно... В момента тук влиза моят сътрудник, когото изпратих в секретарската агенция на последния етаж, и води със себе си две млади жени, които отговарят на изискванията.

— Отлично! — каза адвокатът. — Нека останат. Когато си готов, събщи ми и не забравяй за уговорката ни.

— Бих желал да зная какво, по дяволите, възнамеряваш да правиш? — запита Дрейк.

— По-добре ще е да не знаеш това, Пол.

— За кога искаш тези момичета?

— Вероятно след пет-десет минути — отговори Мейсън. — Ще ти съобщя своевременно за това.

Мейсън окачи слушалката и се заразхожда замислено из стаята.

— За какво е всичко това? — запита Адела Хейстингс. — Отнася ли се до моя случай?

Мейсън я погледна разсеяно.

— Какъв случай? — запита той. Тя изглеждаше объркана.

— Защо, аз... добре, разбира се, аз ще заплатя за изгубеното ви време, господин Мейсън. Ще получите необходимото обезщетение.

Мейсън се обърна към Дела Стрийт:

— Свържи се в полицията с отдела за убийства, Дела. Провери дали лейтенант Траг е там. Искam да говоря с него. Ако той не е в службата си, свържи ме с този, който го замества.

Дела кимна, поиска външна линия.

— Моля отдела за убийства. Там ли е лейтенант Траг? Търси го Пери Мейсън.

Тя се обърна към адвоката.

— Викат го на телефона, шефе.

Мейсън взе своята слушалка и кимна на Дела да слуша разговора по другия телефон.

По телефона се чу сухият и решителен глас на Траг:

— Здравей, Пери. Да не си намерил някакъв нов труп?

— Ще те изненада ли това? — запита Мейсън.

— Не, разбира се.

— Не зная какво съм намерил — продължи адвокатът, — но има нещо, което ме безпокои.

— Отлично — каза Траг. — Ако има нещо, което те тревожи, то положително ще разтревожи и мене. Каква

трудност имаш?

— Една моя клиентка, която живее в Лас Вегас, е загубила преди няколко дни чантата си. В нея имало червило, портмоне за монети, цигари и всички останали дамски принадлежности.

— Продължавай — подкани го Траг.

— Тази жена — продължи Мейсън — се казва Адела Хейстингс и в момента живее отделно от мъжа си, в Невада.

— Хайде — прекъсна го лейтенантът, — не го усуквай, Мейсън, а ми кажи същината на въпроса.

— Вчера по обяд, когато аз и Дела Стрийт бяхме отишли да обядваме, в кантората ми е дошла една жена, която носела големи тъмни очила и се представила като госпожа Адела Хейстингс. Тя каза, че ще ме чака да се завърна от обяд, постояла няколко минути, след което напуснала кантората, като бързала много. Тя обеща, че ще се върне скоро, но изобщо не направила това. Малко след като се завърнахме от обяд, ние намерихме тук една дамска чанта. Като прегледахме съдържанието ѝ, открихме в нея кредитни карти, свидетелство за шофиране и разни други неща, които удостоверяваха името на собственика.

— И това беше чантата на госпожа Хейстингс?

— Точно така.

— Тогава върни ѝ я обратно — рече Траг. — О, почакай за минутка, Пери. Ти криеш нещо от мене. В чантата нямаше ли някакво оръжие?

— Имаше.

— А разрешително за притежаването му? — запита Траг.

— Не. Госпожа Хейстингс не носи оръжието. Когато последния път го е видяла, то се намирало в чекмеджето на нощното шкафче в нейния апартамент.

— За момент — прекъсна го лейтенантът. — Беше ли стреляно с това оръжие?

— Два пъти.

— Добре, нека се изясним, Пери. Къде се намира трупът, прострелян с оръжието?

— Не зная дали има такъв, но все пак съм твърде обезпокоен.

— Ти наистина трябва да си разтревожен. Къде мога да намеря госпожа Хейстингс? Какъв е адресът ѝ в Лас Вегас?

— Адресът ѝ е: ул. „Северозападен Фърстън“ 721, но нещата се стекоха така, че в момента тя се намира тук, в моята кантора. Ние говорихме с нея по въпроса и тя мисли, че нещо трябва да се направи. Реших, че е разумно да те уведомя, в случай че искаш да хвърлиш един поглед върху доказателствата или...

— Добре, Мейсън — каза Траг. — Какво казва тя за стрелбата с оръжието?

— Тя не знае нищо по този въпрос — отвърна адвокатът. — Чантата и ключовете ѝ са били откраднати заедно с оръжието. Освен това тя не е била жената, която е оставила чантата тук. Някаква друга жена е използвала името ѝ.

Траг помълча известно време, но след това предложи:

— При положение, че тези куршуми се намират в някое човешко тяло, простреляно вероятно някъде в Невада, защо не се обадим на полицията в Лас Вегас?

— Същото мисля и аз — каза Мейсън, — но реших, че първо трябва да уведомя теб, защото ти често пъти се оплакваш, че съм крил някои доказателства и това затруднява твоите разследвания.

— Укриването на доказателства е престъпление — додаде Траг.

— Зная много добре това.

— И поради тази причина ти ми се обаждаш сега. Искаш да си с чисти ръце.

— Мислех, че трябва да ти съобщя всичко това.

— Но защо не уведомиш полицията в Лас Вегас?

— Може би трябваше да го направя — отвърна Мейсън. — Но тъй като правосъдието там е корено различно от нашето, сметнах, че първото ми задължение е да се обадя на тебе.

— Добре — рече Траг, — сега съм уведомен. Благодаря ти, че се обади! Ще имам това предвид, а сега довиждане, Мейсън.

Адвокатът остави слушалката и се обърна към Адела Хейстингс:

— Траг ще пристигне тук толкова бързо, колкото му

позволят сирената и червената светлина на полицейския автомобил. Той ще започне да ви разпитва и ако сте ми казала истината, отговаряйте му точно, честно и откровенно. Но ако сте скрила истината от мене, отговорете му, че няма да направите изявления. При никакви обстоятелства обаче не се опитвайте да лъжете лейтенант Траг.

— Разбирам.

— Не бяхте ли вие жената, която посети кантората ми вчера?

— Не.

— Не оставихте ли вие онази чанта тук?

— Не.

— Вие ли стреляхте с оръжието?

— Не.

— Вие оставихте револвера си във вашия апартамент и за последен път го видяхте там?

— Да.

— Ако ме лъжете — продължи Мейсън, — това може да ви докара до доживотен затвор или даже до смъртно наказание.

— Не ви лъжа.

Мейсън помоли Дела Стрийт да го свърже с Пол Дрейк.

— Какво е положението, Пол?

— Имам вече шест жени — отговори Дрейк — и те вече са твърде нетърпеливи.

— Няма да ги задържим задълго. Намери ли тъмни очила за тях?

— Да.

— Големи, както се разбрахме?

— Мисля, че са достатъчно големи.

— Добре — каза Мейсън, — бъди готов. След няколко минути ще започнем да действаме.

— Те искат да знаят колко време ще продължи това? — запита Дрейк.

— Няма да отнеме повече от десетина минути. Бъди наоколо и чакай сигнала, Пол. Когато го получиш, действай незабавно.

Той остави слушалката и се обърна отново към Адела

Хейстингс:

— Поставете тъмните си очила обратно в калъфчето, но бъдете готова да ги извадите пак всеки момент. Когато тук дойде лейтенант Траг, не обръщайте ни най-малко внимание на това, което аз ще говоря, и не се оставяйте той да ви обърка.

— Какво ви кара да мислите, че този полицейски офицер ще дойде тук, господин Мейсън? От това, което чух в края на разговора ви по телефона, не останах с впечатление, че той смята всичко това за много бързо.

— Аз обмислям нещата от всички страни, госпожо

Хейстингс.

Известно време всички мълчаха.

— Вие казахте ли на Симли Бейсън, че ще дойдете тук? — запита Мейсън.

— Да. Казах му още, че след като се опитам да си уредя среща с вас, ще му се обадя отново. И ако се случи нещо наистина важно, той би могъл да се свърже с мене тук.

— Казахте ли му...

Мейсън не успя да довърши въпроса си, защото в този момент иззвъня телефонът.

Дела Стрийт вдигна слушалката.

— Да, Гърти... За момент, моля! Някой си Бейсън търси госпожа Хейстингс.

Мейсън посочи телефона на младата жена.

— Желаете ли да говорите тук, или предпочитате да отидете в библиотеката?

— Защо — отвърна тя. — Мога да говоря и оттук. Здравей, Симли. Аз съм, Адела. Ти... какво? Какво? О, мили Боже!... Не... Ти... ти съобщи ли на полицията? О, небеса!... Нямам какво да кажа. Това е ужасен шок! Чуй, Симли, ще се свържа с тебе по-късно. Аз... Не мога да понеса това. Благодаря ти, че ми съобщи... Да, разбира се, можеш да кажеш на полицията къде се намирам. И ако господин Мейсън не възрази, искам да си тръгна незабавно. Аз... Е, добре, да... Да, ти можеш да им съобщиш. След всичко това така вероятно ще е най-добре. Благодаря ти още веднъж, че ми съобщи!

Тя окачи слушалката и се обърна към Мейсън:

— Моят съпруг е бил убит!

— Учудва ли ви това? — запита адвокатът.

— Аз... аз подсъзнателно се страхувах от това, господин Мейсън, но... Това съобщение е голям удар за мене.

— Може би вие нямате достатъчно време сега, но по-добре ми кажете какво ви съобщи той?

— Симли лично отишъл у дома и влязъл. Мъжът ми лежал в леглото застрелян, вероятно докато е спял, с два куршума в главата. Той бил... той бил мъртъв от известно време.

Адела Хейстингс не издържа и заплака. Телефонът отново иззвъня.

— Обажда се Хънтли Банър. Искате ли да говорите с него?
— обърна се Дела към Мейсън.

— Незабавно. — Адвокатът грабна слушалката. — Здравейте, Банър. Говори Мейсън. Какво ви интересува толкова рано тази сутрин?

— Отново уреждането на имуществения въпрос — отговори Банър. — Искан да проверя докъде са стигнали нещата.

— Всъщност госпожа Хейстингс се намира в момента при мене. Аз не съм търговец на коне, Банър, но все пак бих желал да узная доколко високо може да бъде вашето предложение.

— Казах ви цената вчера.

— Чуйте, Банър, когато се занимавам с уреждането на имуществени въпроси между двама съпрузи, аз имам твърдото правило да отхвърлям първото предложение, направено от противната страна.

За момент настъпи мълчание и след това Банър каза:

— Добре, но какво мислите по второто ми предложение?

— Това зависи от ответника, от сумата, която предлага, от тона, с който прави това, и от още няколко обстоятелства. Сега нека забравим за това колко най-много той е готов да даде? Кажете вашето най-високо предложение, и то точно сега. Аз ще го приема или отхвърля в течение на тридесет минути. При положение, че го отхвърля, няма да има никакъв смисъл да разискваме повече и ще трябва да отнесем въпроса до съда. И тъй, чакам крайното ви предложение.

— Имате го вече от вчера — отвърна Банър.

— Не, нямам го. Кажете ми сега вашата най-висока цена.

— Казах ви я вчера — настоя Банър — и тя беше най-високата, която съм упълномощен да предложа. Ако настоявате да я завиша, то трябва да се свържа с моя клиент и да получа одобрението му за това.

— Тогава обадете се на вашия клиент.

— Ще бъдете ли в кантората си?

— Да.

— В такъв случай ще ви се обадя пак след около тридесет минути — каза Банър.

Мейсън окачи слушалката и погледна часовника си.

— Очаквам, че лейтенант Траг ще бъде тук след три до пет минути. Господин Банър ще ми се обади отново, след като разговаря със своя клиент.

— Защо не му казахте, че Гарвин е... мъртъв? — запита Адела Хейстингс.

— Не — отвърна Мейсън. — Нека оставим господин Хънтли Банър да установи сам това и да видим как ще действа тогава.

Настана момент на мълчание, напрежение и очакване.

После телефонът отново иззвъня.

— Обажда се отново господин Банър — съобщи Дела.

Мейсън вдигна слушалката.

— Да, Банър.

— Свързах се по телефона с моя клиент, Мейсън. Предадох му нещата така, както вие ги поставихте пред мене. Казах му, че не сте доволен от най-високото предложение, за което той ме беше упълномощил. Казах му също, че ако това е последната му дума по въпроса, то ние ще трябва да се готвим за борба.

— И след това какво стана? — запита Мейсън.

— Когато разбра, че вие ще представлявате жена му, той премисли нещата и каза, че бил дал една доста значителна сума. Все пак би могъл да я повдигне до известна степен без значение дали вие ще я приемете или отхвърлите.

— И колко висока беше тя? — запита Мейсън.

— Това беше едно значително увеличение — отвърна

Банър. — Откровено казано, бях твърде изненадан, господин Мейсън.

— Колко високо беше то — настоя адвокатът.

— Сто хиляди долара, плащани на части от десет хиляди долара на година, и петдесет хиляди долара в завещанието му — отвърна Банър. — Това беше наистина голяма изненада за мене, защото вчера той ми каза, че най-високата му цена е петдесет хиляди долара без значение какво ще последва от това.

— Сигурен ли сте, че цифрата е точна? — запита Мейсън.

— Да.

— И не се съмнявате в това? — запита Мейсън. — Сигурен ли сте, че познахте гласа му и че не сте говорил с някой друг?

— Чуйте, Мейсън, аз съм етичен адвокат и не действам по друг начин. Занимавам се от известно време с работите на господин Хейстингс и познавам много добре гласа му. Току-що говорих с него и това е последното му предложение. Приемате ли го или не?

Мейсън почти ликуваше.

— Поздравявам ви с най-сръчния трик на седмицата, Банър!

— Какво искате да кажете е това?

— Вашият клиент е мъртъв от повече от двадесет и четири часа.

От другата страна никой не отговори и Мейсън окачи слушалката.

Телефонът на Дела Стрийт започна да звъни с къси, остри сигнали, което беше знак от страна на Гърти, че в приемната е влязъл полицейски служител, който, без да дочака да бъде съобщено за него, се отправя към кабинета на Мейсън.

Адвокатът се обърна към Адела Хейстингс:

— Времето дойде. Бъдете готова.

Вратата на кабинета се отвори внезапно и лейтенант Траг се появи, като започна да проучва присъстващите със скептичен поглед.

— Допускам, че вие сте госпожа Хейстингс — каза той, като килна леко черната си шапка назад и се загледа в

разтревожената клиентка.

— Влез и седни, лейтенанте — покани го Мейсън. — Няма нужда от драматичен разпит, чрез който да се опитваш да накараш госпожа Хейстингс да издаде нещо. Тя знае вече, че съпругът ѝ е мъртъв. Съобщи ѝ го човек от неговата служба. Мъжът ѝ е бил застрелян, а полицията е вече уведомена. Тя му поръча да ти съобщи, че се намира тук.

— И тогава ти ме запозна с историята за загубената чанта и оръжието? — запита Траг, като местеше проникателния си поглед ту към Мейсън, ту към Адела Хейстингс.

— Това съобщение беше направено, след като те уведомих за загубената чанта.

— Колко време след това?

— Няколко минути.

— Надявам се, че имаш свидетел за това?

— Разбира се. Ти сигурно си отбелязал времето, когато ти се обадох.

— Много умно — каза замислено Траг, сякаш говореше сам на себе си. — Твърде добре обмислено.

Внезапно той се обърна към Адела Хейстингс:

— Госпожо Хейстингс, вие знаете, че съпругът ви е мъртъв и че е бил застрелян. Известно ли ви е дали патроните са били изстреляни от оръжието, което се е намирало във вашата чанта?

— Не.

— Но вие не бяхте твърде изненадана от съобщението, че той е бил убит.

— Аз бях... Аз бях потресена.

— Господин Мейсън ми каза, че сте изгубила чантата си или че тя е била открадната.

— Тя беше открадната.

— Къде?

— Тук, в Лос Анжелос, от седалката на моя автомобил. Изтичах до една будка, за да си купя пакет цигари, и оставих отворена колата си за не повече от тридесет секунди. И през това време някой е грабнал чантата ми.

— Сигурна ли сте, че това е станало през това време?

— Това беше единственото време, през което тя би могла да бъде взета.

— Кога установихте това?

— Когато стигнах до дома и трябваше да извадя ключовете си. Чантата, портмонето и ключовете бяха изчезнали. Наложих се да позвъня на звънеца, за да може съпругът ми да отвори вратата.

— Какво друго имаше в чантата ви?

— Най-различни неща, каквито една жена носи обикновено: паспорт, кредитни карти, ключове, червило, цигари...

— Струва ми се, че казахте, че не сте имала цигари — прекъсна я бързо Траг.

— Говоря ви за това, което нося обикновено в чантата си.

Траг се обърна внезапно към Пери Мейсън:

— Ти намери чантата тук, в кантората си?

— Да.

— И направи опис на съдържанието ѝ?

— Да.

— Намери ли в нея цигари?

Мейсън погледна твърдо в очите лейтенанта.

— В чантата имаше половин пакет цигари.

Траг се обърна отново към Адела Хейстингс.

— Това лишава от достоверност историята ви за липса на цигари — каза той.

— Това не доказва нищо — прекъсна го Мейсън, — защото крадецът би могъл да постави в чантата цигари.

— И твоята теория е, че крадецът е дошъл тук? — обърна се към адвокатата Траг.

— Точно такава е моята теория — отвърна Мейсън. — Госпожа Хейстингс твърди, че никога не е идвала в моята кантора.

— Кога разговаря с нея за първи път?

— Предната нощ.

— Къде?

— В Лас Вегас, Невада.

— Ти си проявил наистина голям интерес към тази чанта,

нали?

— В нея имаше една значителна сума пари — отвърна Мейсън.

— Колко много? — настоя Траг.

— Три хиляди сто и седемдесет долара и четиридесет и пет цента.

— По кое време вие дойдохте тук? — обърна се Траг отново към Адела Хейстингс.

— Не съм идвала никога тук — отговори тя. Траг отправи отново въпрос към Мейсън.

— Ти си излязъл за обяд?

— Да.

— А ти, Дела?

— Аз също бях излязла за обяд.

— Кой тогава беше на бюрото в приемната? Гърти?

— Точно така.

— И какво ви каза тя? — запита Траг адвоката.

— Тя описа жената, която дошла, но даде за нея едно много общо описание. По това време Гърти четяла някаква книга. Обикновено тя само пита за имената на посетителите и после ги съобщава на Дела. И тъй като тя е била навън за обяд, Гърти сама е попитала посетителката за името ѝ.

— И какво име е казала тя?

— Това на госпожа Хейстингс.

— Нека Гърти дойде тук. Искам да говоря лично с нея.

— Почакай за момент — рече Мейсън. — Гърти не е виждала госпожа Хейстингс, защото тя влезе тук през вратата на личния ми кабинет. Гърти никога не я е виждала.

— Толкова по-добре. Сега ще видим дали тя ще може да установи личността на госпожа Хейстингс.

— Слушай, Траг — запъна се Мейсън, — това не е справедливо.

— По отношение на кого?

— Спрямо госпожа Хейстингс. Гърти не може да докаже самоличността ѝ.

— Защо не?

— Когато неизвестната жена е дошла тук, тя е носела

тъмни очила. По това време Гърти е била погълната изцяло от книгата, която е четяла, и...

Една внезапна идея хрумна на лейтенант Траг. Той се обърна към Адела Хейстингс и я запита:

— Имате ли тъмни очила?

— Да.

— Сега, с вас?

— Да.

— Тогава поставете ги. Искam да видя как ще изглеждате с тях.

Мейсън кимна към Дела Стрийт, която набра номера на Пол Дрейк, даде уговорения сигнал и затвори телефона.

През това време лейтенант Траг беше така погълнат от това как Адела Хейстингс отваря чантата си, изважда тъмните очила и ги поставя, че не обърна внимание на телефонния разговор, проведен от Дела.

— Станете — каза Траг. Адела Хейстингс се изправи.

— Така е добре — констатира Траг. — А сега ще направим следното: Госпожа Хейстингс ще излезе през тази врата в коридора. След това ще влезе в приемната, без да казва нито дума. Гърти ще бъде там. И никой от вас няма да говори. Ако Гърти каже: „Вие оставихте вчера чантата си тук, госпожо Хейстингс“, или нещо от тоя род, тогава ние ще имаме абсолютно доказателство за нейната самоличност.

— По дяволите — възмути се Мейсън, — това не е начин за доказване на самоличността.

— А защо не? — запита Траг.

— Гърти не знае, че става дума за установяване на самоличност. Тя ще припознае всяка жена, която би дошла тук с тъмни очила. И ти също би направил това. Като види тъмните очила, които ще са най-забележителното нещо, което би привлякло погледа ѝ, тя ще стигне до заключението, че...

Траг го прекъсна.

— Нима отказваш да позволиш на своята клиентка да направи една проверка по начина, който предложих?

— Не — отвърна с неохота Мейсън, — не отказвам, но мисля, че това не е справедливо.

— Все едно — каза твърдо Траг, — ние ще направим проверката независимо от това, дали я намираш за справедлива или не. Моля, госпожо Хейстингс, елате с мене! Мейсън въздъхна.

— Всичко е наред, госпожо Хейстингс. Лейтенант Траг има решаваща дума тук. Идете с него.

Траг отвори вратата, водеща към коридора, и като изгледа с остър поглед Адела Хейстингс, каза:

— Вие първа, моля.

Госпожа Хейстингс излезе в коридора, а Траг кимна на Мейсън да го последва.

— Искам да дойдеш с мене, Пери, но без да казваш нито дума. Застани там, където желаш, но искам да съм сигурен, че няма да дадеш знак на никого. Ти също, Дела. Искам само да дойдете с мен.

Няколко секунди по-късно, след като Мейсън и Дела изпълниха нареждането му, Траг забеляза група млади жени пред вратата на приемната на адвокатската кантора.

— Ей, какво означава всичко това? — запита той. — Това някакво делегатско посещение ли е или нещо от този род?

— Сега ще разберем — отвърна Мейсън.

— Преди всичко нека госпожа Хейстингс...

Той прекъсна думите си, защото, като чува гласа му, жените се обърнаха към него и той видя, че всички носеха тъмни, очила.

— По дяволите! — изруга Траг.

Дела Стрийт даде знак и една от младите жени отвори вратата и влезе вътре.

Траг забърза към групата, като забрави за момент за госпожа Хейстингс.

— Почакайте, спрете — каза той. — Искам да зная кои сте и какво правите тук?

А през това време Мейсън се обърна към Адела Хейстингс и прошепна:

— Побързайте и се смесете с групата.

Траг достигна до вратата тъкмо в момента, когато чу Гърти да казва:

— О, заповядайте! Какво стана с вас вчера? Вие оставихте чантата си и...

Гласът ѝ секна изведнъж, когато тя установи, че жената, към която се беше обърнала, беше последвана от една и от още една друга жена и всяка от тях носеше тъмни очила.

Мейсън бутна Адела Хейстингс в групата и тя влезе заедно с останалите жени.

Траг също побърза да влезе в приемната.

— Почакайте за момент — обърна се той към жените, — постойте тук. Гърти, виждала ли си преди някоя от тези жени?

— Аз... Защо? Мислех... Не зная.

— Сега внимавай добре — продължи Траг. — Една от тях е била вчера тук. Коя е тя?

Гърти се замисли.

— Мисля, че беше тази — посочи тя една от жените.

— Когато тя току-що влезе тук, аз започнах да я разпитвам какво стана вчера, след като напусна канцеларията. Искях да ѝ кажа, че е забравила чантата си тук, но сега... сега нищо не зная.

— Добре — каза Траг внимателно на жените. — Сега се подредете една до друга до стената.

Мейсън се обърна към тях с обяснението:

— Това е лейтенант Траг от полицията. Ако направите за момент това, което той ви казва, скоро ще приключим с тая работа.

Жените се подредиха до стената.

— Коя от тях? — обърна се Траг отново към Гърти.

— Не зная — отговори тя. — Мислех, че беше тази, която влезе първа, но сега наистина не зная.

— Добре, всички можете да си отивате — освободи жените Траг.

Мейсън погледна многозначително към Адела Хейстингс.

— Всички можете да си вървите — повтори той. — Всички.

— О, не, почакайте за минутка — намеси се Траг. — Госпожа Хейстингс трябва да остане.

— Добре — съгласи се Мейсън, — но коя от тях е госпожа Хейстингс?

— Не си прави такива шеги с мен, Пери.

— Все пак посочи коя е тя — продължи Мейсън. Траг се закани:

— Предупреждавам те, че говориш със служител, Пери, затова не си играй с мен.

Той пристъпи напред и безпогрешно улови за лакътя Адела Хейстингс.

— Вие ще останете тук — каза ѝ той.

— Нека се върнем в моя кабинет, госпожо Хейстингс — предложи Мейсън и поведе всички по коридора.

— Какво, по дяволите, се опита да направиш? — обърна се Траг към адвоката. — Искаше да ме направиш на маймуна? Мислеше, че не мога да открия госпожа Хейстингс в групата? Мислиш, че мога да говоря с нея, без да забележа дрехите, с които е облечена, цвета на косата и, формата на раменете ѝ?

— Не — отвърна Мейсън с усмивка. — Ти наистина не изпита никакво затруднение да я откриеш. Това е всичко, от което се нуждаех, за да мога да убедя съдебните заседатели, че проверката беше справедлива.

Траг го погледна, изгубил вече търпение.

— Понякога се изкушавам да забравя факта, че ми харесваш, и да взема служебни мерки срещу тебе. Тоя път трябваше да внимавам по-добре да не попадна в клопката, която ми устрои.

— Това не беше никаква клопка — отговори Мейсън, — а строго придържане към правилата. Всяко лице, на което трябва да бъде установена самоличността, има право на това.

— Но защо тогава не почака да направим това в полицията?

— Защото ти нямаше да постъпиш по най-справедливия начин — отвърна Мейсън. — Щеше да подведеш Гърти да установи самоличността на госпожа Хейстингс само въз основа на предположения и на чифт тъмни очила.

Адвокатът отвори вратата на кабинета си и покани Адела Хейстингс, лейтенанта и Дела Стрийт да влязат вътре.

— Не съм толкова наивен — каза Траг. — Ти предварително беше уредил с Гърти да припознае първата

личност, която влезе в стаята. Ако се бях сетил за това, щях да спра групата жени и да накарам госпожа Хейстингс да влезе първа в приемната.

— Не съм казал нито дума на Гърти — оправда се Мейсън. — Това щеше да бъде неетично, непрофесионално и незаконно. Аз не подвеждам свидетелите, нито пък се опитвам да оказвам влияние върху техните показания. Гърти е абсолютно честна и ще потвърди това под клетва. Дела ще направи същото.

Траг махна отегчено.

— Добре, добре. В чантата имаше някакво оръжие, нали?

— Да, в нея се намираше револвер.

— Къде е сега той?

— В най-горното дясно чекмедже на бюрото ми.

— В такъв случай извади го и... Не, не прави това, а само изтегли чекмеджето. Аз сам ще се погрижа да извадя оръжието.

Мейсън изтегли чекмеджето, но се втрещи от изненада.

— Искаш да ми поднесеш още един сюрприз — рече Траг, — но тази няма да мине! Искам да получа оръжието и този път ти казвам това служебно.

Мейсън хвърли бърз поглед към Дела Стрийт, но тя поклати отрицателно глава. Тогава той набра номера на Гърти.

— Гърти, вземала ли си револвер от моето бюро?

— Какво? Револвер? Не, за Бога! Аз изобщо не съм влизала в кабинета ви тази сутрин. Дела дойде днес първа в кантората и знае, че не съм влизала вътре.

— Благодаря — рече Мейсън и като окачи слушалката, се обърна към Траг. — Започва да става лошо. Очевидно някой се опитва да обърка доказателствата и да натопи госпожа Хейстингс.

— Разбирам — каза лейтенантът. — Беше ли липсващото оръжие същото, с което е застрелян Хейстингс?

— Не зная — отговори Мейсън.

— Ако това не е било фаталното оръжие — продължи Траг, — тогава изчезването му не е било необходимо.

— А защо не? — настоя Мейсън. — При такова положение госпожа Хейстингс се намира в опасност. Докато не намерим

това оръжие, ние не можем да установим нейната невинност.

— Съгласен съм — каза Траг, — не без съмнение ти мислиш, че докато не го намерим, ние не можем да докажем и нейната вина.

Мейсън поклати глава.

— Траг, мислиш ли, че ще бъда толкова глупав да укривам доказателства?

Траг се усмихна.

— Нека бъдем откровени. Мисля, че си достатъчно смел, за да направиш всичко, което ще ти позволи да постигнеш успех. Знаеш ли номера на оръжието, което си взел от чантата?

Мейсън поклати отрицателно глава.

— След като установих, че с него е било стреляно, аз го поставих в чекмеджето, като при това използвах носна кърпа, за да не оставя отпечатьци по него. Това беше един 38-калибров револвер „Смит и Уесън“.

Траг се обърна към Адела Хейстингс:

— Госпожо Хейстингс, нека чуем сега вашия разказ.

Започнете отначало. Кога видяхте за последен път съпруга си?

— Прекарах последната нощ с него.

— Последната нощ?

— Не, предпоследната.

— А какво правехте в дома му, след като сте се установила в Невада с намерение да получите развод?

— Ние имахме едно приятелско споразумение за развода. Моят съпруг ми даде пари, за да се устроя в Невада... Той беше сърдечен човек. Мисля, че нашият брак щеше да бъде сполучлив, ако в него не се бяха намесили външни хора.

— Кои например? — запита Траг.

— На първо място Хънтли Банър.

— Кой е този Банър?

— Един адвокат, който представляваше съпруга ми.

— В постъпките ви за развод?

— Във всичко.

— Вие не сте подала още молба за развод?

— Не, защото още не съм уредила живота си в Невада.

— И останахте в приятелски отношения със съпруга си?

— Да.

— Какво ви накара да дойдете тук и да прекарате нощта в къщата му?

— Той сам поиска това, за да разискваме уреждането на имуществения въпрос. Каза ми, че Банър има някаква идея в това отношение, която му се струва твърде безсърдечна. Той желаше нещата да се разрешат справедливо, така че аз да остана доволна и да се разделим като приятели.

— И вие прекарахте нощта в дома му?

— Да, това е вярно.

— В неговата спалня?

— Не, ние и преди това спяхме отделно. Искрах да отида на хотел, но Гарвин каза, че това е глупаво, защото в къщата има четири свободни стаи и аз мога да използвам една от тях.

— Видяхте ли го на следващата сутрин?

— Не.

— Вие го видяхте за последен път, когато си казахте лека нощ?

— Да.

— Разбира се, вие знаехте къде е неговата спалня?

— Не ставайте смешен, лейтенант. Аз бях женена за този мъж от осем месеца.

— По кое време напуснахте къщата?

— Станах рано сутринта, измъкнах се през задния вход, качих се в колата и отпътувах.

— За Лас Вегас?

— Не, не за там.

— А къде?

Госпожа Хейстингс се поколеба, но накрая поясни:

— Аз напуснах къщата и мисля, че това е всичко, което се отнася до вас засега.

— Искам да зная къде отидохте — настоя Траг.

— Ако не възразявате, няма да ви кажа къде отидох, след като напуснах къщата, преди да говоря по този въпрос с господин Мейсън.

— А ако възразя?

— В такъв случай пак няма да ви кажа нищо повече.

Капитан Траг бавно изрече:

— Засега няма да ви подведа под отговорност за убийство, госпожо Хейстингс, нито мисля да ви отведа за разпит в моята служба. Но вие не трябва да напускате града. Можем ли да постигнем едно джентълменско споразумение по този въпрос, Пери? Обещайте ми, че ще я доведете на разпит в службата, когато пожелае.

Мейсън се обърна към Адела Хейстингс:

— Това означава, че вие не можете да се върнете сега в Лас Вегас.

— За колко време? — запита тя.

— За четиридесет и осем часа — отговори Траг.

— Добре — съгласи се тя, — ще остана тук.

— Къде мислите да отседнете? — заинтересува се Траг.

— Не зная. Може би ще отида на хотел.

— И ще поддържате връзка с Мейсън?

— Да, ще направя това.

Траг се обърна към адвоката:

— Що се отнася до тебе, Пери, положението се измени малко. Ако потвърдиш искрено, че си поставил оръжието в чекмеджето и след това то е изчезнало, без ти да знаеш къде се намира то сега, аз ще приема думите ти за верни. Трябва да те предупредя обаче, че що се отнася до районния прокурор, нещата не са съвсем в ред. Хамилтън Бъргър ще сметне, че това е един от твоите измамни трикове и вероятно ще ти постави ултиматум — или ще представиш това оръжие, или той ще те изправи пред съда.

— Не ме е грижа какво ще помисли Хамилтън Бъргър — отвърна Мейсън. — Уверявам те още веднъж, че оставих оръжието в чекмеджето.

— Но сега то е празно.

— Това е вярно.

— Има ли някое друго празно чекмедже в бюрото ти!

— Не — отговори Мейсън. — В това чекмедже аз пазя някои важни, особени неща. Ще се опитам да намеря оръжието, но ти знаеш, че ключалките на този род врати не са сигурни срещу крадци. Те са направени така, че един шперц

може лесно да отвори всяка една от вратите на етаж.

— И кой има такъв шперц?

— Портиерът, чистачката и честно казано, не зная кой още. Ще трябва да се свържа с хората, които отговарят за сградата, и да поговоря с тях по този въпрос.

— Направи го — каза Траг и като кимна на Адела Хейстингс, излезе навън.

Мейсън се обърна към госпожа Хейстингс:

— Вие ли убихте мъжа си?

— Не.

— Във вашата история има някои неща, които изглеждат твърде нагласени и поради това будят подозрение.

— Зная това. Но аз ви казах истината, а вие се опитайте да разберете какво се е случило. Някой се опитва да ме обвини в престъпление, като е откраднал чантата ми и ключа за апартамента. Който и да е бил той, отишъл е в жилището ми, отключил го е, откраднал оръжието и...

— И го използвал да убие съпруга ви? — запита Мейсън, когато тя замълча.

— Изглежда, че е било така.

— Съпругът ви е бил убит в леглото, вероятно докато е спял.

Тя кимна с глава.

— Това означава — продължи Мейсън, — че убиецът е бил някой, който познава къщата и съпругът ви му се е доверявал.

— Или някой, който е имал ключ за къщата — рече тя.

— Вие искате да насочите вниманието към крадеца на чантата, но преди малко ми казахте, че мъжът ви е държал един ключ от къщата в службата си. И когато е искал някой да отиде и вземе нещо от къщата, той без спънки можел да направи това.

Тя отново кимна.

— Това означава — продължи Мейсън, — че всеки един човек от службата би могъл да вземе ключа и да влезе вътре. Какъв е броят на служителите?

— Двадесет-тридесет човека.

— И всеки един от тях би могъл да вземе ключа?

— Не. Той стои в един шкаф, ключът за който се пази от ръководителя на службата.

— В такъв случай, ако съпругът ви телефонира и нареди някой да отиде в къщата и да вземе нещо от нея, това може да направи само ръководителят.

— Не, не лично той, но може да изпрати с ключа някой от служителите.

— И кой може да бъде този човек?

— Всеки един, даже прислужникът или някой от секретарите.

— Това ще рече — продължи Мейсън, — че никой не може да попречи на човека, взел ключа, да си направи дубликат от него.

— Да — каза тя, — приемам това за напълно възможно. Но трябва да изтъкна, че всички служители са хора, в които моят съпруг твърдо вярваше.

— Вие бяхте негова секретарка, преди да се омъжите?

— Да.

— И той беше ерген?

— Не.

— Преди това е бил женен?

— Да. Беше разведен.

— И какво е станало с първата му жена?

— Тя беше негова втора жена — каза Адела Хейстингс. — Първата почина, а с втората се беше развел.

Мейсън я погледна замислено.

— Разводът ви даде възможност да се ожените?

— Да.

— Кой поиска развода?

— Жена му.

— По приятелско споразумение?

— Положително не.

— Бяхте ли привлечена като съответник при развода?

— Да.

— Къде се получи той?

— В щата Невада.

— В Лас Вегас?

— Не, в Карсън Сити.

— Преди колко време?

— Преди около деветнадесет месеца.

— И веднага след като беше даден разводът, вие и господин Хейстингс се оженихте?

— Да.

— В такъв случай — интересува се Мейсън — какво стана с тази жена, разведената? Тя ожени ли се отново или...

— Не — отвърна раздражено Адела Хейстингс. — Тя мрази даже почвата, по която стъпвам аз. Би направила всичко, за да ми създаде неприятности. Това е причината, поради която аз... аз... Всеки път, когато помисля за оръжието, поставено в моята чанта, аз се сецам за нея.

— Къде живее тя сега?

— Не зная.

— Какво име носи сега?

— Хейстингс. Тя не се е омъжила повторно.

— Имам предвид малкото ѝ име.

— Минерва Шелтън Хейстингс. Тя е една от най-големите интригантки и лицемерки, които съм срещала някога в моя живот.

— Тя обичаше ли Гарвин Хейстингс?

— Минерва Шелтън Хейстингс има само една истинска любов в своя живот и това е Минерва Шелтън Хейстингс. Тя е себична, безскрупулна, алчна, лукава интригантка.

— Дали е обичала някога Гарвин Хейстингс?

— Тя обичаше само мисълта за пари.

— В такъв случай тя е получила някаква сума при развода?

— Положително.

— Колко богат беше Гарвин Хейстингс?

— За Бога, не зная. Той имаше имуществва, разпръснати навсякъде. Вероятно е притежавал два-три милиона долара.

— Каква сума получи при развода Минерва?

— Двеста и петдесет хиляди долара.

— В брой?

— Веднага, на място.

— Тогава, ако тя е получила толкова добро състояние,

няма причина да се чувства огорчена от вас — каза Мейсън.

— О, да, има такава причина. Тя беше хвърлила така мрежата си върху него, че ако не бях аз, щеше да получи всичко до цент.

— По какъв начин?

— Щеше да го отрови.

— Мислите, че тя щеше да извърши убийство?

— Господин Мейсън, разберете ме добре. Минерва не би се спряла пред нищо. Тя е алчна и изобретателна.

— Не ви ли се струва, че цялата тази история би могла да устрои тя?

Адела Хейстингс кимна.

— Но защо?

— За да ми отмъсти.

— Искате да кажете, че тя би преминала през всички трудности в изпълнението на един сложен план само и само да ви навреди?

— Ако аз трябва да прекарам известно време в затвора — отвърна Адела, — Минерва би се разхождала навсякъде усмихната до уши.

Мейсън с колебание зададе следващия си въпрос:

— Знаете ли, докато те са били женени, дали Гарвин е направил завещание, с което оставя всичко на нея?

— Да.

— И той отмени това завещание?

— Той ми каза, че се готви да го направи.

— Кога ви каза това?

— Няколко дни след като се оженихме.

— В предложението, което ми направи Хантли Банър — каза Мейсън, — имаше едно условие — да получите петдесет хиляди долара съгласно завещанието на Гарвин.

Тя кимна.

— Следователно — продължи адвокатът — вашият съпруг е възнамерявал да включи това в завещанието си.

— Да, разбира се, след като се разведохме, той естествено нямаше да ме остави като единствена наследница.

— Но това завещание още не е изготвено.

— Не зная нищо за това.

— Известно ли ви е, че той е подписал друго завещание, което е изцяло във ваша полза?

— Зная само това, което той ми каза — че ще направи такова завещание. То положително щеше да обезсили старото.

— При условие — добави Мейсън, — че вашият брак е законен, той прави при всички случаи това завещание невалидно.

— Разбира се, че беше законен. Защо повдигате този въпрос?

— Това е проклятието на така нареченото юридическо мислене. Един адвокат трябва да мисли за всички възможности. Защо се разстрои вашият брак?

— Той... аз... той беше доста по-възрастен от мене.

— Каква беше разликата?

— Петнадесет години.

— Но вие знаехте това, когато се омъжихте?

— Да.

— И тогава то нямаше значение за вас?

— Господин Мейсън, за мене е много болезнено да говоря за всичко това сега. Когато Гарвин се ожени за Минерва, аз бях негова доверена секретарка. Постепенно той започна да открива колко себична, студена и опасна интригантка беше тя. И съвсем естествено започна да ми се доверява, а аз да му отвръщам със съчувствие и... Допускам, че и двамата бяхме доведени до едно състояние... Че и двамата сякаш бяхме хипнотизирани от обстоятелствата и започнахме постепенно да разбираме, че сме преувеличавали и разбрали погрешно приятелското съчувствие. Това стана основа на една романтична привързаност, която вече е приключена глава от моя живот.

— Вие може само да мислите, че това е приключена глава — каза Мейсън. — Преди обаче да свършите с всичко това, книгата отново ще се отвори, главата ще привлече вниманието на публиката, страниците ще бъдат откъсвани една по една и публикувани на първите страници на столичните вестници.

Тя го изгледа с истинска паника в очите, след което се

изправи внезапно на крака.

— Господин Мейсън, отивам в някой хотел, откъдето ще ви телефонирам, за да знаете къде се намирам.

— Добре — отвърна Мейсън, — направете това и внимавайте да не напускате града или да се криете. Защото, ако направите това, ще дадете в ръцете на обвинението точно това оръжие, от което сега се нуждае и търси то. В този щат бягството може да бъде използвано като доказателство за вина и затова тия хора желаят толкова много да започнете да се криете. Това е — продължи адвокатът — истинската причина, поради която Траг не ви заведе в ареста, за да ви разпита там. Той ви остави под честна дума, че няма да напускате града, с надеждата, че напрежението ще се повиши и това ви би принудило да прибегнете към бягство или най-малко до опит да се върнете в Невада. Тогава те ще ви спрат точно когато прекосявате щатската граница, ще ви върнат под арест и ще заявят, че сте се опитвала да бягате.

— И такова доказателство може да бъде използвано срещу една личност?

— Да. Това се счита за доказателство за вина.

— Благодаря ви, че ми казахте това!

ГЛАВА 6

След като Адела Хейстингс си отиде, Мейсън се обърна към Дела Стрийт:

— Моля те, обади се на Пол Дрейк.

След тридесет секунди на вратата се чу почукването на детектива.

Дела Стрийт отвори вратата.

— Здравей, красавице — поздрави я той и след това се обърна към Мейсън: — Искаш ли да получиш повече сведения за собствениците на ония две коли от Невада, Пери?

— Не засега, но имам за тебе една друга спешна задача.

— Каква?

Мейсън продължи:

— Имаше един револвер в това чекмедже на бюрото. Някой го е откраднал през нощта или рано сутринта, преди да бъде отворена кантората. Искам да открия кой е взел оръжието и да го получа обратно.

— Много ли е важно това?

— Дяволски важно — извика Мейсън. — Ако не го получа, ще бъда обвинен в укриване на доказателства.

— Може ли наистина да стане така?

— Не съм напълно уверен. Моята история звучи почти толкова невероятно, колкото тази на Адела Хейстингс и ако съберем двете заедно, ще се получи една вълшебна приказка, в която един районен прокурор ще намери толкова пробойни, колкото дупки има в швейцарското сирене.

— Разбирам — каза Дрейк, — че има някакъв добър и саркастичен прокурор, който ще бъде натоварен с това дело и ще очаква такава възможност.

— Наистина има такъв.

— Какви са в тоя случай предположенията? — запита Дрейк.

— Мисля, че това е бил някой, който е знаел много добре какво да предприеме. Не бих желал да твърдя това, Пол, но имам много сериозни подозрения, че моята клиентка, Адела Хейстингс, е тази, която е дошла тук и е откраднала револвера.

— Какво те кара да мислиш така?

— На първо място, тя знаеше къде се намира оръжието.

— Ако притежаваш оръжие — каза Дрейк, — има две места, където можеш да го оставиш. Едното от тях е някаква каса, а другото — чекмедже от бюрото ти.

— Зная това — отвърна Мейсън, — но няма никакви следи, че кантората ми е претърсвана.

— Не е имало нужда от това — изтъкна Дрейк. — Ако търся някакво оръжие, най-напред ще проверя в най-горното дясно чекмедже на бюрото.

— Не мисля, че това е било дело на професионален крадец — каза Мейсън, — защото ключалките са непокътнати. Мисля, че някой е влизал тук или през последната нощ, или рано сутринта, защото никой не може да достигне до този етаж

вечерта, без да се е записал в дневника при асансьора, да каже къде отива и отбележи часа. Когато напуска сградата, трябва отново да се разпише.

Дрейк кимна в знак на съгласие.

— Ако това е станало вечерта — продължи Мейсън, — то би могло да бъде извършено от всеки. Има голяма група адвокати, които идват след вечеря тук за среща със своите клиенти или да направят някаква справка в библиотеката: Но аз подозирам, че това е станало рано тази сутрин. Така че първото нещо, което трябва да направиш, е да прегледаш дневника при асансьора и установиш имената на тези, които са влезли в сградата рано сутринта.

— Колко рано?

— Започни с два-три часа — каза Мейсън.

— Разбирам. За да прегледам дневника, ще са необходими само няколко минути, затова, ако искаш, мога да го донеса тук.

— Добре, донеси го, Дрейк. А сега нещо друго — искам да проучим Минерва Хейстингс, втората жена на Гарвин Хейстингс. Третата му съпруга е моята клиентка Адела Хейстингс. За сведение той е бил намерен тази сутрин мъртъв в леглото. Застрелян е с два куршума в главата. Бих желал да науча нещо за миналото на Минерва.

— Ще наредя на моите хора да се заемат с нея, а аз ще взема дневника и ще се върна веднага тук.

Дрейк напусна кабинета, а адвокатът се заразхожда намръщен напред-назад.

— Проклет да съм, ако това не е станало тази сутрин — промърмори той сам на себе си, докато се разхождаше, вперил поглед в килима.

Внезапно се обърна към секретарката си:

— Дела, знаеш ли кога се почистват канторите?

— На този етаж се почистват сутринта, а на по-долния — късно вечерта от същите жени.

— Сигурно чистят тук сутринта — каза Мейсън, — защото ние оставаме до късно през нощта, а аз никога не съм виждал чистачки.

— Мисля, че идват около шест часа сутринта — уточни

Дела.

— Какво знаеш за тези жени? Струва ми се, че не биха се поддали на подкуп или измама.

— Аз също се съмнявам, защото са много честни жени.

Адвокатът кимна и продължи да се разхожда из кабинета. На вратата се почука и Дела стана да отвори.

— Нося някакви новини — каза детективът. — Моето бюро е отворено двадесет и четири часа в денонощието, за да могат моите хора, след като свършат някоя задача, да имат къде да изготвят своите доклади. В действителност ние никога не сме виждали външен човек между десет-единадесет часа през нощта до седем и половина или осем сутринта. Аз обикновено идвам на работа в 8:30 часа и започвам да преглеждам докладите, които моите хора са изготвили. Някои от тях идват тук в шест и половина — седем часа, написват докладите си и след това отиват да закусят.

Мейсън кимна.

— Тази сутрин — продължи Дрейк — в дневника е отбелязано името на някой си Сидни Бел, че идва в моята агенция. Не познавам такъв човек, а и никой от моите хора не носи това име. Освен това никакъв Сидни Бел не е идвал при мене в шест часа тази сутрин. В действителност никой друг не е бил в агенцията ми по това време освен няколко от сътрудниците ми, които са изготвяли своите доклади.

— Има ли в дневника подпис на Сидни Бел? — запита Мейсън.

— Да, има. Той е дошъл в шест и напуснал в шест и петнадесет.

— И повече не е идвал в твоята служба?

— Не.

Мейсън продължи:

— Нека намерим жената, която почиства твоята кантора, Пол. Открий адреса ѝ и се свържи с момчето, което обслужва асансьора. Опитай се да получиш някакво описание на този Сидни Бел.

— Направих вече това. Един от помощник-портиерите обслужвал асансьора тази сутрин. Той си спомня много добре

за Бел. Бил висок човек, с тъмен костюм. Носел тъмни очила и ръчна чанта. Това направило впечатление на помощник-портиера.

— Изглежда — каза Мейсън, — че в тази история тъмните очила са универсално средство за скриване на личността. И трябва да признаем, че те наистина са едно отлично средство. Какво научи за чистачката?

— Казва се Мод К. Кръмп, има телефон и аз вече говорих с нея. Тя описа високия мъж в тъмен костюм и очила, който носел ръчна чанта. Бил самоуверен и същевременно много любезен. Жената си спомни думите му: „Добро утро. Трябва да летя за Аризона рано сутринта и искам да взема някои неща. Вие навярно сте свикнала да ставате рано, но това е голямо изпитание за мене.“

— Почакай за момент — прекъсна го Мейсън. — Вратата на кантората сигурно е била затворена. Чистачките не я държат отворена, докато чистят.

— Мъжът почукал на вратата, казал, че си е забравил ключа, дал ѝ пет долара и я потупал по гърба. Тя си спомня за него като за един много фин джентълмен.

— Казал ли е, че е Пери Мейсън?

— С думи не, но всичките му действия говорели за това. Мейсън помоли Дрейк:

— Свържи се още веднъж по телефона с Мод Кръмп. Кажй ѝ, че ако иска да спечели малко пари, трябва да дойде в кантората ми. Искам да говоря с нея. Кажй ѝ, че вероятно ще се наложи да престои тук няколко часа, но за всеки час ще получи по петнадесет долара.

— Добре, ще го направя веднага. Има ли нещо друго, Пери?

— Мисля, че това е достатъчно засега.

Дрейк се сбогува и напусна кабинета на адвоката.

— Най-последно имаме и един мъж в нашия случай — засмя се Мейсън.

За няколко минути той остана замислен и мълчалив, после се обърна към Дела:

— Направи ли ти впечатление тонът на Адела Хейстингс,

когато говореше по телефона със Симли Бейсън?

— Да, за Бога. Изразяваше топла интимност.

— Точно така — каза адвокатът. — Мъжът, който е дошъл в кантората, е бил в сградата само десет минути. През това време той е трябвало да дойде до кантората, да разговаря с чистачката, да влезе вътре, да вземе оръжието и да излезе. И всичко това само за десет минути. Разбира се, възможно е той да е смятал, както мисли Пол, че оръжието е някъде в моето бюро. Начинът, по който е било планирано всичко, говори, че този мъж е знаел къде е оръжието.

— Не мога да разбера какво искате да кажете.

— Ако е трябвало да прави продължително претърсване — обясни Мейсън, — той е трябвало да каже на чистачката, че има да свърши някаква работа и не желае да бъде обезпокояван. Той обаче не направил това, а казал, че ще лети със самолет и е дошъл само да вземе някои книжа. Това означава, че се е бил приготвил за бързо действие.

— За Бога, да! — възкликна Дела. — Той е знаел, че не е необходимо продължително претърсване.

— Точно така — потвърди Мейсън. — Дела, моля те, свържи се със службата на Хейстингс. Нека се опитаме да хванем Симли Бейсън, преди да е излязъл за обяд.

Дела набра номера.

— Моля господин Симли Бейсън!... Кажете му, че се обаждам от кантората на господин Мейсън, адвокатата Пери Мейсън.

Тя задържа за малко слушалката и после продължи:

— Ало, господин Бейсън? Аз съм Дела Стрийт, секретарка на господин Мейсън. Момент, моля, говорете с него.

— Здравейте, господин Бейсън. Искам да говоря с вас веднага. За да се избегне една несправедливост, мисля, че можете да бъдете в помощ на госпожа Хейстингс или по-скоро на правосъдието.

Бейсън отговори:

— Ако има нещо, което мога да направя, готов съм, господин Мейсън. Бях доста близък с господин Хейстингс и съпругата му. Затова с удоволствие бих направил всичко, за да

й помогна.

— Бихте ли дошъл при мене през обедната почивка?

— Аз току-що се готвех да изляза за обяд, но... О, да бих могъл да обядвам и по-късно. Ще дойда веднага.

— Добре, ще ви чакам. Довиждане, господин Бейсън. Адвокатът окачи слушалката и се обърна към Дела Стрийт.

— Това е твърде многозначително. Той нито веднъж не запита къде се намира кантората ми.

— Но той може да вземе адреса от телефонния указател — рече Дела.

— Не, Дела, аз мисля, че Бейсън знае къде се намираме. Моля те, обади се на Пол Дрейк по телефона и му кажи да се свърже с госпожа Кръмп и да я помоли да дойде веднага тук. Нека ѝ каже, че няма да я задържа повече от няколко минути. Кажи на Гърти, че може да отиде на обяд сега, а ти седни отвън и наблюдавай приемната. Ако Бейсън дойде преди госпожа Кръмп, доведи го направо при мене, след което се върни да я чакаш. Съобщи ми веднага, когато дойде.

Дела кимна и тръгна към вратата, но изведнъж се сети нещо.

— Искате ли сандвич? — запита тя.

— Ще използваме диетата на Пол Дрейк. Поръчай долу в ресторанта няколко кренвирша.

— С всичко останало?

— С всички подправки — уточни Мейсън.

ГЛАВА 7

Телефонът иззвъня и Мейсън чу гласа на Дела Стрийт:

— Тук е господин Симли Бейсън. Той каза, че го очаквате.

— Покани го, Дела.

След малко секретарката отвори вратата и един висок, около тридесет и пет годишен мъж, с черна къдрава коса, облечен в тъмен костюм, пристъпи напред с протегнатата ръка.

— Господин Мейсън, много се радвам да се срещна с вас.

— Удоволствие е и за мене — отвърна Мейсън, като стисна

сърдечно ръката му. — Няма ли да седнете?

Бейсън се разположи в един тапициран с кожа фотьойл.

— Желая — започна Мейсън — да получа някои сведения, които ми трябва бързо, и мисля, че вие можете да ми ги дадете. Аз естествено разбирам — продължи адвокатът, — че като служител, занимаващ се с най-срочните неща на Хейстингс, вие носите голяма отговорност. Съжалявам, че ви безпокоя, но въпросът е много важен.

— Ще бъда доволен, ако мога да ви помогна с нещо през краткото време, което мога да отделя за вас. Разбирате, нали, че днес трябваше да отговарям на много въпроси.

— Зная това — рече Мейсън — и затова ще се постарая да бъда колкото е възможно по-кратък. Откога работите в предприятието на Хейстингс?

— Около дванадесет години.

— Познавате ли първата му жена?

— Да.

— Тя е починала?

— Да.

— А втората съпруга на Хейстингс?

— Минерва Шелтън? Да, познавам я.

— Бихте ли изказал някакво мнение за нея?

За момент Бейсън се поколеба, след което отговори твърдо:

— Не!

— Разбира се, вие познавате Адела Хейстингс?

— Да.

— Какво ще кажете за нея?

— Познавам Адела от времето, когато постъпи на работа при нас — отвърна Бейсън. — Преди да се омъжи за Хейстингс, тя беше негова секретарка. Адела е много фина жена.

— Не беше ли замесена в някакъв скандал и посочена като причина за развода на Хейстингс? — запита Мейсън.

— Все ми е едно дали ще се възползвате от думите ми, господин Мейсън, но изглежда, че трябва да ви опиша положението. Първата жена на Хейстингс беше много интелигентна. Когато тя почина, Хейстингс се почувства

самотен и след време започна да мисли за нова женитба, като се надяваше, че тя ще бъде също толкова сполучлива, както и първата. Тогава той срещна Минерва, но никога не му мина през ума, че бракът му с нея може да бъде коренно различен от първия. Господин Хейстингс беше слаб, безхарактерен човек.

— Искате да кажете, че Минерва е била агресивната страна?

— О, не — отвърна Бейсън.

— Добре, продължавайте и ми кажете нещо повече за Адела.

— Адела беше негова секретарка и... Всички ние около него започнахме да разбираме колко тежко страда след женитбата си с Минерва. Мисля, че тогава той започна да се доверява на Адела и те често прекарваха заедно. Скоро приятелството им прерасна в любов.

— Беше ли Минерва разярена от това? — запита Мейсън. Симли Бейсън погледна бързо към него.

— Това не беше необходимо, защото Минерва не мислеше за брака си с Хейстингс като за един постоянен съюз, а по-скоро като средство за финансови облаги. Струва ми се, че тя е приела със задоволство развитието на нещата, защото това би й дало възможност да получи развод, като изиграе ролята на онеправданата съпруга. По този начин щеше да постави Хейстингс натясно и да получи от него една значителна сума за издръжка.

— Кое ви кара да мислите, че случаят е бил точно такъв? — запита Мейсън.

— По времето, когато господин Хейстингс започна да излиза с Адела, Минерва замина на изток, за да посети някакви свои роднини... На всички ни бе ясно, че тя съзнателно си затваря очите пред този факт и се старае да създаде всякакви възможности Хейстингс и Адела да бъдат по-често заедно.

— И после? — запита Мейсън.

— О, тогава се разрази естествената буря, размениха се взаимни обвинения и започнаха преговори за уреждане на имуществените въпроси. Накрая Минерва отиде в Карсън Сити, Невада, където прекара близо шест седмици в очакване на

развода. Адела Стерлинг и Гарвин Хейстингс се ожениха една седмица по-късно, след като Минерва получи развод.

— А какво стана с нея?

— Тя е тук някъде.

— Виждате ли я понякога?

— Не, но от време на време говоря по телефона с нея.

Вижте, по споразумение тя получи една значителна сума пари и някои от имотите на господин Хейстингс. Затова във връзка с тях Минерва ми се обажда понякога по телефона.

— Какво е нейното отношение към вас?

— Не мисля, че особено ме обича. Неин любимец е Коноли Мейнард, главният ръководител на предприятието. Те се познават от известно време.

— От кога?

— Не зная точно.

— Преди нейната женитба с Хейстингс?

— Мисля, че тогава са били обикновени приятели.

— Колко близки са те сега?

— Не зная.

— Бихте ли допуснал, че техните отношения са повече от приятелски?

Бейсън се поколеба за момент.

— Не. Смятам, че това е безпочвено.

— Къде живее сега Минерва Хейстингс?

— Тя прекарва времето си ту тук, ту в Невада, където си е създала приятели по времето, когато е била там във връзка с развода. Минерва не знае почивка. Тя е непрекъснато в движение.

— А сега моля за мнението ви по въпроса, дали тя обича Коноли Мейнард? — настоя Мейсън.

— Тя обича само парите и силата, но най-много себе си. Всички останали чувства при нея са на второ място.

Мейсън продължи:

— В общи линии вие знаете какво се случи вчера тук, нали? Една жена, представяйки се за госпожа Хейстингс, е оставила в кантората ми чанта, в която е имало револвер.

— Да, научих за това.

— Мислите ли, че тази жена би могла да бъде Минерва Хейстингс?

Бейсън остана замислен.

— Минерва Хейстингс е много изобретателна и безскрупулна жена. Ако е замесена в това, сигурно би обмислила всичко до най-малките подробности.

— Очевидно е — каза Мейсън, — че всичко в този случай е било много добре обмислено, до най-малките детайли.

Телефонът звънна и Дела Стрийт съобщи, че госпожа Кръмп е вече в кантората.

— Добре — каза Мейсън, — в такъв случай можем да започнем.

— Искате ли да я пратя при вас?

— Разбира се.

После Мейсън изтегли чекмеджето на бюрото си и извади чифт тъмни очила.

— Бихте ли ги поставили, господине? — запита той Бейсън.

— Защо?

— Искам да направя малък експеримент.

Бейсън се поколеба за момент, но след това постави очилата.

Мейсън го изгледа критично.

В този момент вратата на приемната се отвори и Дела Стрийт въведе госпожа Кръмп.

— О, здравейте, госпожо Кръмп — посрещна я Мейсън. — Моля ви, влезте и седнете за малко?

Госпожа Кръмп, ниска и пълна жена на около петдесет години, пристъпи напред. Тя се обърна към Симли Бейсън, изгледа го и запита:

— Какво стана, господин Мейсън? Защо не заминахте за Аризона?

Бейсън се усмихна смутен и като кимна с глава към адвоката, каза:

— Това е господин Мейсън. Аз съм Симли Бейсън.

— Защо, вие... Не бяхте ли... Защо, вие бяхте този, който...

— И аз мисля, че той е същият, госпожо Кръмп — каза

Мейсън и като се обърна към Бейсън, продължи: — Бих желал да ми разкажете всичко, което направихте в кантората ми тази сутрин малко преди шест часа. И какво направихте с револвера, който взехте от най-горното дясно чекмедже на бюрото ми?

После Мейсън се усмихна на госпожа Кръмп.

— Това е всичко, което исках да науча. Когато се върнете в приемната, госпожица Стрийт ще ви връчи един чек за услугата, която ми направихте. Аз се колебаех дали да ви безпокоя, но...

— Всичко е наред, всичко е наред — прекъсна го тя. — Радвам се, че ви помогнах.

Като изгледа с неприязън Бейсън, жената се обърна и напусна кабинета.

Мейсън се разположи отново върху въртящия се стол, запали цигара и протегна ръка, за да прибере тъмните очила, но остана мълчалив.

Напрежението от продължителното мълчание стана твърде непоносимо за Бейсън.

— Е, добре — каза най-после той, — мисля, че това се оказа един несполучлив опит, но аз исках да помогна на Адела.

— Кажете ми само колко близки приятели сте с нея? — запита Мейсън. — Какви са отношенията между двама ви?

— В тях няма нищо неприлично, ако намекувате за нещо от този род — отвърна Бейсън, — но аз... по дяволите, Мейсън, аз... аз попаднах в собствената си клопка. И мисля, че сега се намирам в много затруднено положение.

Адвокатът продължи да седи мълчалив до бюрото си и остави на Бейсън инициативата да продължи разговора.

— Добре — подхвана отново Бейсън. — Мога да ви го кажа, защото вие, тъй или иначе го знаете. Мисля безкрайно много за Адела Хейстингс. Аз... аз я обичам.

— От колко време изпитвате такива чувства към нея?

— Тя ме привлече още в първия миг, когато влезе в нашата служба. Не искам да кажа, че това беше любов от пръв поглед, но тя ме заинтересува и привлече много.

— Срецахте ли се навън?

Бейсън сви рамене.

— Каква възможност има за това един служител, щом като шефът му е влюбен в същата жена?

— Зависи — усмихна се Мейсън. — Това зависи твърде много от жената.

— Не мисля, че Адела разбираше какви са чувствата ми към нея.

— А сега тя знае ли това? — запита Мейсън.

— Не зная. Никога не съм казвал нещо, което би я навело на такава мисъл, но тя винаги е била настроена много приятелски към мен.

— Тя ли ви каза какво се случи вчера с чантата и оръжието?

— Да. След като вие напуснахте Лас Вегас, аз мислих много върху телефонния разговор, който проведох с Адела във ваше присъствие. Затова и се обадох отново и я помолих да ми каже какви трудности има.

— И тя ви разказа всичко?

— О, не, не по телефона. Тя каза, че ще дойде с колата си тук.

— И вие се срещнахте рано сутринта?

— Беше пет часът. Закусихме заедно. За Бога, какво говоря? Аз слагам примката не само на моя, но и на нейния врат. Никога не бях помислил, че може да се стигне дотук. Опитах се само да ѝ помогна, но очевидно не направих нищо полезно.

— Положително не — рязко каза Мейсън. — Не само за Адела Хейстингс, но поставихте и мене в много трудно положение. Откъде знаехте как да намерите оръжието?

— Адела ми каза какво сте направил с него.

— В такъв случай тя е знаела, че ще дойдете тук, за да приберете оръжието.

— За Бога, не! Тя само ми разказа своята история и ме запита какво да направи. Тя нямаше представа за това, което възнамерявах да извърша.

— Адела каза ли ви, че тя е жената, която е оставила чантата в кантората ми? — запита Мейсън.

— Не, не! Тя ми каза, че чантата ѝ е била открадната, но в нея нямало никакво оръжие; револверът бил намерен после в чантата, оставена в кантората ви от някаква жена, която се представила като Адела Хейстингс. Аз веднага разбрах, че срещу нея е скалъпено умишлено обвинение в убийство.

— По това време вие не бяхте открил още трупа на Хейстингс?

— Не, не бях го открил. Както и да е, аз обмислих нещата и стигнах до заключението, че нещо се е случило... че с това оръжие е извършено престъпление и че има един добре обмислен, решителен опит то да се припише на Адела.

— И къде е сега оръжието?

— Оставих го на място, където никой не би могъл да го намери.

— Аз трябва да намеря това оръжие и да го предам на полицията — рязко каза Мейсън. — Не можете ли да разберете, че ме поставихте в много лошо положение? Вече разказах на полицията моята история относно оръжието и трябваше да го направя, тъй като то е вещественно доказателство. А като адвокат аз не мога да укривам такива доказателства. Като обикновен гражданин вие също не можете да направите това, защото в такъв случай бихте се поставил в положението на съучастник. Искам да ми върнете оръжието и настоявам да направите това незабавно.

— И след това ще го предадете на полицията?

— Естествено, задължен съм да направя това.

Бейсън въздъхна уморено.

— Добре, разбирам, че трябва да се призная за победен. Мога ли да използвам телефона ви?

— Разбира се, заповядайте — Мейсън посочи телефона. — Натиснете бутона и поискайте външна линия.

Бейсън набра някакъв номер и зачака.

— Ало, Розалия, обажда се Симли Бейсън. Искам да направите незабавно нещо много важно за мене. Намирам се в кантората на адвоката Пери Мейсън. В моето шкафче ще намерите дрехите за голф и един сак, пълен със стикове. Вземете сака, извадете стиковите и го обърнете надолу. От

него ще изпадне един пакет, обвит в кафява хартия, с бележка, че съм взел този пакет в шест часа тази сутрин от бюрото на Пери Мейсън. В бележката ще намерите и адреса на кантората му и моя подпис. Бележката е подпечатана и прикрепена към пакета. Моля ви, донесете пакета в канцеларията на Мейсън колкото е възможно по-скоро. Вземете такси. Разбрахте ли ме?

Той окачи слушалката и се обърна към адвоката:

— Мисля, че не е необходимо да ви обяснявам колко важно е да имате добра и вярна секретарка. Известно време имах посредствени секретарки и когато се появи Розалия Блякбърн, веднага установих колко огромна е разликата между нея и останалите. Винаги се разбираме без много думи.

— Защо сте взел тези предохранителни мерки за пакета, като сте го запечатал и сте поставил бележката към него? — запита Мейсън.

— Направих го заради Адела Хейстингс. Не исках, ако нещо се случи с мене, някой да намери пакета и да помисли, че Адела е отговорна за поставянето му там.

— Какво искате да кажете с думите, че нещо би могло да се случи с вас?

— О, господин Мейсън, животът е пълен с изненади...

Мейсън го изгледа изпитателно.

— И това е единствената причина, поради която взехте тези предохранителни мерки?

— Исках... исках всичко да бъде направено както трябва.

— А преди да завиете в хартията оръжието, записахте ли неговия номер — запита Мейсън.

— Не. Защо трябваше да направя това?

— За да не подмени някой фаталното оръжие с това на Адела.

— Аз наистина не взех номера на револвера, но го увих първо в платно, после в плътна кафява хартия, облепих пакета с лента, надписах го и се подписах над печата.

— Вие не сте направил това, което е било необходимо.

— Какво имате предвид?

— Хейстингс беше убит — отговори Мейсън. — Това е хладнокръвно, предумишлено убийство, защото никой не убива

спящ човек в изблик на страст. Извършено е едно преднамерено, добре планирано убийство.

Бейсън кимна в знак на съгласие.

— И като стреля два пъти в главата на спящия, той иска да бъде абсолютно сигурен, че застреляният е мъртъв.

Бейсън се размърда във фотьойла и отново кимна неохотно с глава.

— И така — продължи Мейсън, — ние имаме работа с хладнокръвен убиец, с една личност, която е твърде умна, находчива и вероятно изобретателна като дявол. Къщата на Хейстингс е била заключена и няма следи някой от прозорците да е насилен. Поради това полицията ще приеме, че този, който е влязъл в къщата, е имал ключ за нея. Известно ми е, че са били налице два чужди ключа. Единият е бил в службата, другият е бил притежание на Адела Хейстингс. Нека помислим сега за възможността за наличие на трети ключ. Какво мислите, дали Минерва не е имала също ключ?

— Не, тя върна своя с едно много язвително писмо.

— Откъде знаете това?

— Госпожа Хейстингс ми показа писмото.

— Каква пишеше в него?

— О, това беше един вид документ. В него Минерва предлагаше как да уредят имуществения въпрос. Тя пишеше още, че докато преди Хейстингс е бил горд с нея, сега се чувства като захвърлена стара обувка.

— Но нали е получила добро обезщетение? — отбеляза Мейсън.

— Аз съм на мнение, че тя получи премного, но въпреки това не остана доволна.

— Кой адвокат водеше преговорите между тях? Някой от Невада?

— Не, те двамата действаха без адвокат. Хейстингс беше особен човек в това отношение. Той имаше свое гледище върху нещата, като смяташе, че първата грешка е най-добрата грешка. И ако трябва да се заплати за нея, това трябва да стане незабавно и без съпротива.

— Добре — рече Мейсън, — ще помислим по този въпрос.

Но да се върнем на това, кой би могъл да проникне в дома на Хейстингс, как се е сдобил с ключ? Тъй като Адела е моя клиентка и ваша приятелка, засега ще я изключим от подозрение. Следователно ключът е бил този, който се пази в службата. След като сте прибрал револвера, може би някой е узнал къде сте го оставил, разменил го е с фаталното оръжие и сега можете да си представите какво е действителното положение.

Бейсън се намръщи, в очите му се появи тревога.

— Страхувам се, господин Мейсън, че мислите много мрачно за всичко това. В края на краищата, след като опаковах оръжието, аз подпечатах пакета. Никой не би могъл да го подмени, без да остави следи. Освен това взех мерки да го скрия там, където никой не би могъл да го намери.

— Добре — каза Мейсън, — но...

Телефонът звънна и той грабна слушалката.

— Ти още ли си там, Дела?

— Да — отвърна тя. — Гърти ще се върне след няколко минути. Обади се господин Хънтли Банър и каза, че иска да говори с вас. Отнасяло се за нещо много важно. Искате ли да говорите с него?

— Да, свържи ме.

Дела превключи телефона на Мейсън.

— Здравейте, Банър — поздрави той. — Търсил сте ме?

— Искам да ви кажа, че съм възмутен от начина, по който използвахте предишния ни телефонен разговор...

Мейсън го прекъсна:

— Нямах ни най-малка представа, че ще направите лъжливо съобщение.

— Не ми харесва начинът, по който действахте и ми поставихте клопка — каза Банър.

— И сега се обаждате само да ми кажете това? — запита Мейсън.

— Не, търся ви по друг повод, но мисля, че трябва да разберете, че не обичам хората, които си играят с мене.

— Какъв е другият въпрос? — запита Мейсън.

— Допускам, че Адела Хейстингс ще бъде ваша клиентка и

вие ще я представлявате.

— И какво от това, ако е така?

— Тя мрази даже земята, по която стъпвам — каза Банър.
— Предстои официалното обявяване на едно завещание, отнасящо се до голямо имотно състояние. Аз съм запознат с всички дела на Хейстингс и логично е да бъда определен като адвокат за изпълнение на това завещание. Предвид обстоятелствата, естествено е Адела Хейстингс да се окаже наследницата, но аз никога няма да приема това. Преди малко ми се обади Минерва Хейстингс. Ако не знаете, тя е втората жена на Гарвин Хейстингс. Помоли ме да я представлявам и аз ще го направя. Искам просто да знаете това.

— Ще я представлявате в какво?

— По всички въпроси, свързани със завещанието.

— Но нали тя се е развела с Хейстингс и всички имуществени въпроса, свързани с развода, са били уредени?

— Не искам да коментирам по този въпрос за момента — каза Банър, — но като адвокат вие без съмнение сте запознат с условието: „Когато някой е убит, убиецът не може да наследи нищо от своята жертва, независимо от това какви законни права може да има върху имуществото.“

— Зная много добре това — каза Мейсън. — И така, вие искате да докажете, че Адела Хейстингс е виновна за убийството?

— Ще предоставя на полицията да докаже това — отвърна Банър. — Аз представлявам Минерва Хейстингс и ще защитавам нейните интереси. Засега проявявам само любезност да ви уведомя за това.

— Отлично — рече Мейсън, — считайте, че вече ме уведомахте.

— За ваше сведение — продължи Банър, — колкото повече мисля, толкова по-недоволен ставам от трика, който ми изиграхте.

— Искях само да разбера колко сте честен — саркастично отговори Мейсън.

— Надявам се, че сега сте доволен — отбеляза Банър.

— Постъпих точно както трябваше — сряза го Мейсън и

затвори телефона.

След това той се обърна към Бейсън:

— Това беше господин Хънтли Банър, който ми съобщи, че ще представлява Минерва Хейстингс. Очевидно тя се намесва в това дело.

— Не бих се поколебал да кажа, че той я представлява от доста дълго време — отбеляза Бейсън.

— Какво искате да кажете с това?

— Да... Мисля, да... мисля, че нямам съществено доказателство за това и по-добре ще е да не казвам нищо повече.

— Но все пак имате някакво основание, за да направите такова изявление — каза Мейсън.

— Никога не съм вярвал на Банър — отговори Бейсън.

— Той не изглежда човек, заслужаващ доверие — отбеляза сухо Мейсън, — но въпреки това Хейстингс е предоставил всичко на него.

— Не мисля, че за това трябва да бъде обвиняван Хейстингс. За всичко е виновен само Коноли Мейнард. В отсъствие на Хейстингс той се съветваше по всички правни въпроси с Банър.

— Може би ще е по-добре да ми кажете нещо повече за Коноли Мейнард — каза Мейсън. — И това, което ви прави подозрителен по отношение на Банър.

— Аз не трябва да говоря по тези неща с вас — рече Бейсън. — Вие искате да ме настроите срещу него.

— А искате ли да помогнете на Адела Хейстингс?

— Разбира се, да.

— Ще ви повторя още веднъж, че тя се намира в много лошо положение. Аз не мога да и помогна, ако не разполагам със сведенията, от които се нуждая, а за момента не познавам никой друг освен вас. И така, какво ще ми кажете за Мейнард?

— Той е втората брънка във веригата на нашата служба и стои над мене. Вероятно ще поеме управлението на работите сега, когато Хейстингс е мъртъв. Така ще бъде поне дотогава, докато вие успеете да получите необходимите документи за правата на Адела.

— Предприятието ви е едно сдружение, нали?

— Не, то е еднолично и принадлежеше само на Хейстингс.

— В такъв случай никой не може да отговаря за него, докато съдът не реши това — поясни Мейсън.

— Предполагам, че е така — рече несигурно Бейсън, — но Мейнард е предприемчив и агресивен тип, който разполага с много подробни данни.

— Вие също притежавате много подробни данни, нали?

— Да.

— Знаете ли толкова много, колкото него?

— Не, не мисля така. Все пак аз имам много добри познания върху нашата работа.

— Добре — каза Мейсън, — а сега да се върнем отново към Банър. Какво знаете за него?

Бейсън се поколеба за момент и след това запитва:

— Срещал ли сте се досега с Елвина Митчел, секретарката на Банър?

Очите на Мейсън светнаха.

— Какво ще кажете за нея?

— От известно време тя е близка приятелка на Коноли Мейнард.

— Мислех, че тя има връзка със своя шеф — подхвърли Мейсън.

— Може би, но аз не мисля така. Елвина е напълно обвързана с Мейнард. Тя искаше Банър да се занимава с работите на Хейстингс. Когато се налагаше, той се обръщаше за съвет към двама-трима адвокати, но обикновено предпочиташе да се оправя сам, защото много от делата му не бяха твърде законни.

Веднъж, когато Хейстингс беше извън града, се наложи сключването на една сделка. Мейнард се свърза с него по телефона и му каза, че в случая ще бъде най-добре да се отнесат до някой адвокат, и Хейстингс се съгласи с него. Мейнард се свърза с Банър и оттогава той започна да се проявява по всякакъв начин: съветваше Хейстингс да не прави това или онова без помощта на адвокат и че в противен случай ще срещне големи трудности. В резултат на това той успя да

измени методите на действие на Хейстингс. И вместо да прави това, което мислеше за правилно, и сам да решава някои въпроси, Хейстингс започна все по-често да се обръща към Банър.

Мейсън каза замислено:

— Получава се интересна ситуация, защото сега Банър ще представлява Минерва. Щеше да бъде по-добре, ако не бяхте взел оръжието от чекмеджето на моето бюро.

— Но аз мога да се явя пред съда и да се закълна, че това е същото оръжие и никой не го е подменял с друго.

— Да се надяваме, че то наистина не е било подменено — подметна Мейсън.

Дела Стрийт, привършила дежурството си в приемната, се появи на вратата.

— Вече съм на ваше разположение, шефе!

— Дела, пригответи необходимите формуляри, които Адела Хейстингс трябва да попълни и подпише във връзка с управлението на имуществото на Хейстингс.

— Няма ли оставено някакво завещание? — запита Дела.

— Не зная — отговори Мейсън. — Ако има такава, то е у Хънтли Банър, а сега той представлява Минерва Хейстингс. И това усложнява нещата. Нека пригответим веднага документите за подпис от Адела Хейстингс, защото нещата могат да се придвижат доста бързо. Можем да изготвим и една молба за определяне на Адела като специален управител на имуществото с оглед на неговото запазване.

— Не е ли малко прибързано? — запита Бейсън. — Тези въпроси обикновено се уреждат след погребението.

— Това не е обикновен случай — отвърна Мейсън. — Мисля, че трябва да действваме бързо... Дела, моля те, след като Адела съобщи къде се намира, покани я да дойде тук и подпише молбата.

— Аз зная, че тя е отседнала в хотел „Фристоун“ — намеси се Бейсън.

— Там ли отсяда, когато дойде тук?

— Да.

— Но тя е прекарала последната нощ в дома на Хейстингс

— каза Мейсън.

— Това е вярно. Гарвин настоя за това. Мисля, господин Мейсън, че напоследък той се чувстваше самотен и започна да разбира каква грешка е направил, като е поискал развод. Затова желанието му беше да се помирят.

— И вие щяхте просто да останете настрана?

Бейсън отвърна:

— Аз бях настрана от няколко месеца, господин Мейсън, но това си е моя грешка. Искях Адела да направи това, което ще бъде най-добре за нея. Как бих могъл да се състезавам с пет милиона долара?

Мейсън го погледна замислено.

— Вие се чувствате неуверен — каза той. — Мисля, че е по-добре да овладеете това чувство и да се борите за това, което желаете. Неувереността е добродетел, която малко жени уважават.

Бейсън сведе очи.

— Обичам я толкова много, че искам тя да постъпи така, както ще бъде най-добре за нея. Хейстингс можеше да ѝ даде неща, които аз не бих могъл да и осигуря.

ГЛАВА 8

Гърти позвъни от приемната и съобщи на Мейсън.

— Госпожа Блякбърн е тук и носи един пакет за господин Бейсън.

— Почакай за момент — рече адвокатът и се обърна към Бейсън: — Вашата секретарка е донесла един пакет в кантората. Да я поканя ли да влезе тук, или искате да поговорите с нея насаме?

— Не, не, нека влезе.

— От вашия разказ разбрах, че тя не е омъжена, а сега се е представила като госпожа Блякбърн.

— Тя наистина е омъжена, но това е една трагична история.

— Вдовица ли е?

— Разведена. Една нощ съпругът и не се завърнал вкъщи и тя не го видяла никога повече.

— И после отишла в Невада?

— Точно така.

— В Лас Вегас? — продължи да разпитва Мейсън.

— В Карсън Сити.

— Преди колко време?

— Мисля, че преди да започне работа при нас, преди една година.

Мейсън нареди по телефона:

— Гърти, кажи ѝ да влезе. Дела ще я посрещне на вратата.

След малко на прага застана млада жена с черна коса и тъмни очи.

— Заповядайте — покани я Мейсън.

Розалия Блякбърн му хвърли бърз поглед, след което се обърна към Симли Бейсън. После сведе очи, поколеба се малко, погледна отново към Бейсън и влезе в кабинета.

Симли Бейсън стана от стола и протегна ръка към пакета.

— Розали, това е господин Мейсън, прочутият адвокат. Ти си чувала и чела много за него... По дяволите, какво е станало с пакета?

— Когато го извадих от сака за голф, той беше разкъсан — отвърна тя.

— Розали, ти не си направила това, нали? — запита Бейсън.

— Не, господине. Нося ви пакета така, както го намерих.

— И шкафчето ми за дрехи беше затворено и заключено?

— Точно така. Взех ключа от най-горното ляво чекмедже на бюрото ви, където го държите.

Бейсън започна да разопакова пакета, после се поколеба малко и накрая каза:

— Розали, моля те да се върнеш в приемната на господин Мейсън, да седнеш там и да ме почакаш. След няколко минути ще дойда и ще те закарам с колата си до службата.

— Благодаря — каза тя с една неопределена усмивка, обърна се и излезе от кабинета.

— Като ваша секретарка тя проявява ли някакво

любопитство към вашите работи? — запита Мейсън.

— Наистина е много любопитна — отвърна Бейсън, — но ако ме питате дали е отворила пакета, аз залагам живота си, че не е направила това.

— Не рискувате ли много с твърдението си? — запита Мейсън и след това се обърна към Дела: — Моля те, постави тази опаковка в една кутия. Внимавай да не оставиш върху хартията много отпечатащи.

— Могат ли да се вземат отпечатащи от хартия? — запита бързо Бейсън.

— Това е нов метод — отговори Мейсън. — При него отпечатащите се откриват по-лесно по химически, отколкото по механичен начин.

— По дяволите — възкликна Бейсън. — Досега не знаех, че могат да се вземат отпечатащи и от хартия. Върху пакета навсякъде има отпечатащи от моите пръсти, а сигурно и от Розалия.

— Сигурно е така — потвърди Мейсън.

Дела Стрийт отвори вратата на килера и измъкна оттам една картонена кутия. След това хвана внимателно края на хартията и я постави вътре. После отстрани и последната хартия и откри стоманеносивия револвер.

Мейсън се наведе напред, пхна един молив в спусъка на оръжието, повдигна го внимателно и го постави в чекмеджето на бюрото си.

— А сега — каза той — ще се обадим на лейтенант Траг, за да го уведоим, че оръжието, за което му бях казал, е било оставено не там, където трябва, и сега съм го намерил.

След това адвокатът се обърна към Бейсън:

— Мисля, че не е необходимо да ви задържам повече; Бейсън. Лейтенант Траг от отдел „Убийства“ е много деен и сигурно ще се появи тук след няколко минути. Той е силно заинтересуван да получи оръжието.

— Искате да кажете, че не е необходимо да оставам повече тук? — запита Бейсън.

— Мисля, че ще е по-добре за вас да си отидете.

— Ще се опитате ли да ме защитите?

— О, не. Преди всичко аз ще защита моята клиентка — отговори Мейсън, — след това трябва да защитавам самия себе си. Вие сам вмъкнахте врата си в тая примка и сега от вас зависи как ще се защитите.

ГЛАВА 9

Гласът на Гърти по телефона звучеше възбудено:

— Тук е лейтенант Траг, придружен от районния прокурор Хамилтън Бъргър.

— Изпрати ги при мене — отвърна Мейсън и кимна на Дела: — Направи им честта да ги посрещнеш.

С малко изкривена усмивка Дела Стрийт стана и отвори вратата към коридора.

Хамилтън Бъргър и Траг влязоха с широки крачки в кабинета на адвоката.

По лицето на Траг беше изписана малко странна, извинителна усмивка, но районният прокурор беше мрачен и официален.

— Добре дошли! Как сте, господа? — посрещна ги Мейсън. — Предполагам, че сте дошли тук във връзка с оръжието. Не бихте ли седнали?

Хамилтън Бъргър започна веднага:

— Дойдохме във връзка с много неща, Мейсън, едно от тях е оръжието. Кажете, какво мислите да правите?

— Опитвам се да сътруднича на полицията — отвърна Мейсън.

— Част от сътрудничеството ви отива твърде далече — рязко каза Бъргър и кимна на Траг.

— Къде се намира сега оръжието? — запита лейтенантът. Мейсън издърпа дясното чекмедже на бюрото си.

— Защо, когато бях последния път тук, то не се намираше в това чекмедже? — запита Траг.

— Това е дълга история, лейтенант.

— Дела ми съобщи по телефона, че си го оставил на друго място.

— Моля за извинение — усмихна се Мейсън, — но мисля, че моята секретарка каза, че оръжието е било поставено не там, където трябва.

— От кого?

— О, това е дълга история — повтори Мейсън. — Колебая се дали да ви я разкажа или не.

— По-добре е да ни разкажете всичко — настоя Хамилтън Бъргър, — защото аз също се колебая за нещо. Възнамерявам да ви изправя пред съда и се питам дали да ви обвиня в съучастие в убийство или в укриване и объркване на доказателства.

— При тези обстоятелства — каза Мейсън — може би ще бъде по-добре да не ви казвам нищо, преди да застана пред съда.

Бъргър се обърна към Траг:

— Може ли да прегледате оръжието дали по него се намират отпечатащи от пръсти?

— Рядко могат да се открият такива по едно оръжие — отвърна Траг. — Понякога отпечатащите от палец могат да се открият върху пълнителя на оръжие, но много трудно върху него. Както и да е, ще направя изследвания веднага, след като се завърна в службата.

Траг пхна един молив в спуська на револвера, отвори една чиста кутия, която носеше със себе си, но когато поиска да затвори капака и, Бъргър го спря.

— Провери за номера! — нареди той.

Траг вмъкна отново молива в спуська и извади револвера.

— Номерът е 048809.

Бъргър направи някаква справка с бележника.

— Добре, това е първият револвер, който Хейстингс е купил.

После погледна замислено към Мейсън и добави:

— Искам да ви кажа, Мейсън, че ако с оръжията е извършена смяна, ще повдигна обвинение срещу вас.

— Какво разбирате под подмяна на оръжията?

— Гарвин Хейстингс е купил два еднакви 38-калиброви револвера — отвърна Бъргър. — Ние проверихме в списъците и

установихме, че единият е бил купен преди около две години, а вторият — преди четиринадесет месеца. Когато е купувал втория револвер, той казал на продавача в магазина, че взема оръжието за защита на жена си.

— И това е второто оръжие?

— Не, това е първото.

— Тогава не разбирам защо е всичкият този шум — учуди се Мейсън.

— Ще ви обясня какво означава всичко това — продължи Бъргър. — Вие обичате да ни обърквате и да разменят оръжия, защото аз предполагам, че вашата клиентка е имала достъп и до двата револвера. Обзалагам се десет към едно, че след като направим балистично изследване, ще се окаже, че това не е револверът, с който е убит Хейстингс.

— И в такъв случай няма да повдигнете обвинение срещу Адела Хейстингс, нали?

Бъргър отвърна ядосано:

— Търпението ми към вас и вашата тактика е изчерпано, Мейсън. Ние вероятно ще обвиним в убийство Адела Хейстингс и Пери Мейсън. Ако сте ни измамил с доказателствата по този случай, аз ще ви считам за съучастник, тъй като в подобни случаи не съществува разлика между изпълнител и съучастник. С други думи, ще ви държа отговорен за убийството.

— Това ще стане в случай, че се окаже, че този револвер не е фаталното оръжие?

— Точно така.

— Но ако се допусне, че това не е фаталният револвер?

— Тогава ще ви държа отговорен за...

— За? — избърза Мейсън, тъй като гласът на прокурора затихна.

— Преди да продължа — отвърна Бъргър, — аз съм тук, за да получа официалния ви отговор защо това оръжие не беше налице тук тази сутрин?

— Ще ви отговоря, господине. Адела Хейстингс е разказала историята за откраднатите чанта и оръжие на Симли Бейсън, ръководител в предприятието на Гарвин Хейстингс. Той неблагоприятно помислил, че револверът може да бъде

инкриминиращо доказателство срещу Адела Хейстингс, и пожелал да ѝ помогне с отстраняването му. Дошъл в кантората ми в шест часа тази сутрин и заблудил жената, която чистела по това време тук, че е Пери Мейсън. После влязъл безсрамно в кабинета ми, изтеглил чекмеджето на бюрото ми, извадил оръжието и го занесъл в службата си. Увил го в непромокаема хартия и го опаковал в друга кафява хартия. Върху нея написал бележка, че пакетът съдържа револвер, който той взел от кабинета на Пери Мейсън, и я залепил върху пакета, като накрая го облепил с лента.

— Защо е направил всичко това? — запита Траг.

— Искал по този начин да защити Адела Хейстингс страхувайки се, че тя може да бъде обвинена, че е взела оръжието от бюрото ми.

Траг и Бъргър размениха погледи.

— Продължавайте — каза прокурорът. — Вие винаги имате една правдоподобна история и макар че не ви вярвам, аз ви слушам.

— Знаех, че някой е откраднал оръжието — продължи Мейсън. — Чувствах, че това може да бъде човек, който е знаел къде да го търси, и че най-подходящото време за откриването му е, когато чистачката почиства кантората ми. Накарах Пол Дрейк да провери в списъка на хората, които са идвали тук тази сутрин, и получих описанието на един мъж. След като проучих някои следи, оказа се че това е бил Симли Бейсън. Поканих го да дойде тук и го обвиних в кражбата. Едновременно бях повикал и чистачката, която го позна. Той рухна пред фактите и призна всичко.

— Добре, а сега ни разкажете за оръжието — каза уморено Бъргър. — Нещо ми подсказва, че всичко това е част от старата ви игра, само че в нова светлина.

— И така — продължи Мейсън, — Симли Бейсън телефонира на секретарката си Розалия Блякбърн да вземе от бюрото му ключа за шкафчето, където в сак за голф бил поставил пакета, и да го донесе тук. Когато секретарката дойде и даде пакета на Бейсън, тя каза, че когато го намерила, той не бил обвит с лепенки и хартията била срязана с много остър нож

или ножче за бръснене. Очевидно човекът, който е направил това, е развил хартията, разгледал е оръжието и след това отново е поставил пакета на дъното на сака за голф.

Бъргър присви очи.

— С това — продължи Мейсън — аз ви предавам всички данни, с които разполагам по този въпрос. Веднага след като получих обратно оръжието, аз го поставих пак в чекмеджето на бюрото си, като внимавах да не го докосна с ръка и да оставя отпечатащи от пръстите си по него. След това се обадох на лейтенант Траг.

— Това ли е вашата история? — запита Бъргър:

— Да, това е — въздъхна Мейсън. Лицето на Бъргър потъмня.

— Няма да стигнете далече с нея, Мейсън.

— Вие искахте да ви разкажа всичко и аз го направих — рязко отговори адвокатът.

Бъргър продължи раздражено:

— Това е твърде умно от ваша страна. Когато повдигнем обвинение за убийство срещу Адела Хейстингс, вие ще възразите, че не можем да докажем, че това е същото оръжие, което се е намирало в нейната чанта. Разказахте ни тази неправдоподобна история с мисълта да ни накарате да поставим Бейсън и секретарката му на скамейката на свидетелите. Тогава ще заявите, че пакетът е бил претърсван и някой е имал възможност да размени оръжията.

— Добре — каза усмихнат Мейсън, — какво нередно има в това? Ако възнамерявате да представите това оръжие като доказателство срещу Адела Хейстингс, ще трябва да докажете, че то е било в нейната чанта.

— Ако бяхте записал номера на оръжието, което намерихте първо в чантата — намеси се Траг, — това щеше да отстрани всякакви съмнения. Предполагам, че си изхвърлил хартията, с която е бил затънат пакетът, и сега нямаме доказателства, които да потвърдят думите ти.

— Напротив — рече Мейсън, — запазих много грижливо тази хартия, като се постарях да не оставя следи от пръстите си върху нея.

И той кимна на Дела Стрийт, която отиде до килера и се завърна с картонената кутия.

— Хартията е вътре — каза Мейсън.

— Предполагам, госпожице Стрийт — намеси се Хамилтън Бъргър, — че вие сте била свидетелка на всичко това.

— Не на всичко — поясни Дела. — Докато Симли Бейсън беше тук, Гърти, която приема посетителите и е телефонният оператор, беше отишла на обяд и аз трябваше да я замествам. Поради тази причина не чух целия разговор, който се е провел тук.

— За проклетия всичко е измислено много добре — каза Бъргър. — Това е един отличен начин да се усложнят нещата, за да не можем да направим връзка между оръжието, с което е извършено убийството, и обвиняемата. Това е станало вече веднъж, но ние няма да позволим то да се повтори.

— Защо няма да го допуснете? — запита Мейсън.

— Защото вие няма да бъдете тук — отвърна раздражено Бъргър, — а в Сан Куентин*. Вече се изморих от всичко това и няма да позволя то да продължава. Този път играта ви се отнася до две оръжия и вие се надявате да убедите съдебните заседатели, че някой се е забъркал с доказателствата.

[* Известен затвор (бел. ред.)]

— Мисля, че това наистина е така — каза Мейсън — и че някой се опитва да обвини Адела Хейстингс в убийство.

— Добре, ние ще вземем тези доказателства и...

— Почакайте за момент — прекъсна го Мейсън. — Ако възнамерявате да изнесете хартията извън кантората ми, преди това трябва да я изследвате тук, за да се избегне всякакво съмнение, че тя е била срязана и разгъната и...

— О, аз ще приема, че тя е била срязана в службата на Бейсън, — каза уморено прокурорът. — Това е част от общия ви план и аз ще ви кажа какво мисля да направя с вас, Пери Мейсън — ще заведа и двама ви в службата на Хейстингс.

— Аз съм готов за това, но Дела Стрийт трябва...

— Не ме интересува какво трябва да направи тя — прекъсна го прокурорът, — но вие и двамата ще дойдете с мене сега, и то веднага.

ГЛАВА 10

В заседателната зала в службата на Хейстингс Бъргър пое инициативата в своите ръце.

— Искам всички служители да дойдат тук — нареди той. — Аз съм районният прокурор Хамилтън Бъргър, а това е лейтенант Траг от отдел „Убийства“ към полицията. С мене е господин Пери Мейсън, адвокат, който представлява Адела Хейстингс, вдовицата на покойния Гарвин Хейстингс. А това е секретарката му госпожица Дела Стрийт. Сега искам всички да се съберат тук, за да получа някои сведения за събитията, които са станали във вашата служба.

В гласа на Хамилтън Бъргър имаше нещо властно, някаква способност да влияе на хората и да внушава доверие, така че за няколко минути залата се препълни със служители.

— Преди всичко — започна Бъргър — искам да зная кой ръководи службата?

— Аз — обади се един мъж. — Казвам се Коноли Мейнард и от известно време замествам Гарвин Хейстингс.

Мейнард, мъж на около четиридесет години, с изпъкнали скули, сериозни сиви очи и твърда уста над масивната брадичка се приближи до прокурора.

— Кажете какво знаете за работите на покойния Хейстингс? — запита Бъргър.

— В действителност зная всичко, господин Бъргър.

— Имаше ли той някакво оръжие?

— Да, по-точно, имаше два револвера. Те бяха еднакво по марка и вид. Първия Хейстингс държеше в къщата си за своя защита. След като се раздели с жена си, той купи и втория револвер. Така единия даде на нея, а втория задържа за себе си. Не мога да кажа със сигурност кой от двата револвера ѝ даде.

Бъргър изгледа полукръга от напрегнатите и любопитни лица пред себе си.

— Кой е Симли Бейсън?

Бейсън пристъпи напред.

— Кажете какви са вашите задължения тук? — запита Бъргър.

— Господин Бейсън е мой заместник — намеси се Коноли Мейнард.

Бъргър отново се обърна към Бейсън:

— Какво знаете за работите на господин Хейстингс?

— Доста неща — отговори скромно Бейсън. — Може би не толкова, колкото Коноли Мейнард, но все пак достатъчно много.

— Знаете ли за двата револвера?

— Да.

— Добре ли познавате Адела Хейстингс?

— Познавам я много добре. Мисля, господин Бъргър, че всички по-стари служители тук я познават добре. Тя беше назначена за секретарка, преди да се омъжи за господин Хейстингс.

Бъргър се обърна към Мейнард:

— Какво ще кажете вие?

Мейнард се поколеба за момент и после отговори:

— Мисля, че преди да стане госпожа Хейстингс, Адела Стерлинг беше много добра служителка, но тъй като тя беше негова лична секретарка, моите контакти с нея се ограничаваха до изпълнение на нарежданията, давани от господин Хейстингс. Смятам, че като ръководител на служителите Бейсън имаше повече контакти с нея.

— Беше ли Хейстингс женен, когато тя започна за пръв път работа тук?

— Да.

— За кого?

— За Минерва Шелтън.

— И какво стана с този брак?

— Те се разведоха.

— Имаше ли Адела Стерлинг нещо общо с този развод? — обърна се Бъргър към Бейсън.

— Минерва мислеше така.

— Адела беше причина за развода — намеси се кротко

Мейнард.

— Добре — продължи Бъргър, — този въпрос ще разгледаме отделно. А сега искам да узная следното: кой от вас отиде в шест часа тази сутрин в кантората на Пери Мейсън?

— Аз — отговори Бейсън.

— Какво извършихте там?

— Взех един револвер от чекмеджето на бюрото му.

— Защо го направихте?

— Защото — отвърна развълнуван Бейсън — беше направен опит да се обвини Адела Хейстингс в нещо, което аз не можех да възприема.

— Какъв интерес представлява това за вас?

— Искам да се играе честно.

— В какво беше обвинена тя?

— Сега зная, че това е било убийство.

— Вие не знаехте това преди, така ли?

— Не.

— Но знаехте, че действията ви са достатъчно сериозни, за да бъдете обвинен в кражба?

— Смятах, че всичко, което правя, е законно.

— Защо отидохте там в шест часа?

— Защото исках да вляза в кантората. Бях узнал предварително, че чистачката започва работата си в кантората на господин Мейсън в шест часа.

— Ще поговорим за това по-късно — каза навъсен Хамилтън Бъргър. — А сега искам да узная какво направихте с оръжието?

— Обвих го в непромокаема хартия и след това го опаковах с по-дебела кафява хартия, която облепих. После написах на една бележка какво съдържа пакетът, подписах я, залепих я върху обвивката и поставих пакета в дъното на сака, в който слагам стиковете за голф.

— Какво направихте след това?

— Оставих сака в шкафчето си за дрехи, заключих го и сложих ключа на обичайното му място в бюрото. По-късно, когато господин Хейстингс не се яви на уговорената за десет часа среща, аз се опитах да се свържа по телефона с него.

Установих обаче, че записващата уредба е включена, и това ме накара да се отправя към неговата къща.

— Влязохте ли вътре?

— Да.

— По какъв начин?

— Господин Хейстингс държеше един ключ тук, в службата, който се използваше тогава, когато той искаше да изпрати някого у дома си. Аз вече разказах всичко това на полицията и отговорих на зададените ми въпроси...

— Няма значение какво сте казал на полицията — прекъсна го Бъргър. — Сега трябва да разкажете отново всичко и да отговорите на моите въпроси. Къде се пазеше ключът за къщата?

— В една стая до личния кабинет на господин Хейстингс.

— Покажете ми я.

Бейсън отиде до стаята и отвори вратата.

— Ключът стои в това чекмедже.

— Но той не е там сега?

— Не, господине — отговори Бейсън. — Полицията го взе тази сутрин.

— Беше ли известно на всички, че ключът се държи на това място?

— Мисля, да.

— Добре, а сега ми кажете какво стана с оръжието, след като го поставихте в сака за голф?

— Бях повикан в кантората на господин Мейсън.

— От кого?

— От него.

— Какво се случи там?

— Той ме обвини, че съм взел револвера, и аз признах това.

— После какво стана?

— Телефонирах на Розалия Блякбърн, моята секретарка, и я помолих да донесе оръжието в кантората на господин Мейсън.

— Коя от вас е Розалия Блякбърн? — обърна се към присъстващите Бъргър.

— Аз — каза секретарката и пристъпи напред.

— Добре, какво направихте вие?

— Взех ключа от шкафчето за дрехи, извадих сака за голф, намерих пакета и го занесох в кантората на господин Мейсън.

— В какво състояние беше пакетът, когато го взехте? — запита Бъргър.

— Беше отворен с остър нож. Видях, че в пакета имаше един револвер, запънат в хартия.

— После какво направихте?

— Занесох пакета в кантората на господин Мейсън.

— Добре — каза уморено Бъргър, — а сега искам да зная кой разреза хартията и отвори пакета? Хайде, говорете!

В залата настана тишина. Тогава Бъргър каза:

— Ще кажа нещо на всички ви. Става дума за убийство и ние не играем тук никаква игра. Гарвин Хейстингс е бил убит, докато е спял в леглото си. Когато някой убие спящ човек в леглото му, това не е непредумишлено убийство. Това не е извършено в състояние на възбуда, а е резултат на хладнокръвно обмислен план. Това е убийство от първа степен и наказанието за него е или смърт, или доживотен затвор.

В случая е съвсем очевидно, че някой е объркал доказателствата. Симли Бейсън е извършил нещо от този род и аз ще го държа строго отговорен. Оказва се още, че след като той се е забъркал в това, някой друг е отворил пакета. Сега аз искам да зная кой и защо е направил това и дали е извършил подмяна на оръжията, или това е пак опит за заблуда на следствието.

Сега, когато всички сте събрани тук, някой от вас има може би сведения по случая, но не желае да ги съобщи. Искам да разберете, че трябва да направите това. Службата, която ръководя, ще бъде широко отворена за всякакво съобщение, което би ни помогнало. И лейтенант Траг от отдела за убийства към полицията е силно заинтересуван да открие какво в действителност се е случило. Искам да ви внуша още веднъж, че става дума за убийство и ние се отнасяме твърде сериозно към него... Какво има, кой идва?

Хората около вратата бяха разблъскани настрана.

Един набит мъж се промъкна напред.

— Аз съм Хънтли Банър, господин Бъргър — каза той. — Не ви познавам досега лично, но съм ви виждал много пъти в съда.

— Какъв сте вие? — запита прокурорът.

— Аз бях адвокат на Гарвин Хейстингс, докато беше жив, а сега съм представител на неговата вдовица.

— Мислех, че Мейсън я представлява — каза Бъргър.

Банър отвърна:

— Господин Мейсън представлява Адела Хейстингс, а аз — вдовицата, Минерва Хейстингс.

— Но тя не се ли разведе с Хейстингс?

— Ще предоставя на госпожа Хейстингс да отговори на този въпрос — отвърна Банър и отново се отправи към вратата.

Хората около него се отдръпнаха и една млада, около тридесетгодишна жена влезе в залата. Тя беше удивително руса, с вирната брадичка и блестящи очи.

Банър я улови за ръка и каза:

— Това е вдовицата на Гарвин Хейстингс, Минерва Шелтън Хейстингс. Сега тя е притежателка на това предприятие.

— Вие не получихте ли развод в Невада? — запита я Бъргър.

— Не — отговори тя. — Аз наистина отидох в Невада, прекарах известно време там, попълних молбата за развод, но не я подадох.

— Какво? — възкликна Симли Бейсън. Тя му се усмихна триумфално.

— Аз не уредих развода докрай.

— Но — продължи Бейсън — вие писахте на Гарвин Хейстингс, че всичко е приключено и че...

— Аз наистина му писах — отвърна тя. — Онази малка уличница в службата се стараеше да го върти на пръста си и да си оплете кошницата, затова реших да отвърна на огъня с огън.

Хамилтън Бъргър запита:

— Вие знаехте ли, че съпругът ви възнамерява да се ожени за своята секретарка?

— Разбира се, че знаех. Това беше истинската причина той да ме изгони. Аз трябваше да отида в Невада и да получа

развод.

— Подадохте ли молба за това? — запита Бъргър.

— Да, направих го — отвърна тя предизвикателно.

— Къде?

— В Карсън Сити.

— В Карсън Сити?

— Точно така. Имам там приятели и реших, че мога да свърша всичко по-добре там, отколкото на друго място.

— И тогава писахте на съпруга си, че сте уредила развода?

— Не. Писах му, че всичко е свършено така, както беше планирано.

Намеси се Симли Бейсън:

— Всичко това е лъжа. Тя му изпрати копие от разрешението за развод.

Минерва Хейстингс го погледна с насмешка.

— Не, това не беше действително разрешение за развод.

— Това беше точно такова копие — настоя Бейсън.

— Можете да отидете и да проверите в дневниците — отвърна тя и след това се обърна към Хамилтън Бъргър: — Симли Бейсън е бил винаги любезен с Адела и желае да я подкрепи, после да се ожени за нея и по този начин да получи контрол върху това предприятие. За ваше сведение, господин Симли Бейсън, аз ще бъда тази, която ще контролира предприятието, защото аз съм вдовицата. Адела Хейстингс има такива права, каквито може да има една любовница.

— Трябва да съобщя на всички — намеси се Хънтли Банър, — че се готвя да подам молба за разглеждане на едно завещание, в което Минерва Хейстингс е посочена като негова изпълнителка.

— Завещание! — възкликна Хамилтън Бъргър. — Той е оставил завещание?

— Точно така. С него оставя всичко на Минерва Хейстингс.

— А няма ли и едно по-късно завещание — запита Мейсън, — което той е изготвил преди женитбата си с Адела Хейстингс и с което оставя всичко на нея?

— Тази женитба е недействителна! — избухна Минерва. Мейсън продължи да гледа въпросително Банър.

— Питам ви за едно друго завещание — повтори той.

Банър отвърна:

— Ако едно по-късно завещание може да бъде намерено, това е друг въпрос. И да е имало такова завещание, аз мисля, че Гарвин Хейстингс го е унищожил след раздялата си с Адела. Аз не желая да разглеждаме сега законните положения. Искам само да изясня нещата, така че властите да знаят как трябва да постъпят.

Мейсън се намеси:

— Ако вашата клиентка е извършила измама спрямо Гарвин Хейстингс, тя няма да бъде в състояние да се възползва от нея. След като му е съобщила, че е получила развод, тя ще бъде лишена от възможността да продължава нечестната си игра.

— Ние ще разгледаме всички законни положения в съда, господин Мейсън — отвърна Банър. — Засега искам да известя на всички, че Минерва Хейстингс ще контролира работите на предприятието и ние ще очакваме безусловна вярност от всеки един служител тук.

— С изключение на Симли Бейсън — подметна язвително Минерва Хейстингс. — Що се отнася до вас, Бейсън, вие можете веднага да отидете и утешите Адела. Вече не сте наш служител. Можете да вземете личните си вещи по всяко време днес следобед. Ще издам нареждане от утре да нямате повече достъп до помещенията тук.

— Вие не можете да го уволните, защото не сте определена за изпълнител на завещанието — обади се Мейсън.

Тя се обърна към Коноли Мейнард.

— Разбрахте ли, Коноли? Искам Симли Бейсън да не стъпва повече тук и вие се погрижете за това. Нека той си събере нещата от бюрото след обяд и да напусне службата. Разбрахте ли?

Коноли Мейнард преглътна.

— Да, госпожо Хейстингс.

— Много добре — продължи тя. — Погрижете се заповедите ми да се изпълняват, без да се грижите за това какво ще ви каже някой адвокат.

— Що се отнася до мене и моята клиентка — Мейсън направи кратка пауза, — всякакви заповеди, давани от Минерва Хейстингс нямат никаква стойност. След като е прибегнала до измама, за да накара Гарвин Хейстингс да приеме, че е получила развод, сега тя е лишена от възможността да предявява каквито и да било права.

Мейсън се усмихна на счисления Хамилтън Бъргър и без да се обръща повече назад, излезе от залата с Дела Стрийт.

ГЛАВА 11

Когато се завърна в кантората, Мейсън неспокойно започна да се разхожда напред-назад, като се мъчеше да събере мислите си.

Без да престава да се движи, той заговори на Дела Стрийт:

— Гарвин Хейстингс е купил два револвера, Дела, единият преди, а другият, след като се е оженил за Адела. Не можем ли да допуснем, че е дал единия револвер на Минерва? Спомни си, че тя има някакви приятели в Карсън Сити и вероятно често пътува дотам и обратно. Хейстингс положително ѝ е дал своя револвер.

— Но той е дал единия на Адела — подхвърли Дела.

— Точно така — продължи Мейсън. — Той е дал единия на Адела, но тя не знае номера му, защото не е имала причина да се интересува от него. Гарвин ѝ е дал единия револвер, но той би могъл да даде другия на Минерва.

— Вероятно това е бил първият, който е купил — допусна Дела.

— Точно така — съгласи се Мейсън.

— И Гарвин е бил убит с този револвер? — запита Дела.

— Ние не знаем още това. Револверът, който Траг взе от чекмеджето на бюрото ми, беше първият. Би било лесно за Минерва да убие Хейстингс, да открадне чантата на Адела и да сложи в нея смъртоносното оръжие. После тя си слага тъмни очила, идва тук и оставя чантата, бързо стига до Лас Вегас и влиза с подправен ключ в апартамента на Адела. Там тя

открадва нейния револвер, който може би е още в нея.

— Освен ако не е била достатъчно умна да се отърве от него — отбеляза Дела Стрийт.

— Не, тя би била по-умна, ако го е запазила. Защото, ако някой я запита дали Гарвин не ѝ е дал револвер за защита, тя би отговорила: „Разбира се“ и би посочила револвера, който той е дал на Адела.

— По този начин не би могло да се докаже, че тя лъже — каза Дела.

— За нищо на света — отвърна Мейсън. — Можем да предполагаме, че Хейстингс е купил първия револвер, за да го задържи за себе си, а вторият, който е закупил след женитбата, е бил подарък за Адела, за собствената ѝ самозащита.

— Обади се на Пол Дрейк, Дела. Кажу ми, че се нуждая от повече сведения за оная кола от Карсън Сити, която беше паркирана долу. Тя принадлежи на един предприемач, Харли Дрексъл. Нека Пол провери дали няма някаква връзка между него и Минерва. Спомни си, че колата му беше паркирана през целия следобед в понеделник. Там имаше две коли с разрешителни от Невада. Едната принадлежеше на млада жена от Лас Вегас и аз смятам, че трябва да направим проверка именно на нея. Сега обаче започвам да мисля, че колата от Карсън Сити е по-важна.

Дела Стрийт се свърза по телефона с Пол Дрейк и му предаде съответните нареждания. Телефонът иззвъня и Дела съобщи:

— Хънтли Банър иска да говори с вас, шефе.

— Ало, на телефона е Мейсън.

— Обажда ви се Банър, господин Мейсън. Искам да ви уведомя, че след развитието на нещата във връзка със смъртта на Гарвин Хейстингс аз не възнамерявам да представлявам повече Минерва.

— Защо ми съобщавате това? — запита Мейсън.

— Това е въпрос на етичност.

— Етичността в случая се отнася, от една страна, до вас и вашето съзнание и, от друга — до вас и адвокатската колегия.

— Зная това, но аз ценя и държа на вашето мнение.

— Не се опитвайте да оценявате това, което не притежавате — отвърна Мейсън.

— Не ставайте смешен, Мейсън. Мисля, че ще направим грамадна грешка, ако допуснем да бъдем въввлечени в една жалба, която ще изяде активите на наследството. Знаете, че във всеки спор има винаги две страни, но има и винаги един среден път за разрешаването му. В случая има достатъчно имущество и за двете страни. Смятам, че нашите клиентки биха могли да се спогодят, ако ние намерим добра основа за това.

— Продължавайте — подкани го Мейсън. — Кажете какво имате предвид.

— На първо място, вие трябва да признаете, че моята клиентка има законното право на наследница. Ако приемете този факт, тогава можем да разискваме въпроса.

— Не мога да приема това като факт — отвърна Мейсън.

— Ще ви кажа какво ще направя — продължи Банър. — Ще ви изпратя веднага по моята секретарка едно копие от завещанието на Гарвин Хейстингс.

— От неговото последно завещание ли? — запита Мейсън.

— Доколкото зная, това е последното му завещание, което той направи малко след женитбата си с Минерва. Хейстингс остави всичко на нея и тя е единствена изпълнителка на волята му.

— След последвалата нова женитба с Адела Стерлинг това завещание става автоматически невалидно — констатира Мейсън.

— Почакайте, почакайте за момент — раздразнено се намеси Банър. — Това не беше законна женитба. Следователно никакви законови уредби не са приложими в случая.

— Аз обаче съм склонен да мисля — продължи Мейсън, — че Хейстингс е направил друго завещание, с което отменя това, за което говорите вие.

— Не мисля, че е направил това — отвърна Банър. — Ако го е направил, ние щяхме да знаем. Аз зная какво смяташе да направи и ще ви кажа откровено всичко. Наистина той ми определи среща, на която ми каза да направя чернова на ново завещание, което да обезсили предишното. После се стигна до

раздялата му с Адела и той ми каза да не се занимавам с изготвянето на ново завещание, докато не уреди с нея въпроса за имуществото след развода им. Разбрах, че г-н Хейстингс би дал известна сума, която да и се изплаща на годишни вноски в продължение на десет години. Освен това той щеше да предвиди и в завещанието си една голяма сума.

— Вие твърдите — запита Мейсън, — че завещанието, с което той оставя всичко на вашата клиентка, е единственото валидно засега?

— Сигурен съм, че това е последното му завещание. А сега искам да бъда още веднъж откровен с вас, Мейсън. В службата си имам копирна машина, с която ще направя веднага едно копие от това завещание и ще го изпратя по секретарката си в кантората ви. След като го прочетете и сверите датата и подписите на свидетелите, моля да ми се обадите.

— Кой изготви въпросното завещание? — запита Мейсън.

— Секретарката ми Елвина Митчел и тя го подписа като свидетел.

— Беше ли завещанието подписано във ваше присъствие?

— Господин Хейстингс заяви, че това е последното му завещание, и ни помоли да го подпишем като свидетели. Съгласен съм да разпитате секретарката ми за обстоятелствата, при които беше изготвено и подписано то. След като се запознаете с всичко това, бихме могли да продължим разговора си. Не забравяйте обаче, че един убиец не може да бъде наследник на жертвата си.

— Това в никакъв случай не се отнася до Адела — каза Мейсън.

— Вие мислите така.

— От друга страна — продължи Мейсън, — какво мислите за вашата клиентка? Откъде знаете, че Минерва не е извършила убийството? В такъв случай независимо от нейната измама, независимо от изявлението ѝ, че е действителната вдовица, тя не може да наследи нищо.

— Това е абсурд — каза Банър. — Минерва не може да бъде въввлечена по този начин в това дело.

— Вие мислите така — рече Мейсън, — но за ваше

сведение има обстоятелства, които говорят срещу нея.

— Какви са тези обстоятелства?

— Не съм склонен да разисквам това с вас засега.

— Ще изпратя Елвина, госпожица Митчел, до кантората ви с копие от завещанието — каза Банър.

— Кога ще бъде тя тук?

— След не повече от петнадесет минути.

— Добре, ще я чакам. Тя беше един от свидетелите, подписали завещанието, нали?

— Да.

— Мога ли да разговарям с нея?

— Разбира се, всичко ще бъде наред. Затова я изпращам при вас. Аз играя с открити карти, Мейсън.

— Отлично — каза Мейсън, — ще прегледам всичко, което искате да ми покажете. Готов съм да направя известен компромис, но няма да допусна да ме заплашвате с отнемане правата на моята клиентка.

— Аз също не искам това — отвърна Банър. — Старая се да бъда честен с вас, Мейсън, и ще ви призная, че изпитвам най-голямо уважение към вашите способности и затова не искам да водя борба с вас.

— Тогава бийте отбой — каза Мейсън. — И ако искате да ми покажете копие от онова завещание, пратете ми го веднага по вашата секретарка.

Мейсън остави слушалката и се обърна към Дела Стрийт, която слушаше разговора по другия телефон.

— Когато дойде тук Елвина Митчел, разгледай я добре, Дела. Искам да получа твоята преценка като жена за жена.

— Мислите ли, че тя е нещо повече от секретарка? — запита Дела.

— Засега не зная това, но бих желал да го открия. Очевидно тя взема голямо участие в работите на Банър и е голяма приятелка на Мейнард. Чрез това приятелство тя е успяла да улесни проникването на Банър в работите на Хейстингс въпреки неговата слаба съпротива. Това обяснява до голяма степен отношението на нашата клиентка към Банър и защо той представлява Минерва.

— Не беше необходимо да ми казвате да правя преценка за Елвина Митчел, защото аз положително щях да я направя.

— Изглежда — продължи Мейсън, — че Банър е един голям интригант. Забележи по какъв изкусен начин той плете собствената си кошница. Използва секретарката си, за да вземе по законен начин участие в предприятията на Хейстингс, след това става негов личен адвокат, а сега се явява като представител на Минерва.

— Докато слушах разговора ви с Банър, шефе, останах с впечатление, че той се опитва да ви убеди, че държи всички козове в ръцете си.

— Да — съгласи се Мейсън, — но прекаляваше толкова много, че човек започва да мисли, че той има някакви уязвими точки. И понеже не искаше да открия уязвимото му място, той се опитваше да ме убеди, че има непоклатими позиции.

— Ще може ли тя да стигне далече с всичко това? — запита Дела.

— Кой?

— Минерва. Тя взема пари от Хейстингс, като го уверява, че те са ѝ необходими за развода, и накрая го уведомява, че бракът им е разтрогнат. След това получава една значителна сума и остава тихо настрана, докато той вероятно извършва двуженство, и сега предявява претенции за наследството.

— Но тук има някои интересни законни положения, Дела. Тя не претендира за наследството в качеството си на действителна вдовица, а въз основа на завещанието, което все още не е отменено.

— Законът не предвижда ли някаква защита за Адела?

— Това зависи от много фактори: дали бракът ѝ е недействителен от самото начало, или това е било една церемония, която е валидна дотогава, докато съдът не се произнесе в обратен смисъл. Законът гласи, че ако някой се ожени след изготвяне на завещание, всяко предишно такова, по отношение на преживялата го съпруга, се обезсилва. Това правило на закона има естествено редица изключения, но все пак то е основното.

Мейсън отиде до библиотеката, извади том 53 от

Законодателството на Калифорния, прехвърли някои страници и поясни:

— За да има законен ефект завещанието, бракът трябва да е валиден. Ако някой се опитва да твърди обратното, той трябва да го докаже. Естествено възможно е по този въпрос да има някакви нови решения през последните няколко години след издаването на този том от закона и ние трябва да проверим това. Мисля обаче, че можем да действаме със сигурност, защото това е все още същността на закона.

Телефонът иззвъня и Дела вдигна слушалката.

— Да, Гърти. Почакай малко. — После се обърна към Мейсън: — Дошъл е самият Хънтли Банър, а не секретарката му.

Мейсън остави сборника в библиотеката.

— Нека влезе, Дела.

Дела посрещна Банър усмихната и любезна.

— Искрено съжалявам за сцената в службата на Хейстингс — започна той. — Моята клиентка винаги е мразела Симли Бейсън и затова избухна. Естествено като неин адвокат аз трябваше да поддържам играта ѝ, надявам се, вие разбирате, че тя се намираше в състояние на силна възбуда, макар че и при това положение въпросът можеше да се третира по-дипломатично.

— Седнете, Банър — покани го Мейсън. — Очаквах, че ще дойде секретарката ви.

— Мислех да изпратя нея — отвърна Банър, — но тя се изплаши, че ще я разпитват относно завещанието и всичко свързано с него, и ме помоли да я освободя от това задължение. Тогава реших да дойда сам тук. Както и да е, канторите ни се намират твърде близо една до друга и реших сам да ви покажа фотокопие от завещанието. Аз вече подадох молба за проучване на въпроса и приложих към нея оригинала.

Мейсън протегна ръка към книжата, които му подаде Банър.

— Ще установите, че това е едно много кратко завещание. Хейстингс просто заявява, че отменя всички предишни завещания, че е здрав и с пълно съзнание и че няма други

живи роднини освен жена си, Минерва Хейстингс. Затова той оставя цялото си състояние на нея. Освен това в завещанието има и една друга точка, която гласи, че ако се появи някоя личност и заяви, че има роднински връзки от какъвто и да било характер, тя има право да получи сто долара. Накрая ще установите, че завещанието е съставено в присъствието на свидетели и те са Елвина Митчел и аз. Ако сега имате някакви въпроси по отношение на завещанието, моля, питайте.

— Това завещание беше съставено на датата, посочена в него? — запитва Мейсън.

— Точно така. То беше съставено в моята кантора и Хейстингс го подписа в присъствие на Елвина Митчел и мен. Той ни помоли да го подпишем като свидетели и заяви, че то е последното му завещание, изразяващо непоколебимата му воля.

— Колко време след женитбата му с Минерва беше съставено завещанието? — запитва Мейсън.

— Мисля, че беше след четиридесет и осем часа. Доколкото си спомням, той ми позвъни, каза ми, че се е оженил и желае жена му да получи известна защита.

— Имаше ли преди това друго завещание? — продължи въпросите си Мейсън. — Аз мисля, че е трябвало да има такава.

— Не зная нищо по този въпрос — отвърна Банър. — Преди това аз не бях негов адвокат.

— Това означава, че вие сте започнал да се занимавате с неговите правни дела след женитбата му с Минерва — рече Мейсън.

— Не бих казал това — отвърна Банър. — В действителност аз бях започнал да се занимавам с неговите правни дела няколко месеца преди съставянето на това завещание. След това навлязох все повече и повече в неговите работи и той започна да се осланя на мене безусловно.

— После бракът му с Минерва се разби? — запитва Мейсън.

— Зависи какво разбирате под това. Всъщност този брак започна да се руши след... О, бих казал, че това започна по времето, когато се появи Адела. Не искам да говоря срещу вашата клиентка, Мейсън, но Минерва твърди, че бракът ѝ би

продължил да съществува, ако не била Адела, която се е сближила с Хейстингс, спечелила доверието му и станала причина за нейното отстраняване.

— И тогава Минерва отишла в Невада, за да получи развод?

— Точно така, по този въпрос няма никакви тайни. Хейстингс ѝ казал, че счита брака им за грешка и че те трябва да се разделят. Мисля, че по това време той ѝ казал, че обича секретарката си и че иска да бъде свободен, за да се ожени за нея. А за да стане това, той иска от Минерва да отиде в Невада и да получи там развод.

— И тя се съгласила?

— О, не — отвърна Банър. — Тя подаде жалба за развод тук, като обявила Адела отговорна за това. Тя поискала от Хейстингс да се разведат, като той ѝ осигури една голяма сума за издръжка и определи човек, който да се занимае с уреждането на имуществените въпроси, заплащане на адвокатските такси и други неща от тоя род.

— Какво е станало с жалбата за развод? — запита Мейсън.

— Не станало дума за нея — каза Банър. — Тя била унищожена.

— Какво е накарало Минерва да направи това?

— Хейстингс отишъл при нея и я убедил, че ще бъде по-добре, ако оттегли жалбата си и му даде свобода.

— По какъв начин той е успял да я убеди в това? — запита Мейсън.

— По този въпрос може само да се гадае — отвърна Банър. — Хейстингс не ми каза какво му е струвало това. Това е бил частен разговор между двамата и аз нямам отношение към него, защото Минерва имаше друг адвокат по въпроса за развода.

— Какво стана с този адвокат?

— Предполагам, че Минерва, т.е. по-скоро Хейстингс го е обезщетил по някакъв начин. Както и да е, всичко е било уредено тайно. Минерва получила чек за двеста или двеста и петдесет хиляди долара и отишла в Невада да получи развод. Вие вече я чухте да заявява, че е решила да се бори докрай, че

е съобщила на съпруга си за уреждането на развода и му изпратила копие от удостоверението, издадено във връзка с това, което всъщност не било станало в действителност. Това, разбира се, е измама и е въпрос от правно естество дали тя ще може да се възползва от нея. Върху нея обаче е бил упражнен голям натиск и тя е направила всичко, което според нейната преценка е било най-доброто, за да защити собствените си интереси. Фактически засега тя остава законната съпруга на Хейстингс, чиято женитба с Адела се оказва двуженство и поради тази причина е невалидна.

— А не беше ли уреден между Хейстингс и Минерва въпросът за имуществото? — запита Мейсън.

— Доколкото ми е известно, не. Той отишъл в апартамента на Минерва и казал: „Слушай, Минерва, защо искаш да вземеш адвокат за уреждането на въпросите между нас пред съда? Ако направиш това, адвокатът ще вземе един голям процент от това, което спечелиш, а ти може да не получиш даже и десет процента. В действителност цялото имущество е лично мое и...“ Той намекнал, че бил поставил някакви детективи да я следят и те открили скандал, свързан с нея.

— Знаете ли какъв е бил този скандал?

— Не, не зная.

— Не знаете или не искате да кажете?

— Честно казано, Мейсън, не зная. Хейстингс никога не ми е доверявал нещо по този въпрос, а също и Минерва. Разговорът между тях е бил частен. Общо взето, известно ми е, че в миналото на Минерва е имало нещо, което тя не искала да излиза наяве, но Хейстингс го е открил. В заключение аз предполагам, че въпреки това обстоятелство, в края на краищата, те са се споразумели.

— Има ли за това някакъв подписан документ?

— Не, няма такъв. Тя се съгласила да преустанови предприетите мерки, да отиде в Невада и получи там развод, като в удостоверението за това се упомене, че имущественият въпрос е бил уреден между двамата и тя се отказва от всякакви претенции за издръжка.

— А през всичкото това време тя съзнателно е

възнамерявала да го измами — отбеляза Мейсън.

Банър поклати отрицателно глава.

— Не мисля така, Мейсън. Смятам, че тя е възнамерявала да живее според условията на споразумението, но след като видяла по какъв начин Адела се мъчи да се вмъкне в живота на Хейстингс... О, трудно е да се проумеят чувствата на жените. Те често вършат странни неща. Аз не дойдох тук, за да заявя, че моята клиентка е безгрешна, но искам да кажа, че според мене нейната позиция е непоклатима и затова предлагам да направим едно приемливо споразумение.

— Надявам се, че сте проверил в регистрите в Невада и не сте открил в тях окончателно решение за развод, нали? — запита Мейсън.

— Така е, Мейсън, аз наистина направих справка, и то преди да се съглася да се заема с делата на Минерва. Оказа се, че за да си осигури законно пребиваване, тя е престояла шест седмици в Невада, подаде молба за развод, но делото изобщо не стигнало до съда.

— Но въпреки това — прекъсна го Мейсън — тя е изпратила на съпруга си едно подправено решение за развод.

— Не — отвърна Банър.

— Почакайте за момент — каза Мейсън, — но нали тя представи това решение пред толкова много свидетели в службата на Хейстингс?

— Не, тя не направи това — отрече отново Банър. — Има едно съществено различие, Мейсън. Това решение за развод не е подправено.

— Какво искате да кажете с това?

— Тя е била достатъчно умна, за да не пише името на някой съдия. Тя е написала едно фиктивно име и това е може би една измама. Съмнявам се дали копието може да се счита за подправен документ, макар че тя може да бъде обвинена в измама. Ако Хейстингс беше жив, той би могъл да заведе срещу нея дело за измама. Що се отнася до неговата любовница, положението е съвсем различно. Естествено моята клиентка не е безупречна, но, от друга страна, тя все още е съпруга на Хейстингс, т.е. негова вдовица.

Телефонът иззвъня рязко и остро няколко пъти — знак от страна на Гърти за наличие на непредвидено обстоятелство.

Вратата откъм приемната, се отвори и в кабинета влезе лейтенант Траг.

— Извинявай, Пери — каза той. — Изглежда, че си зает. Здравей, Банър, какво правиш тук? Двамата да не кроите някакъв заговор?

Мейсън се намръщи.

— Траг не дава никога възможност на Гърти да обяви за пристигането му. Той винаги нахълтва направо тук.

— Това е вярно — съгласи се Траг, — но данъкоплатците не плащат, за да си клатим краката в кантората на някой адвокат. Дойдох тук, Пери, за да ти съобщя, че искам да взема със себе си твоята клиентка.

— В какво я обвиняваш?

— В убийство, естествено — отвърна весело Траг. — Оня револвер се оказа фаталният и ние открихме по него отпечатьци от пръсти.

— Не е възможно да се вземат отпечатьци от револвер, ти сам каза това — рече Мейсън. — Освен това револверът е бил пипан от Бейсън и неговата секретарка, след като...

Траг се усмихна.

— Ние не използвахме обикновения прах за откриване на отпечатьци, Пери, а един специален метод.

— И открихте отпечатьци от пръстите на моята клиентка? — запита Мейсън.

— Засега не зная това — отвърна Траг. — Ние не сме взели още нейните отпечатьци, но ще го направим. Аз съм абсолютно сигурен, че по револвера има отпечатьци от пръстите на жена. Очевидно е, че личността, която ги е оставила, е яла бонбони или е употребила някакъв лак за нокти. Макар че отпечатьците са изсъхнали и пудрата не може да се полепи по тях, все пак те са много ясни.

— А какво ще стане, ако не предам клиентката си? — запита Мейсън.

— Ние все пак ще я заловим — отвърна Траг — и тогава ще имаме още един коз срещу нея. Защото знаеш, че я

предупредихме да не напуска града и да бъде на наше разположение по всяко време, когато поискаме това.

Траг се настани удобно на един стол и се усмихна на Банър.

— Как си, Банър?

— Много добре — отвърна също усмихнат адвокатът. — Наистина много добре.

— Печелиш, Траг — каза Мейсън и се обърна към Дела Стрийт. — Свържи ме с Адела Хейстингс и я помоли да дойде тук.

ГЛАВА 12

Съдията Куинси Фалън погледна към претъпканата зала.

— Днес ще проведем предварително разглеждане на делото по обвинение в убийство срещу Адела Хейстингс. Готови ли сте?

Мортън Елис, един от заместниците на районния прокурор, отговори:

— Да, готов съм от страна на закона, Ваша милост.

— С позволение на съда обвиняемата е също готова.

— Много добре — каза съдията Фалън. — А сега, преди да започнем да разглеждаме показанията по това дело, искам да направя няколко бележки. Съдът узна от пресата, че ще се води една законна борба за установяване на контрол върху наследството на Гарвин Хейстингс. Минерва Шелтън Хейстингс предявява претенции въз основа на едно завещание, а Адела Стерлинг Хейстингс, обвиняемата по това дело, претендира в качеството си на законна съпруга. И двете страни са подали молби, които ще бъдат своевременно разгледани в съответния съд. Така че настоящият съд не възнамерява да допусне криминалният случай, който ще се разглежда тук, да прерасне в спор кой има правото да се разпорежда с наследството. Главният въпрос, с който ние ще се занимаем, е да установим дали е извършено престъпление. И ако е така, да открием дали има основателна причина да приемем, че обвиняемата е

виновна за него. Ако се докаже, че тя е виновна, тогава делото ще бъде отнесено за разглеждане от по-висшия съд, а ако не е виновна, ще бъде освободена. Съдът смята, че вероятно ще бъде необходимо да се разгледат някои от фактите, свързани с претенциите за наследството. Съдът обаче иска показанията относно контрола върху наследството да бъдат ограничени. Ще бъде безполезно да се опитваме да проучваме този въпрос тук. Като имате предвид това, господа, приканвам ви да ограничите разпитите си в границите, определени от съда. А сега можете да започнете, господа.

Мортън Елир започна разпитите си с решителен и делови израз на лицето.

Един служител представи планове на горния и долния етаж от къщата на Хейстингс. Имаше и снимки, показващи вътрешността на помещенията. Хирург, извършил аутопсията, заяви, че смъртта е причинена от два куршума, изстреляни от 38-калибров револвер и проникнали в мозъка, че тялото било намерено в леглото и смъртта настъпила мигновено; очевидно Хейстингс е бил убит, докато е спял; че смъртта е настъпила рано сутринта в понеделник, не по-рано от един и не по-късно от осем часа; че след това тялото не е било премествано.

След това Елис каза:

— Моят следващ свидетел ще бъде лейтенант Артър Траг.

Траг излезе напред, положи клетва, застана на свидетелската скамейка и разказа за откриването на тялото, а също и представи снимки, показващи положението му в леглото, където е било намерено; след това той представи фаталните куршуми, единият от които бил открит в дюшека, след като преминал през главата, другият бил намерен в таблата на кревата.

— Познавате ли Пери Мейсън, адвоката на обвиняемата?

— запитва Елис.

— Да.

— Познавате ли гласа му?

— Да.

— Тогава ще ви запитам проведохте ли вторник сутринта някакъв разговор с Пери Мейсън?

— Да, господине, имах такъв разговор.

— За какво се отнасяше той?

— Господин Мейсън ми позвъни и каза, че предния ден някой е бил в неговата кантора.

— Почакайте за момент — каза Елис, — това е било в понеделник, четвърти, този месец?

— Точно така.

— Какво друго ви каза господин Мейсън?

— Той ми събщи, че посетителят е оставил дамска чанта, в която е имало един револвер с изстреляни от него два патрона. По-нататък той каза, че впоследствие било установено, че чантата принадлежи на Адела Стерлинг Хейстингс, обвиняемата в това дело, и ми предложи да изследвам оръжието.

— Какво направихте вие след това?

— Предложих на мой сътрудник да се свърже с Гарвин С. Хейстингс по телефона. Малко след това ми докладваха, че един от служителите на Хейстингс е отишъл в дома му, за да провери защо той не отговаря на телефонните повиквания, и тогава намерил трупа му в леглото.

— Какво направихте по-нататък?

— Отидох в кантората на господин Мейсън и там заварих обвиняемата.

— Открихте ли револвера, за който ви беше съобщил господин Мейсън?

— Не тогава.

— По-късно намерихте ли го?

— За момент — намеси се Мейсън. — Възразявам срещу този въпрос!

— Защо? — запита Елис. — Той може да каже дали е открил револвера или не.

— Не, не може — възрази Мейсън, — защото няма начин, той да разбере дали револверът, който е намерил, е същият, за който аз му бях съобщил по телефона, или е този, който беше в кантората ми.

— О, Ваша милост — обърна се Елис към съдията, — това е само игра на думи. Ние можем да проследим този револвер по

пътя му от една дамска чанта до бюрото на Мейсън и оттам до службата на Хейстингс, където един от неговите служители, Симли Бейсън, го е скрил; после можем да го проследим, докато той достигне до лейтенант Траг.

— Тогава продължавайте — каза Мейсън, — но не питайте свидетеля дали револверът, който е открил, е същият, който беше в чекмеджето на моето бюро. Това би довело до едно заключение.

— Добре, добре — отстъпи Елис с лека благосклонност. — Оттеглям въпроса си и ще запитам свидетеля за следното: Когато отидохте в кантората на господин Мейсън, запитяхте ли го за револвера?

— Да.

— Поискахте ли да ви го предаде?

— Да.

— Какво направи господин Мейсън във връзка с това ваше искане?

— Той издърпа едно чекмедже от дясната страна на бюрото си и се показва твърде изненадан, когато разбра, че чекмеджето е празно.

Елис продължи:

— Искам да ви попитам, лейтенант Траг, имате ли копия от документите, удостоверяващи продажбата на огнестрелни оръжия на Гарвин Хейстингс?

— Да, имам.

— Бихте ли ми предал тези копия?

Траг му подаде два листа хартия.

— Това са официални документи, които се издават съгласно изискванията на закона в Калифорния. Те потвърждават покупката на два револвера от Центъра за снабдяване със спортни стоки.

— Какво по-точно е отбелязано в тези документи, лейтенант?

— Покупката на два 38-калиброви револвера марка „Смит и Уесън“, почти от един и същи модел. Първият от тях, с цев дълга шест сантиметра и с номер С 48809, е бил продаден на датата, посочена в този лист. Вторият, закупен няколко месеца

по-късно, е почти същият модел и има номер С 23721.

— Много добре — каза Елис. — А сега бихте ли ми предал разговора, който проведохте с Пери Мейсън, адвокат на обвиняемата, относно револвера, за който ви е уведомил по телефона, а после, когато сте пристигнали в кантората му, той не е бил в състояние да ви предаде.

— Господин Мейсън ми каза, че е взел един револвер от чантата на обвиняемата, която била оставена в кантората му; че бил поставил този револвер в най-горното дясно чекмедже на бюрото си и че този револвер бил изчезнал.

— Кажете ми, лейтенант, кога се проведе този разговор?

— Това беше във вторник, пети този месец.

— Каза ли ви господин Мейсън какви мерки е предприел, за да открие къде се намира револверът?

— Да, при един по-късен разговор.

— Какво ви каза той?

— Той ми съобщи, че сам и чрез детективската агенция на Пол Дрейк бил направил проучвания и открил, че във вторник сутринта някакъв мъж бил влязъл в кантората му по времето, когато чистачката я почиствала. Този мъж носел със себе си ръчна чанта и се представил като Пери Мейсън, престоял в кантората няколко минути, след което напуснал. Господин Мейсън ми каза още, че в резултат на извършена от детективите работа се установило, че този мъж бил Симли Бейсън, ръководител в службата на Хейстингс.

— Съобщи ли ви той нещо друго?

— Каза ми, че Симли Бейсън взел револвера, опаковал го в хартии и поставил пакета на дъното на сака си за голф.

— Каза ли ви господин Мейсън какво е направил с револвера?

— Съобщи ми още, че в негово присъствие Симли Бейсън наредил по телефона на секретарката си да вземе револвера от дъното на сака му и да го донесе в кантората му. И когато тя пристигнала, оказало се, че пакетът с револвера бил разкъсан. Г-н Мейсън ми каза, че държи оръжието на мое разположение, като запазил обвивката му в една кутия, за да мога да я изследвам за отпечатащи от пръсти.

— Какво направихте след това вие?

— Отидох в кантората на господин Мейсън и взех револвера.

— Проведохте ли след това балистични изследвания с него?

— Да.

— Направихте ли опит за сравнение между куршумите, които вие изстреляхте, и тези, които са били изстреляни от фаталния револвер, един от които сте намерил в леглото на Гарвин Хейстингс, а другия сте извадили от дюшека?

— Да, направих такова сравнение.

— И какво открихте?

— Фаталните куршуми са били изстреляни с този револвер.

— Сега ще ви покажа един револвер, „Смит и Уесън“ номер С 48809 и искам да ви запitam можете ли да го разпознаете?

— Разбира се, господине. Аз поставих свой знак върху него.

— Този ли е револверът, който получихте от господин Мейсън?

— Да.

— Лейтенант, изследвахте ли този револвер за отпечатьци от пръсти?

— Да.

— И намерихте ли такива по него?

— По времето, когато го изследвах за пръв път, не открих никакви отпечатьци от пръсти по него, после го поръсих със специална пудра за проявяване на скрити отпечатьци, но и това не ми помогна. По-късно, когато занесох револвера в службата си, забелязах, че върху него има засъхнал отпечатък от пръсти. Той не беше се поел от пудрата, защото по него не бе останала никаква влага. Това беше напълно изсъхнал отпечатък. Бил е оставен от човек, по чиито пръсти е имало някаво лепливо вещество, например слюнка или пък остатъци от влажен тютюн. Сега отпечатъкът се вижда съвсем ясно.

— Направихте ли снимка от него?

— Да, господине.

— Носите ли я със себе си?

— Да.

— А сега ми кажете проверихте ли от чии пръсти би могъл да бъде този отпечатък?

— Да. Той е бил оставен от средния пръст на дясната ръка на обвиняемата Адела Хейстингс.

— Ако съдът позволи — продължи Елис, — бих желал този револвер да бъде представен като веществено доказателство по делото.

— Моля, за момент — намеси се Мейсън. — Преди да се произнеса по въпроса, дали този револвер може да бъде представен като веществено доказателство или не, бих желал да ми бъде позволено да задам няколко въпроса на свидетеля.

— Разбира се — разреши съдията Фалън, — можете да го разпитате.

— Лейтенант — обърна се Мейсън към Траг, — вие заявихте, че съм ви съобщил, че притежавам оръжие. Кажете обаче не е ли истина, че ви казах, че имам един револвер?

— Казахте ми, че притежавате револвер.

— Който беше откраднат от чекмеджето на бюрото ми?

— Това е, което аз разбрах.

— Казах ли ви, че револверът се е появил от чантата на обвиняемата?

— Почакайте за минутка — каза Траг. — Мисля, че в първия ни разговор относно оръжието вие казахте, че то е изчезнало. После секретарката ви ми позвъни и каза, че револверът бил намерен, но подменен.

— А аз не ви ли обясних — запита Мейсън, — че Симли Бейсън е взел револвера от моята кантора, опаковал го в хартия, която запечатал? Когато пакетът пристигна в кантората ми, хартията беше разрязана с ножче за бръснене или с някакъв друг остър нож? И най-последно, не ви ли казах, че по нищо не можеше да се разбере, че този е револверът, който се появи в чантата на обвиняемата?

— Възраждавам срещу този въпрос — възмути се Елис. Мейсън продължи:

— Това няма да бъдат празни показания. Лейтенант Траг

даде обяснения за това, което съм му казал, и сега аз се опитвам да проверя чрез кръстосан разпит неговата памет относно целия разговор, който имах с него.

— Възражението се отхвърля — каза съдията Фалън. — Лейтенант, отговорете на въпроса.

— Да, всичко, което каза господин Мейсън, е вярно.

— И така — продължи Мейсън, — ако това е така, в такъв случай не може по никакъв начин да се докаже, че този револвер тук е същият, който аз взех от чантата на обвиняемата, или все едно този, който Симли Бейсън измъкна от кантората ми.

— Възражявам срещу това изявление, което е спорно и води до оформяне на заключение от страна на свидетеля — намеси се Елис.

— Подкрепям възражението — произнесе се съдията Фалън.

Мейсън се усмихна.

— Лейтенант Траг — каза той, — вие току-що заявихте, че този е револверът, от който са изстреляни фаталните куршуми?

— Да.

— Следователно вие сте сигурен, че това е оръжието, с което е било извършено убийството?

— Да, господине.

— Вие никога не сте го виждал в ръцете на обвиняемата, нали?

— Не, не съм го виждал.

— Точно така. И въз основа на онова, което ви казах в нашия разговор, вие не можете да се закълнете, че след като Симли Бейсън е взел този револвер, опаковал го и го поставил в сака си за голф, някой друг не е извадил пакета, срязал обвивката му, извадил и заменил револвера с друг и отново поставил пакета в сака за голф, нали?

— Правя същото възражение — каза Елис.

— Ако съдът позволи — рече Мейсън, — това е съвсем друг въпрос. Аз питам сега свидетеля, дали в резултат на разговора, който имах с него, може да свърже този револвер с обвиняемата?

— Възражението се отхвърля — каза съдията. — Мисля, че във връзка с разговора, който свидетелят е имал с Пери Мейсън, този въпрос е напълно законен.

— Не, господин Мейсън — отговори сега лейтенант Траг, — от това, което ми казахте, не мога да се закълна със сигурност, че въпросният револвер не е бил подменен, след като Симли Бейсън го е взел. Не мога положително да се закълна и за това, че револверът, който ми дадохте, е същият онзи, който сте взел от дамската чанта. Най-последно аз не мога да се закълна въз основа на нашия разговор, че този револвер е свързан с обвиняемата. Съгласен съм, господин Мейсън, че всичко това се базира само на нашия разговор, на това, което вие ми казахте. От друга страна, аз мога да се закълна въз основа на един отпечатък, че този револвер е бил пипан от обвиняемата, когато средният пръст на дясната ѝ ръка е бил изцапан с някакво лепливо вещество.

— Точно така — каза Мейсън. — Това вещество вероятно е съдържало и захар.

— Да, господине, захар, лак за нокти и още дузина други неща.

— И то било изсъхнало?

— Да.

— И е оставило един скрит отпечатък, по който праховидната пудра не е полепнала.

— Да.

— И този скрит отпечатък продължава да е още налице?

— Да, господине.

— Един обикновен скрит отпечатък, който съдържа влага или мазнина, успява да ги задържи само за един относително къс период от време, нали?

— Да.

— Но този е отпечатък от съвсем друг тип?

— Не от вида, който изсъхва бързо?

— Точно така.

— В такъв случай не мислите ли, че този отпечатък би могъл да бъде оставен през последната коледна вечер, когато обвиняемата е яла бонбони, а револверът е бил все още

притежание на нейния съпруг?

Лицето на Траг почервения.

— Не мога да кажа кога е бил оставен този отпечатък.

— Добре — каза Мейсън, — това са всичките ми въпроси към вас. А сега възразявам срещу приемането на револвера като веществено доказателство на основание на това, че като такова то е некомпетентно, несъществуващо и не се отнася до въпроса.

Съдията Фалън завърши:

— Има достатъчно основания да се приеме, че това е едно смъртоносно оръжие и затова то може да се приеме като веществено доказателство към делото.

— Сега — каза прокурорът Елис — аз ще освободя лейтенант Траг и ще призова като свидетел Симли Бейсън.

Бейсън се отправи към скамейката на свидетелите. Той вдигна дясната си ръка, положи клетва и след като каза името и адреса си, погледна с нескрита ненавист към Мортън Елис.

— Името ви е Симли Бейсън и от четири години вие сте ръководител на службата в предприятието на Хейстингс, нали? — запита прокурорът.

— Да, господине.

— Ваша милост — обърна се Елис към съдията, — това е един враждебно настроен свидетел и затова ще го разпитам с водещи въпроси.

— Досега той не е показал никакъв признак на враждебност — отвърна съдията Фалън, — затова започнете разпита според правилата.

— Благодаря, Ваша милост.

После Елис се обърна към свидетеля.

— Привличам вниманието ви върху вторник, пети този месец, и искам да ви запитам дали по това време се видяхте с обвиняемата?

— Да, господине.

— Кога я видяхте тогава?

— Рано сутринта.

— Колко рано?

— Не погледнах часовника си.

— Беше ли това преди разсъмване?

— Не мога да си спомня.

— Къде се срещнахте с нея?

— В един ресторант.

— Как се случи така, че се срещнахте с нея там?

— Тя ми съобщи, че ще ме чака там.

— Това денонощен ресторант ли е?

— Да.

— Вие се срещнахте с обвиняемата там и закусихте заедно?

— Да.

— Разговаряхте ли през време на закуската?

— Естествено, ние не седяхме просто така, гледайки се един друг.

— Отговаряйте кратко на въпросите — каза Елис. —

Разговаряхте ли или не с обвиняемата?

— Да.

— И след това се отправихте към кантората на господин Мейсън?

— Да.

— Имаше ли там друг човек?

— Да. Там беше чистачката.

— Разговаряхте ли с нея?

— Да.

— Какво ѝ казахте?

— Не мога да си спомня.

— Взехте ли нещо от кантората на господин Мейсън?

— Отказвам да отговоря на този въпрос?

— На какво основание?

— На базата на това, че този отговор може да ме обвини в престъпление.

Елис погледна към съдията Фелън.

— Да — каза той, — свидетелят е настроен враждебно.

Можете да продължите с подвеждащи въпроси, макар че и досега правехте това без възражение от страна на защитата.

Елис се обърна отново към свидетеля:

— Взехте ли един револвер от кантората на господин

Мейсън?

— Отказвам да отговоря на въпроса, защото мога да бъда обвинен в престъпление.

— По-късно телефонирахте ли в присъствие на господин Мейсън на секретарката си?

— Да.

— Как се казва тя?

— Розалия Блякбърн.

— Какво ѝ казахте по телефона?

— Казах ѝ да вземе ключа от бюрото ми, да отключи шкафчето за дрехи, да извади от сака за голф стиковете, на дъното ще намери един обвит в хартия пакет. Помолих я да ми го донесе.

— В кантората на господин Мейсън?

— Да.

— Тя изпълни ли вашите нареждания?

— Не зная.

— Какво искате да кажете с това?

— Не зная дали тя изпълни това, което ѝ казах.

— Но вие знаете, че тя се е появила в кантората на господин Мейсън с един пакет, нали?

— Да.

— И това беше същият пакет, който бяхте поставил в сака за голф?

— Не зная това.

— Добре, но той съдържаше същия предмет, който бяхте поставил в него, нали?

— Не зная.

— Какво означава пак това „не зная“?

— Аз не бях взел мерки за разпознаването на пакета.

— Този предмет беше револвер, нали?

— Да, в пакета, който сложих в сака за голф, имаше револвер.

— И това беше същият револвер, който взехте от кантората на господин Мейсън, нали?

— Отказвам да отговоря на въпроса на основание на това, че отговорът може да ме привлече под отговорност.

— Признавате ли, че сте поставил пакет в сака си за голф?

— Да.

— И че този пакет съдържаше револвер?

— Да.

— И този пакет беше взет от сака за голф от вашата секретарка?

— Възразявам срещу този въпрос — намеси се Мейсън — като водещ до едно заключение на свидетеля.

— Приемам възражението ви — каза съдията Фалън.

Прокурорът продължи да задава въпроси на Бейсън:

— Наредихте ли на секретарката си да вземе пакета от сака за голф?

— Да.

— И да го донесе в кантората на господин Мейсън?

— Да.

— Тя изпълни ли нарежданията ви?

— Не зная.

— Но нали вие бяхте там? Не ви ли донесе тя пакета?

— Тя наистина донесе някакъв пакет, но аз нямах възможност да установя дали е същият, който бях поставил в сака за голф. За обяснение ще добавя, че бях предприел мерки за запазване съдържанието на пакета, като го обвих в хартия, към която прилепих бележка, в която беше описано съдържанието на пакета. Когато той ми беше донесен, установих, че опаковката му е разкъсана, и не можах да разбера дали съдържанието му не е подменено.

— Предметът, който поставихте в пакета, беше револвер, нали?

— Да, господине.

— Това беше същият револвер, който взехте от кантората на господин Мейсън?

— Отказвам да отговоря на този въпрос, понеже той може да ме привлече под отговорност.

— Добре, а сега ще се върна пак към срещата ви с обвиняемата. Не е ли истина, че отиването ви в кантората на господин Мейсън беше предизвикано от нещо, което тя ви каза?

Свидетелят се поколеба.

— Кажете — притисна го Елис, — не е ли истина това?

— Отказвам да отговоря, защото това може да навлече подозрения срещу мене.

— Ако съдът позволи — рече Елис, — достатъчно ясно е, че свидетелят се опитва да се прикрива зад правата, които му дава Конституцията, и да ги използва даже и тогава, когато няма достатъчно законни основания за това. Може би е уместно за него да отказва да се обвърже с кражбата в кантората на господин Мейсън. Що се отнася обаче до разговора му с обвиняемата, то в него няма нищо, което би могло да навлече някакви подозрения и обвинения срещу него.

— Мога ли да бъда изслушан? — запита Мейсън.

— Разбира се — отговори съдията Фалън.

— Ако се окаже — започна Мейсън, — че обвиняемата и този свидетел са заговорничили да вземат някакво доказателство от кантората ми, то вземането на револвера може да се счита като открито действие, водещо до обвинение по отделно престъпление. Вземането на револвера е едно нещо, а уговарянето да се вземе той е съвсем друго нещо. Но и двете са престъпление.

— Това е въпрос на незначителни подробности — отбеляза Елис.

— Не, не е така — възрази Мейсън. — Когато вие, хората от прокуратурата, получите някаква информация или оплакване срещу някого, често ги използвате впоследствие като точка в обвинителния акт. Считате ги като част от престъпното намерение и действие. След това се опитвате да убедите съдебните заседатели да се произнесат за виновност на обвиняемия по всяка точка от обвинителния акт. Твърдите, че всяка една от тях представлява отделно престъпление, че не вие създавате законите, а само ги прилагате. И че законодателната власт е приела да се счита за престъпление даже и само намерението да се извърши едно ужасно дело, при което, ако обвиняемият е възнамерявал да извърши подобно деяние и после действително го изпълнява, той е виновен за две отделни престъпления.

Съдията Фалън изкриви устни в нещо подобно на усмивка.

— Мисля, че въпросът е изяснен добре — реши той, — но не мога да преценя дали той е уместен или не и доколко той има отношение към това престъпление. Ако е така, може да се приеме, че обвиняемата и свидетелят са възнамерявали да извършат някакви действия. В такъв случай свидетелят има основание да смята, че като отговори на въпроса, това може да го въвлече в едно предумишлено престъпление.

— Добре — каза Елис и се обърна отново ядовито към свидетеля: — Вие запънахте един револвер в хартия и го поставихте в сака си за голф, нали?

— Да, господине.

— Бяхте ли виждал този револвер преди?

— Кога преди?

— Преди да го поставите в сака за голф?

— Да, господине.

— Къде?

— Отказвам да отговоря на този въпрос.

— Бяхте ли го виждали преди пети този месец?

— Не зная.

— Защо не знаете?

— Защото не ми е известно дали този е същият револвер, който съм виждал.

— Вие сте виждал револвер, който е бил подобен на този, за който говорим?

— Да.

— Къде?

— Не мога да си спомня всичките места, където съм виждал подобни револвери. Безсъмнено фирмата произвежда стотици и хиляди бройки от тях и аз съм ги виждал на изложби на спортни уреди и пособия и още на много други различни места.

— И някои от тези „други места“ включват и една дамска чанта, нали? — запита Елис, като насочи обвиняващо показалеца си към свидетеля.

— Да.

— Коя е нейната собственичка?

Свидетелят отпусна глава, но отговори:

— Госпожа Адела Хейстингс.

— Аха! — възкликна Елис. — Най-послед след тази болезнена агония на разпит вие признавате, че сте видял въпросния револвер в чантата на обвиняемата?

— Ако съдът позволи, моля за момент — намеси се Мейсън. — Възразявам срещу едностранчивите заключения на прокурора, а и срещу самия въпрос. Свидетелят не отговори, че е видял този револвер в чантата на обвиняемата.

Мортън Елис отвърна:

— Както се разбира от отговорите на свидетеля, това би трябвало да бъде същата чанта.

— От всичко, което ни е известно, това би могло да бъде съвсем друг револвер — каза Мейсън.

— Поддържам възражението срещу въпроса, поставен по този начин — рече съдията Фалън.

— Добре — каза Елис, — нека сега продължим по-нататък. Искам от свидетеля да обясни дали някой му е съобщил откъде се е появил този револвер?

— Да, господине.

— Беше ли това обвиняемата?

— Госпожа Хейстингс ми каза, че го е получила от съпруга си. Той я помолил да го държи в чантата си, защото смятал, че по този начин тя ще има известна защита, когато се намира сама навън през нощта. Ако тогава ѝ се случи някаква неприятност или авария с колата и тя спре встрани от пътя, за да я поправа, тя би останала напълно безпомощна и беззащитна.

— Това е всичко от моя страна — произнесе триумфално Мортън Елис.

— Моля за момент — каза Мейсън, — искам да поставя няколко въпроса на свидетеля. Вие казахте, че сте видял един такъв подобен револвер в чантата на обвиняемата?

— Да, господине.

— И това, че госпожа Хейстингс ви каза, че съпругът ѝ го дал за самозащита, особено в случаите, когато тя пътува с колата си през нощта?

— Да.

— Каза ли ви тя колко често го носи със себе си?

— Не с много точни думи, но разбрах, че тя го носи често в чантата си.

Съдията Фалън погледна към Елис.

— Това, разбира се — каза той, — е само едно заключение от страна на свидетеля. Не желае ли обвинението да го отхвърли?

Прокурорът се усмихна и отговори:

— Обвинението не желае да направи това, Ваша милост. Нека защитникът на обвиняемата продължи. Такъв разпит ще бъде може би малко тежък за неговата клиентка, но обвинението не желае той да бъде прекратен.

— Не е необходимо да правите такова изявление — рече съдията Фалън. — Съдът само привлече вниманието ви върху обстоятелството, че свидетелят изрази едно очевидно заключение.

— Обвинението няма желание да прави възражение срещу начина, по който свидетелят дава своите показания — каза Елис.

Мейсън се обърна отново към Бейсън.

— Вие разбрахте от разговора ви с госпожа Хейстингс, че този револвер ѝ е бил даден и той е бил нейна собственост?

— Да, господине.

— И че тя го е носела доста често със себе си?

— Да.

— И е знаела как да го използва?

При този въпрос Елис се обърна към слушателите в залата и ги изгледа с широка, триумфираща усмивка. Мейсън продължи да разпитва свидетеля.

— И вие казвате — рече той, — че разговаряхте за това с госпожа Хейстингс?

— Да, господине.

Очите на Мейсън блеснаха.

— Беше ли това Адела Хейстингс, обвиняемата по това дело?

— О, не, господине — отвърна Бейсън. — За това говорих с

Минерва Хейстингс, предишната съпруга.

Усмивката по лицето на Елис угасна и се замени от болезнена гримаса, но той се изправи все пак на крака.

— За момент, Ваша милост, моля за момент! — обърна се той към съдията Фалън. — Изглежда, че това е една добре обмислена клопка от защитника на обвиняемата и този свидетел. Те са знаели, че когато последният каже „госпожа Хейстингс“, аз ще приема, че става дума за обвиняемата. Възрабявам срещу този въпрос на защитата и държа да се отхвърлят отговорите, които представляват заключение на свидетеля.

Съдията Фалън отвърна остро:

— Вече имахте възможност да направите възражение.

Съдът ви обърна внимание върху начина, по който свидетелят отговори, но не за обвиняемата, а изобщо за „госпожа Хейстингс“, като знае, че има две такива съпруги. Свидателят се въздържа да спомене името на обвиняемата, той говореше просто за „госпожа Хейстингс“.

— Това беше клопка, една добре обмислена клопка — настоя Елис.

— Не ми е известен закон — отвърна съдията, — който да забранява на защитата да поставя клопки по пътя, по който тя очаква, че ще се движи нейният противник. Опасявам се, господин заместник-районен прокурор, че трябва да помислите върху вашите собствени клопки. Предвид на това, че има две госпожи Хейстингс, съдът отбеляза особената формулировка в отговора на свидетеля и очакваше, че вие ще поискате от него да уточни за коя госпожа Хейстингс се отнасят неговите думи. Отговорите остават валидни.

— Имате ли повече въпроси към свидетеля, господин Мейсън?

— Нямам какво повече да попитам свидетеля — отговори Мейсън.

Бейсън се наклони да напусне свидетелската скамейка.

— Почакайте за момент — обърна се към него Елис. — Имам към вас още няколко въпроса.

Бейсън седна отново на мястото си.

— Преди да дойдете тук, разисквахте ли с господин Мейсън по какъв начин ще свидетелствате тук?

— Да, господине.

— Той каза ли ви, че вероятно ще бъдете запитан дали някога сте виждал револвер, подобен по външен вид на този, който вече беше представен като доказателство по това дело, като оръжието, с което е било извършено убийството?

— Да, господине.

— Казахте ли на господин Мейсън, че сте виждал такъв револвер при Минерва Хейстингс?

— Да.

— А не ви ли каза господин Мейсън да заявите, ако ви се отдаде такава възможност, че сте виждал подобен револвер, притежание на госпожа Хейстингс, без да споменете, че това е била Минерва Хейстингс?

— Да, той каза нещо в този смисъл.

— А сега кажете — продължи Елис с триумфираща усмивка — виждал ли сте подобен револвер при обвиняемата Адела Хейстингс? Отговорете на въпроса само с „да“ или „не“.

— Да.

— Той беше в нейната чанта?

— Да.

Елис се обърна още веднъж към присъстващите в залата с триумфална усмивка.

— Това е всичко — каза той. — Нямам повече въпроси.

Бейсън пак се надигна, за да напусне скамейката на свидетелите.

— Почакайте за малко — обърна се към него Мейсън. — Искам да ви задам още няколко въпроса. Виждал ли сте револвер в нейната чанта повече от един път?

— Да, имаше още един случай.

— Кога беше това?

— Не мога да си спомня точната дата.

Мейсън продължи:

— В такъв случай вие сте видял в нейно притежание два револвера. Единият — адвокатът вдигна показалеца на лявата си ръка — е револверът, който е закупил покойният и който не

е фаталното оръжие, а вторият — сега Мейсън вдигна показалеца на дясната си ръка — е фаталният револвер.

— Момент, момент — надигна се Елис. — Възраждавам срещу този въпрос като такъв, водещ до заключение от свидетеля.

— Не виждам основание за възражението — отвърна Мейсън.

— Свидетелят не може да твърди, че това са били два различни револвера — поясни Елис, — освен ако е сравнил номерата, без да знае какъв е бил всеки револвер.

Мейсън се усмихна на съдията Фалън.

— Мисля — каза той, — че районният прокурор потвърди отлично моята теза. Свидетелят е видял едно оръжие. Той не знае обаче дали това е бил фаталният револвер, който неизвестният убиец е заменил в сака му за голф, или това е било оръжието, което покойният е дал на обвиняемата за нейна самозащита и което е било откраднато от нея.

Мейсън отправи лек поклон към помощника на районния прокурор и продължи:

— Ако съдът не възрази, аз приключвам с това въпросите си.

— Почакайте за момент — рече Елис, — това не е справедливо разрешение на въпроса. Свидетелят трябва да отговори на моя въпрос.

— Той не може да направи това — отвърна Мейсън, — защото вие направихте възражение по него.

— Съдът още не го е приел — възрази Елис, — а освен това аз съм готов да оттегля възражението си.

— Добре — съгласи се Мейсън, — в такъв случай отговорете на въпроса, господин Бейсън.

— Аз не зная кой револвер беше този — каза Бейсън. — Може би и в двата случая беше един и същ револвер, може да са били два различни. Известно ми е, че „Смит и Уесън“ произвежда хиляди револвери, които си приличат.

Елис каза раздразнено:

— На свидетелят му е много лесно да отговори на въпроса по този начин, след като адвокатът му посочи така изкусно

точния отговор под формата на възражение.

— Ако съдът позволи — отвърна Мейсън, — аз не съм правил възражение. Това стори прокурорът.

— Нямам повече въпроси към свидетеля — каза Елис.

— Това е всичко, господин Бейсън, вие сте свободен. — И той погледна часовника си.

— Време е за обичайната обедна почивка. Заседанието се прекъсва до два часа следобед.

Слушателите в залата се надигнаха от местата си, а съдията напусна креслото си и се отправи към вратата, водеща към кабинета му.

Мейсън долови погледа на Бейсън и му кимна. После се приближи до него и след като се увери, че никой няма да чуе думите му, улови го за рамото и прошепна:

— От какво се страхувате, Бейсън?

— Да се страхувам! — възкликна Бейсън с изненада. — Какво искате да кажете с това? Аз просто не исках да подпомагам прокурора повече, отколкото е необходимо.

Мейсън поклати глава.

— Вие сте изплашен, Бейсън. След като заместник-районният прокурор каза, че няма повече въпроси, вие въздъхнахте с облекчение.

— Грешите, господин Мейсън.

Адвокатът го погледна изпитателно.

— Не мисля, че греша. Разпитвал съм толкова много свидетели, намиращи се под влияние на чувствата, за да мога да кажа със сигурност, че и сега не греша. Има нещо, което знаете и за което се страхувате, че прокурорът може да ви запита.

— Няма нищо такова — отвърна Бейсън.

— Добре — рече Мейсън, — ще разберем това по-късно.

Когато един полицаи улови Адела Хейстингс за ръката, за да я поведе към ареста, Бейсън почувства погледа ѝ, отправен към него. Двамата като че ли се разбраха много добре и в погледите им проблесна един мигновен израз на триумф.

ГЛАВА 13

Във френския ресторант, намиращ се недалече от сградата на съда, имаше отделна малка стаичка, която Пери Мейсън често използваше заедно с Дела Стрийт и Пол Дрейк за обяд. Тук през обедната почивка се провеждаха разговори, които довеждаха до последните уточнявания по водените от адвокатата дела.

И сега, когато тримата бяха пак седнали около кръглата маса, снабдена и с телефон, Дрейк каза:

— Получих едно съобщение, Пери. Прокуратурата има някаква изненада, която ще ни сервира следобед.

— Имаш ли някаква представа за това каква ще бъде тя?

— За съжаление, не.

Мейсън продължи:

— Има нещо, което Бейсън крие, но не зная какво е то. Той се страхува да не би да му зададат някакъв особен въпрос, отговорът на който навярно би бил съкрушителен за обвиняемата. Когато напусна свидетелския стол, по лицето му беше изписано голямо облекчение. Имаш ли някаква идея, какъв може да бъде този въпрос?

— Той би могъл да се отнася до много неща — отвърна Мейсън. — Естествено прокурорът разбира, че Бейсън е един враждебно настроен свидетел и затова избягва да му задава особени въпроси, отговорът на които може да го разпне на кръст. Както и да е, засега ние сме извън опасност. Съмнявам се много, че Бейсън ще бъде привлечен отново като свидетел. От моя страна аз също не възнамерявам да направя това, защото прокурорът може да го разкъса на парчета при един кръстосан разпит.

— Откри ли нещо относно колата от Карсън Сити, Пол?

Дрейк извади от джоба бележника си.

— Има нещо, което ме озадачава. Този Харли Дрексъл, предприемачът, живее на ул. „Централна“ 291. Той е на около четиридесет и пет години и се ползва с добро име. Построил си е къща, зад която има и малко бунгало, което често дава под наем. Вдовец е и има дъщеря, която учи в някакъв източен

колеж.

— Има ли някаква връзка между него и Адела Хейстингс или някой, свързан с нашия случай? — запита Мейсън.

— Сега идва интересното, до което се добрах съвсем случайно — започна Дрейк. — Казах ти, че Дрексъл дава от време на време бунгалото, което се намира зад къщата му. Искам да ти напомня, Пери, че адресът му е ул. „Централна“ 291. Когато Минерва е попълвала формуляра си за развод, тя е посочила в него адреса си на ул. „Централна“ 291. Излиза, че Минерва се е установила в къщата на Дрексъл и вероятно е негова добра позната. Освен това, когато в кантората ти стана тази мистериозна история с дамската чанта, колата на Дрексъл е била паркирана долу на нашия паркинг.

Очите на Мейсън се разшириха от изненада.

— Какво знаеш още за Дрексъл? — запита той. — Занимава ли се с жени?

— Той е само един предприемач, отдаден изцяло на работата си. Един обикновен и лишен от въображение груб човек.

Мейсън изслуша информацията, а през това време дойде келнерът и прие поръчките им.

Внезапно Мейсън стана и започна да се разхожда из стаичката.

— Всичко това ме затрудни — продължи Дрейк. — Има нещо, но не мога да разбера.

Мейсън продължи да се разхожда. Внезапно той се спря и се обърна към Дрейк:

— Пол, тук има нещо друго. Розалия Блякбърн, секретарката на Бейсън е отишла също в Карсън Сити, за да получи там развод. Проучи, докато е пребивавала там, не е ли била отседнала също на ул. „Централна“ 291. Ако се окаже вярно, това ще ни насочи към някаква следа. Има и нещо друго. Искам да получа сведение за всички наети самолети, които са летели на четвърти този месец, понеделник следобед до Лас Вегас. Когато вечерта на същия ден ние летяхме с Дела обратно оттам, нашият пилот ни каза, че един представител на Търговската палата проверявал за частните полети. Нареди на

хората си да се включат в тази работа и да проверят в Търговската палата за какво е била тази проверка. И дали е имало същата вечер и други частни полети преди нашия. Веднага след като свършим с обяда, аз ще се върна в съда, Пол, а ти се заеми с тази работа по телефона.

Дрейк вдигна слушалката и се обади в кантората си, за да даде необходимите нареждания.

— Искаш ли още нещо, Пери? — запита детективът, докато държеше все още слушалката.

Мейсън, който беше започнал отново да се разхожда из стаичката, попита:

— Как се казва дъщерята на Харли Дрексъл?

Дрейк погледна в бележника си и отвърна:

— Елен.

— Тя посещава колеж някъде на изток?

— Да.

— И се връща у дома през лятото?

— Вярно.

— На коя дата Минерва е попълнила формуляра за развод? — запита Мейсън.

— На петнадесети септември — отговори незабавно Дрейк.

— За да се установи едно пребиваване в Невада — продължи Мейсън, — са необходими шест седмици, което означава, че Минерва е била в къщата на Дрексъл през лятото. Ако Елен е прекарвала ваканцията си у дома, налице е била прекрасната възможност двете жени да се познаят. Колата на Дрексъл беше през целия ден понеделник следобед на паркинга. Открий къде е Елен сега.

Дрейк отново даде нареждания по телефона:

— Заемете се веднага с тези неща и докладвайте незабавно, щом откриете нещо.

Детективът окачи слушалката.

Мейсън продължи да разсъждава на глас:

— В нашия случай има много неясни неща, Пол. Ако един адвокат се заеме да представлява някой клиент, той трябва да извърши много проучвания. И колкото повече прави това, толкова повече неща се нуждаят от проучване.

— Съгласен съм с това — каза Дрейк. — А сега какви са шансовете ти в този случай, Пери?

— За момента — отвърна Мейсън — ние нямаме никакъв шанс да измъкнем Адела Хейстингс от това предварително съдебно разследване. Имаме възможност да спечелим този случай, когато го отнесем до по-висш съд. Обвинението не може да докаже вината на Адела Хейстингс въпреки всички основателни съмнения, освен ако не изясни, че оръжието, с което е извършено убийството, е същото, което е било намерено в нейната чанта. Доколкото ни е известно, в нашия случай имаме два револвера, единия от които Гарвин Хейстингс е купил преди, а другия — след женитбата си с Адела. Имаме достатъчно основания да приемем, че револверът, който ние считаме, че принадлежи на Адела, е вторият, който Гарвин е купил за нея. Знаем също така, че револверът, който приемаме, че е принадлежал на Хейстингс, е фаталното оръжие, с което е било извършено убийството.

— Ти пренебрегваш факта, че по фаталния револвер има отпечатащи от пръстите на обвиняемата — отбеляза Дрейк.

— Не, не забравям това — отвърна Мейсън. — Напомням ти, че обвиняемата е била омъжена за Гарвин Хейстингс и е прекарала известно време с него в къщата му. Той е имал револвера отдавна и вероятно го е държал през нощта под възглавницата си. Обвиняемата през това време е използвала лак за нокти или лакочистител или е яла бонбони, при което е било възможно да докосне револвера и да остави отпечатащи от пръсти по него. С други думи, те биха могли да бъдат направени по всяко време.

— Това е — рече Дрейк — една хубавичка история, Пери, но ти няма да бъдеш в състояние да я докажеш.

— Нямам такива намерения — отвърна Мейсън. — Единственото нещо, което трябва да направя, е да възбудя основателно съмнение в мислите поне на един от дванадесетте съдебни заседатели.

Дрейк каза малко скептично:

— Навярно ти си единственият мъж на света, който може да направи това.

Келнерът поднесе храната, но Мейсън продължи още дълго да се разхожда, преди да седне на масата и хапне малко от лекия обяд, който беше поръчал за себе си.

Внезапно адвокатът щракна с пръсти.

— Мисля, че го намерих, Пол.

— Намерил си какво?

— Отговора, който търсим. Свържи се по телефона със службата си. Кажете на хората си да отидат на летището в Лас Вегас и да проверят кои лица са наели там коли за самостоятелно ползване, без шофьор.

— Към какво се стремиш сега? — запита Дрейк. — Какво очакваш да откриеш?

— Играя си е една теория, Пол, и може би ще съм в състояние да убедя в правотата ѝ съдебните заседатели.

— Мислиш, че можеш да им докажеш какво всъщност се е случило?

Мейсън отвърна:

— Мисля, че мога да обясня какво би могло да се е случило и обвинението няма да може да докаже, че то не е станало.

ГЛАВА 14

В два часа съдебната зала беше отново препълнена. Пол Дрейк прошепна на Пери Мейсън:

— Сега тук ще дойде и самият районен прокурор Хамилтън Бъргър, за да участва лично в заседанието по делото, и ти знаеш какво означава това — намерили са някаква изненада, която ще запратят върху тебе.

Мейсън само кимна с глава.

Един полицаи въведе Адела Хейстингс в залата.

Мейсън се обърна към нея шепнешком:

— Адела, в случая има едно нещо, което ме тревожи.

— Само едно нещо ли? — запита тя.

— Е, добре — отвърна Мейсън, — само едно важно нещо. Докато Симли Бейсън седеше на свидетелската скамейка, той

явно се боеше да не би районният прокурор да му зададе някакъв въпрос.

— Бедният Симли — отвърна тя, — той иска да ме защити, но сега вече знае, че властите с удоволствие биха го арестували за лъжесвидетелстване, съучастничество или нещо друго от тоя род.

— Кажете ми по кое време напуснахте дома на Хейстингс в понеделник сутринта?

— Беше доста рано. Предполагам, че е било шест часът.

— И къде бяхте през деня?

— Макар да зная, че един обвиняем не трябва да крие тайни от своя адвокат, страхувам се, господин Мейсън, че не съм в състояние да ви съобщя това.

— Ще ви задам един друг въпрос — продължи Мейсън, като я погледна право в очите. — Бяхте ли със Симли Бейсън? Тя се поколеба, но все пак отговори:

— Да...

Един от съдебните заседатели обяви:

— Всички да станат.

Слушателите в залата, прокурорите и адвокатът се изправиха на крака.

Съдията Фалън влезе в залата и застана на мястото си.

— Можете да седнете.

После намръщен продължи:

— Виждам, че в залата се намира и самият районен прокурор. Имате ли намерение да участвате в това дело, господин районен прокурор, или се намирате тук във връзка с друг въпрос?

— Желая да взема участие в това дело — отвърна Хамилтън Бъргър.

— Много добре — каза съдията Фалън, — вие имате право на това. А сега, господин Елис, можете да продължите по нашето дело.

Междувременно Елис беше вече разменил тихо няколко думи с Хамилтън Бъргър и сега каза:

— Ако съдът позволи, след като обявих, че съм приключил с разпита на господин Бейсън, аз открих още няколко въпроса,

които бих желал да задам на свидетеля. Затова моля той да бъде призован отново за даване на показания.

— Имате такова разрешение — каза съдията Фалън. — Върнете се на свидетелската скамейка, господин Бейсън, и не забравяйте, че сте положил клетва.

Бейсън се изправи, поколеба се за минута и като тръсна решително глава, се отправи към скамейката на свидетелите.

Хамилтън Бъргър се обърна с лице към свидетеля.

— Като привличам вниманието ви върху вторник сутринта, пети този месец, кажете ми закусвахте ли заедно с обвиняемата?

— Да.

— Направихте ли това и предния ден сутринта?

— Ако съдът позволи — прекъсна го Мейсън, — това очевидно е опит да се очерни обвиняемата, която е била вярна съпруга. Напуснала е дома на своя съпруг, понеже той ѝ казал, че не я обича повече и тя трябва да отиде в Невада, за да получи там развод. Тя е изпълнила тези нареждания и е естествено да се среща и разговаря спокойно с други хора. Единствената цел на изявлението на господин прокурора е обвиняемата да бъде изложена пред обществото.

— Ние ще свържем едното с другото — рече Бъргър.

— Възражението на защитата не се приема — каза съдията Фалън. — Искам да изтъкна, че вероятно бих го подкрепил, ако въпросът се отнасяше до някой друг обяд или закуска, но тази на шести този месец положително не е резултат на случайна среща. Продължавайте.

Бъргър се обърна отново към свидетеля:

— Отговорете на въпроса.

— Да — каза Бейсън.

— Господин Бейсън, бяхте ли през целия ден в понеделник, пети този месец, в службата си?

— Не, господине.

— А къде бяхте?

— Възражявам срещу въпроса като несъстоятелен, несъществен и неотнасящ се до делото — каза Мейсън.

Съдията Фалън се поколеба малко, но после каза:

— Този път ще подкрепя възражението. Мисля, че обвинението се опитва да обвърже всичко заедно, но едно странично доказателство не може да бъде използвано заедно с друго такова, ако не е равностойно на него.

— Ако съдът позволи — рече Хамилтън Бъргър, — ако направим едно малко отклонение, ние бихме могли да свържем всичко заедно.

Съдията Фалън уточни:

— Изразът „едно малко отклонение“ означава, че искате да се отклоните от установения ред, а съдът има задължението да защити правата на обвиняемата. Затова поддържам възражението.

— Бяхте ли заедно с обвиняемата в понеделник, пети този месец? — продължи разпита Хамилтън Бъргър.

— Ако съдът позволи — намеси се отново Мейсън, — възразявам и срещу този въпрос като несъстоятелен, несъществен и неотнасящ се до делото.

— Ще отхвърля това възражение — произнесе се съдията Фалън. — Нека свидетелят отговори на въпроса.

Бейсън хвърли поглед към Адела Хейстингс, но след това бързо отвърна очи.

— Да — каза той най-после и прибави: — За известно време.

Хамилтън Бъргър продължи:

— Тъй като изглежда невъзможно да обединим всичко в едно освен чрез задаване на водещи въпроси, аз ви питам следното: „Истина ли е, че в неделя, на трети този месец, вие и обвиняемата отидохте до Вентура, за да разгледате един имот, който обвиняемата искаше да купи и за който търсеше вашето мнение?“ Можете да отговорите на въпроса само с „да“ или „не“.

Бейсън се размърда отново на мястото си и след това отговори:

— Да.

— И през това време обвиняемата не ви ли заяви в присъствието на един комисионер, който се занимава с покупко-продажби, че този имот струва много повече,

отколкото тя може да си позволи да заплати, и че не може да събере тази значителна сума?

— Да.

— На следващия ден, понеделник, пети този месец, обвиняемата не ви ли помоли да се срещнете на закуска рано сутринта? Не ви ли каза тогава, че работите се уреждат и тя може да заплати в брой стойността на имота във Вентура и че ще склучи сделката?

— Да... да.

— А каза ли ви какво се е случило между неделя, трети този месец, и рано сутринта в понеделник, четвърти, което е променило нейното финансово положение по такъв начин, че тя би могла да склучи сделката за имота? Не ви ли каза, че Гарвин Хейстингс е мъртъв и очаква да стане богата?

— Не. Тя ми каза, че е постигнала споразумение с него за уреждане на имуществените въпроси, което би й дало възможност да извърши покупката.

— А не се ли срещнахте с обвиняемата сутринта във вторник, пети този месец, за една ранна закуска преди шест часа и не ви ли помоли тя да вземете револвера от кантората на господин Мейсън?

— Не.

— Но вие закусвахте с нея сутринта във вторник, нали?

— Да. Искам да поясня отговора си, като заявя, че имам навика са закусвам винаги в 5:30 часа в някой ресторант и ставам рано. Обвиняемата знае това.

— Откъде го знае?

— Казвал съм й го от време на време.

— Разисквал сте с нея вашите навици за закуска и спане?

— Казвал съм й, че обикновено закусвам в 5:30 часа сутринта.

— Това е всичко — каза Хамилтън Бъргър и седна на мястото си с триумфираща усмивка.

После Мейсън заяви:

— Нямам повече въпроси към свидетеля.

Симли Бейсън напусна скамейката на свидетелите.

Хамилтън Бъргър, който вече беше подел активни

действия по делото, каза:

— Искам да бъде призован като свидетел Хънтли Банър.

Банър застана на свидетелската скамейка и положи клетва.

— Вие се казвате Хънтли Л. Банър и имате разрешение за упражняване на адвокатска професия в този щат, нали?

— Да, господине.

— И бяхте адвокат на Гарвин Хейстингс до смъртта му?

— Да, през последните години.

— Изготвихте ли някакво завещание от негово име?

— Да.

— Беше ли то подписано от него?

— Да, той го подписа.

— А изготвихте ли едно друго завещание на Хейстингс?

— Да.

— Беше ли то също подписано?

— Не.

— Привличам вниманието ви върху последното завещание — каза Бъргър. — Вижте едно копие от завещанието, което е подписано от Гарвин Хейстингс като завещател и от вас и Елвина Митчел като свидетели, според условията на което цялото имущество се завещава на Минерва Шелтън Хейстингс. Това ли е завещанието, за което казвате, че е подписано?

— Това е.

— Бихте ли разказал на съда обстоятелствата, при които то беше подписано?

— Господин Хейстингс дойде в кантората ми. Той предварително ми беше наредил да изготвя подобно завещание. Подадох му го и той го прочете и подписа в присъствието на двама ни с Елвина Митчел. После той заяви, че това е последното му завещание и ни помоли да го подпишем като свидетели, което ние направихме.

— А как стои въпросът с другото завещание, което не беше подписано? — запита Хамилтън Бъргър.

— Гарвин Хейстингс възнамеряваше да направи друго завещание, с което по-голямата част от неговата собственост да остане на обвиняемата Адела Хейстингс, но обстоятелствата

се развиха така, че такова завещание не беше подписано. Мога да заявя, че бях изготвил няколко подобни завещания, в които ставаше въпрос за това, каква част от наследството да остане за нея. Гарвин искаше още да завещае по нещо на верните си служители, на хората, с които беше работил години наред. Докато този въпрос оставаше все още нерешен, Гарвин Хейстингс стигна до заключението, че бракът му с Адела Хейстингс не се развива така, както беше очаквал. Затова той предложи на жена си, обвиняемата в този случай, да отиде в Лас Вегас за известно време и да получи развод. Това, доколкото ми е известно, беше една много приятелска, дружелюбна раздяла. Както ѝ да е, даже и при един такъв развод беше необходимо да се преговаря за уреждане на имуществените въпроси. Беше постигнато споразумение, според което Хейстингс щеше да ѝ плаща известна сума в течение на десет години, а също да ѝ остави една друга сума в завещанието си. Той ме помоли да отложа изготвянето на завещанието в окончателен вид.

— И такова беше положението на нещата по времето на убийството му? — запита Хамилтън Бъргър.

— Да.

Прокурорът продължи:

— Това е едно заверено копие от завещанието. А къде е оригиналът?

— Намира се в една папка в отдела за утвърждаване на завещания. Минерва Шелтън Хейстингс; изпълнителка на това завещание, искаше то да бъде представено за регистриране и за да я представявам като неин адвокат.

Хамилтън Бъргър предложи:

— Ако съдът не възрази, моля, това копие да бъде прикрепено като официално доказателство към делото.

— Имате ли някакви възражения, господин Мейсън? — запита съдията Фалън.

— Не мога да преценя това засега, Ваша милост. Преди да се съглася това завещание да бъде прието като вещественно доказателство по делото, искам да поставя този свидетел на кръстосан разпит.

— Много добре, можете да започнете разпита си.

— Елвина Митчел е ваша секретарка, нали? — обърна се Мейсън към Банър.

— Да, господине.

— Тя тук в съда ли е?

— Не, не присъства на заседанието.

— Тя отсъства от разглеждането на това дело? — възкликна Мейсън с изненада. — А е един от свидетелите, подписали завещанието! Нима не знаете, че тя трябва да даде показания?

— Не беше представено искане тя да се яви пред съда, за да свидетелства по делото, нито пък ѝ беше изпратена покана за това.

— В такъв случай — каза Мейсън — аз искам да бъде изпратена призовка на Елвина Митчел да се яви пред съда и даде показания.

— Според мене — намеси се Хамилтън Бъргър, — с оглед показанията на свидетеля, това завещание е напълно и достатъчно автентично и това ми позволява да го представя като доказателство по делото. Ако защитата го отхвърля като несъстоятелно, несъществено и неотнасящо се до делото, това е друга работа. Доколкото обаче въпросът се отнася до автентичността на документа, то тя е доказана и не подлежи на съмнение. Съдът вече заяви, че въпросът за утвърждаване на завещанието няма да бъде разглеждан тук. Аз показах това завещание само за да се установи автентичността му.

Мейсън отвърна:

— Съгласно закона аз имам правото да разгледам и проуча този документ, който, ако съдът приеме, е един необикновен документ. Това завещание е направено в полза на една жена, която е уверила завещателя, че е осигурила развода си с него.

— Това не е доказано — прекъсна го Хамилтън Бъргър, — а освен това завещанието е било подписано, преди да става някаква дума за развод.

— Ще докажа твърдението си — настоя Мейсън, — преди да се съглася завещанието да бъде прието като вещественно доказателство по делото.

Съдията Фалън погледна към Хамилтън Бъргър.

— Наистина имаме едно особено положение — каза той. — Очевидно налице е едно завещание, съставено преди брака на завещателя с обвиняемата, с което той оставя цялото си състояние на предишната си жена, с която, изглежда, той се е развел. Можете ли да обясните това, господин Бъргър?

— Мисля, че това може лесно да бъде обяснено — отвърна прокурорът. — По онова време, пък и изобщо тя не е била разведена. Мисля, че засега не е необходимо да се задълбочаваме толкова много по този въпрос.

— Добре — каза съдията Фалън, — но ако документът трябва да бъде приложен като доказателство към делото, а преди това обвиняемата иска да бъдат изяснени някои факти, свързани с него, аз съм склонен да позволя на защитата да направи това.

— Сега съдът ще направи тридесетминутна почивка, което ще даде възможност на защитата да призове в съда Елвина Митчел.

— Секретарката ми не може да напусне службата по това време — възрази Банър. — Имам за решаване няколко много важни въпроса и тя не може да остави кантората без човек.

— Вие приключихте с показанията си — каза строго съдията, — така че можете да се приберете в кантората си. Въпросът, който се поставя сега пред съда, е много важен. В подписването на завещанието има нещо твърде особено, поради което съдът ще осигури възможност на защитата да разследва обстоятелствата.

— Ако съдът позволи — възрази Бъргър, — тя може да разследва подписването на завещанието, но не и обстоятелствата, свързани с това.

— Ще поспорим по този въпрос, когато стигнем до него — каза съдията Фалън. — Съдът се оттегля на тридесетминутна почивка, през което време защитата ще има възможност да изпрати призовка на Елвина Митчел и да я доведе тук. Ако след свършването на почивката тя още не е дошла, съдът ще вземе нова почивка дотогава, докато тя не се появи тук.

Съдията стана и напусна мястото си.

Банър се приближи до Хамилтън Бъргър и поведе разговор с него шепнешком.

В същото време Мейсън вече нареждаше на Дела Стрийт:

— Телефонирай на Гърти да вземе някое такси и да дойде тук. Когато се появи, нека седне не между зрителите в залата, а горе, вдясно на местата на съдебните заседатели.

— А ще разреши ли това съдията? — запита Дела.

— Разбира се! — рече Мейсън. — Аз ще го помоля за разрешение в кабинета му.

В това време към тях се промъкна Пол Дрейк.

— Пери, знаеш ли някаква причина, която да е заставила Адела Хейстингс да вземе миналия понеделник следобед самолет и да отлети за Лас Вегас?

Мейсън се намръщи, но отговори:

— Не ми е известна такава, Пол. От това, което тя ми каза, зная, че се е качила на колата си и отпътувала с нея за Лас Вегас. Очевидно не е направила това, преди да отиде до Вентура, за да приключи сделката по закупуването на имота, за който е разговаряла и е получила съвет от Симли Бейсън. Навярно този имот е бил един от големите въпроси в нейното съзнание, защото тя е носела в чантата си значителна сума в брой. Сигурно е искала да плати известно капаро, с което да обвърже сделката. Защо питаш, Пол?

Детективът обясни:

— Открих едно от нещата, които прокуратурата пази в резерв. Онова проучване от страна на Търговската камара било проведено, за да установи колко частни полета се извършват за една вечер, какъв е броят на пристигащите пътници и изобщо колко важно е значението на чартърната служба.

— Продължавай — подкани го Мейсън. Дрейк продължи разказа си:

— Прокуратурата е привлякла с призовка един пилот от чартърната служба на име Артър Коул Колдуел. Той поддържа летателно бюро и е напуснал Лос Анжелос в 5:30 часа в понеделник сутринта с една жена, която му телефонираше преди това за уреждането на частен полет. Искала да лети до Лас Вегас и пожелала самолетът да бъде готов за излитане

веднага, след като тя пристигне на летището. Жената се обадила отново в два часа след обяд и настояла самолетът да бъде готов в уреченото време.

— Щом като е бързала толкова много — прекъсна го Мейсън, — защо не е тръгнала по-рано?

— Теорията на прокуратурата е — отвърна Дрейк, — че след като е напуснала кантората ти, Адела е отишла при Симли Бейсън, за да уреди с него кражбата на револвера, който тя по недоглеждане е оставила в чантата си в твоята кантора, след това тя не е имала време да пътува с колата си обратно до Лас Вегас и после пак да се върне в Лос Анжелос и затова е наела самолет.

— Колдуел ще разпознае ли жената? — запита Мейсън.

— Вероятно да, макар че по това време тя е носела тъмни очила и той признава, че не ѝ е обърнал достатъчно внимание. Както и да е, той осъществил частен полет за някого, който взел такси на летището в Лас Вегас, отишъл до града за около час, след което се качил отново на самолета и се върнал обратно в Лос Анжелос.

Очите на Мейсън се присвиха замислено и той каза:

— Малко по-късно след това Дела и аз наехме друг двумоторен самолет, Пол.

— Самолетът, за който говоря, е бил също двумоторен.

— Ние не сме били твърде късно след него — отбеляза Мейсън.

— Достатъчно по-късно от твоята клиентка, за да има тя време да глътне малко алкохол, да се съблече и вземе душ — каза Дрейк.

— Мислех си — рече Мейсън, — че някой е долетял, за да вземе револвера на Адела и да го замени със смъртоносното оръжие и...

— Точно така — прекъсна го Дрейк. — Такава е и теорията на обвинението, което смята, че това е била самата Адела Хейстингс със собствения си револвер; тя е летяла до Лас Вегас, за да го вземе и замени с фаталния револвер, който е бил в нейната чанта, и след това да го захвърли там, където никой не би могъл да го намери.

— Както и да е, прокуратурата мисли, че тя е бързала толкова много, че необмислено е оставила чантата си в кантората ти и ти си открил револвера, който действително е бил смъртоносното оръжие. Това означава, че единствената ѝ надежда е била да вземе своя револвер от апартамента си в Лас Вегас и да накара Симли Бейсън да се вмъкне в кантората ти рано сутринта, за да направи замяна на оръжията.

Мейсън обмисли внимателно информацията, която получи от Дрейк и запита:

— Как Колдуел е разпознал Адела Хейстингс?

— Чрез една снимка — отвърна детективът. — В прокуратурата поставили тъмни очила към снимка и Колдуел казал, че тя много прилича на личността, която той е возил до Лас Вегас. Освен това те му позволили да разгледа незабелязано Адела в ареста. Ти знаеш как стават тези неща в полицията, Пери.

— Какво друго можа да откриеш, Пол?

— Във връзка с адреса в Карсън Сити узнах, че Елен Дрексъл, дъщерята на Харли Дрексъл, е близка приятелка на Коноли Мейнард. Баща ѝ построил малка къща в задната част на мястото си, която не е от типа на ония, които се дават под наем на постоянни наематели. Тя е идеално място за хора, които отиват в Лас Вегас да установят едно шестседмично пребиваване там, за да могат да заведат дело за развод. Мейнард се е сприятелил с Елвина Митчел, която се е грижела за наемането на къщичката и постоянното ѝ използване.

Очите на Мейсън се присвиха.

— Това ще рече, че ако Минерва Хейстингс е отишла там, за да получи развод, по това време тя е била вече близка с Банър.

— Или с неговата секретарка — добави Дрейк.

— В такъв случай той е представлявал Минерва през цялото това време и е отговорен за създаденото положение, доведено дотам, че Хейстингс да се ожени втори път, макар че има законна жена.

Дрейк кимна.

— Приятелството е между Елен Дрексъл и Елвина Митчел.

В понеделник Елен е пътувала със семейната кола до Лос Анжелос, за да направи някои покупки. Винаги когато идва в града, тя се среща на чаша кафе с Елвина Митчел. И тъй като, от една страна, паркингът е разположен съвсем близо до търговския център, където тя прави покупките си, а от друга страна, е до кантората на Банър, тя е паркирала колата си там. Това, разбира се, няма нищо конкретно с убийството, но все пак този факт е твърде интересен и има може би някаква връзка с престъплението.

— Сигурно има — съгласи се Мейсън. — Благодаря ти за новините, Пол. Ще ги обмисля и ще се помъча да открия нещо в тях.

ГЛАВА 15

Когато след тридесетминутната почивка съдията Фалън зае отново мястото си, Хамилтън Бъргър започна с думите:

— Ако съдът позволи, обвинението възнамерява да призове един свидетел, който ще удостовери, че е видял обвиняемата и ще посочи мястото, където е станало това. Той твърди, че по това време тя е носела тъмни очила. За да бъде еднакво справедливо за свидетеля и обвиняемата, необходимо е тя да бъде с тъмни очила. Затова моля съдът да нареди на обвиняемата да сложи тъмни очила и да остане с тях до края на заседанието.

Съдията Фалън поклати глава:

— Съмнявам се, че това е едно справедливо искане. Удостоверяването на самоличността е област, в която се правят твърде много грешки. Ако заставим обвиняемата да си сложи тъмни очила, това би било същото нещо, както ако на едно заподозряно в обир лице се постави маска, за да може свидетелят да го разпознае.

— Ако съдът разреши — уточни Бъргър, — има много неща, по които може да се разпознае една личност: глас, държание, форма на главата, походка и т.н. Мисля, че искането ми е основателно.

— Ако съдът не възрази, ние нямаме нищо против обвиняемата да сложи тъмни очила, но при условие, че всички свидетели ще бъдат задължени да направят същото и ще останат с очилата, докато трае установяването на самоличността им — съгласи се Мейсън.

Бъргър остана видимо доволен.

— Вие сте съгласен с това?

— Да, ние държим на това.

— Условието на защитата изглежда съвсем основателно — съгласи се Бъргър.

Съдията Фалън все още се колебаеше.

— Мисля, че защитникът поставя клиента си в едно много опасно положение. Съдът е видял достатъчно много установявания на самоличността на непознати лица по този начин, за да разбира много добре неговата погрешност. Основания от този род могат да доведат до най-лошото.

— Ние сме напълно съгласни с обвинението — каза Мейсън и махна с ръка. — Нека всички свидетели си поставят тъмни очила.

— Добре тогава — рече съдията Фалън. — Всички свидетели, които се намират в залата, да си поставят тъмни очила, ако имат. Тези, които нямат, да напуснат временно залата. А сега, господин Бъргър, повикайте вашия свидетел.

Мейсън се обърна към обвиняемата:

— Сложете си тъмни очила, Адела.

Хамилтън Бъргър се облегна на стола усмихнат, след като един от служителите му прошепна нещо.

— Ако съдът не възрази — съобщи той, — госпожица Митчел ще закъснее с няколко минути. За да не губим време, аз бих желал да призова един друг свидетел.

— Нямам възражение — каза Мейсън, — при условие, че когато Елвина Митчел се появи в залата, тя ще застане веднага на свидетелската скамейка.

— Съгласен съм напълно — отвърна Бъргър. — А сега моля като свидетел да бъде призован Артър Коул Колдуел.

Колдуел, мъж на около тридесет и пет години, зае място на свидетелската скамейка.

— Вашето име е Артър Коул Колдуел, авиатор сте и имате бюро за наемане на самолети тук, в Лос Анжелос?

— Да, господине.

— Имахте ли случай да пътувате в понеделник, четвърти този месец, с една млада дама до Лас Вегас?

— Да, закарах я до Лас Вегас и след това я върнах обратно.

— Колко време престоя тя там?

— Малко повече от час.

— По кое време отлетяхте оттук?

— Напуснахме тукашното летище в 5:30 часа. Самолетът беше нает по телефона по-рано през деня, аз го заредих с гориво и очаквах полета.

— Имаше ли нещо особено във външния вид на лицето, което беше наело самолета?

— Да, господине.

— Какво беше то?

— Въпреки че по време на пътуването беше тъмно, тя настоя да остане с тъмни очила, докато бъде в самолета.

Бъргър продължи:

— Ще ви помоля да огледате съдебната зала и установите дали можете да видите личността, която нае самолета ви?

— Ако съдът позволи — прекъсна го Мейсън, като се изправи на крака, — възразявам срещу този начин за установяване на самоличността. Това може да стане, ако лицата имат еднаква външност.

— Предлаганият от защитата начин е по-добър за установяване на самоличността, макар че води до увеличаване тежестта на доказателството, но и до неговата приемливост — констатира Фалън.

В този момент вратата се отвори и в съдебната зала влезе Елвина Митчел.

— Ако съдът позволи — каза Мейсън, — съобразно споразумението, постигнато с обвинението, аз моля на свидетелската скамейка да застане Елвина Митчел.

— Ще спазя уговореното — отвърна Хамилтън Бъргър.

Той почака, докато призованата положи клетва и седне на

свидетелската скамейка, и след това се обърна към нея:

— Вашето име е Елвина Митчел и работите като секретарка при местния адвокат Хантли Банър, нали?

— Да, господине.

— От колко време работите при него?

— Около седем години.

Бъргър взе фотокопието от завещанието и се приближи до свидетелката.

— Вижте това копие от един документ, който, изглежда, е последното завещание и желание на Гарвин Хейстингс, подписан от вас и господин Банър като свидетели. Познавате ли този документ и това вашият подпис ли е?

— Да, господине. Всичко, което казахте, е вярно.

— Този документ беше подписан в присъствието на трима ви?

— Да, господине.

— Вие го подписахте като свидетелка?

— Да.

— Аз свърших с въпросите си — каза Бъргър. — Защитата може да разпита свидетелката.

Мейсън се обърна към Елвина Митчел:

— Ето ви тук чифт тъмни очила. Ще бъдете ли така любезна да ги поставите?

Жената се стъписа.

— Защо трябва да направя това?

— Защото, ако забелязвате, всички свидетели тук са поставили, съгласно уговорката с обвинението, тъмни очила. Това трябва да направите и вие, когато застанете на скамейката на свидетелите.

— О, разбирам, но аз не съм страна при тази уговорка и затова няма да си поставя тъмни очила.

— Хайде, хайде — намеси се съдията Фалън, — не виждам смисъл да отказвате. Тук имаме едно необичайно положение, но аз не виждам с какво ще си навреди свидетелката, ако си постави тъмни очила.

Думата сега взе Хамилтън Бъргър:

— О, уверен съм, че макар господин Мейсън да опитва още

от началото да обърка свидетелката, тя ще си постави тъмни очила.

— Не мисля, че е необходимо да разискваме повече този въпрос, господин прокурор — каза съдията. — Моля свидетелката да си постави тъмните очила.

Елвина Митчел постави предизвикателно очилата си и обърна глава към съдията.

— Така е добре — каза Мейсън, — а сега, ако обичате, обърнете се към мене. Сигурна ли сте, че това е завещанието, което подписахте като свидетелка?

— Да.

— Възразявате ли срещу това да носите тъмни очила, докато бъдете разпитвана?

— Възразявам, господин адвокат — избухна тя. — Аз не съм куче, което може да бъде командвано.

— Тогава можете да свалите очилата и да ги предадете на служителката в моята кантора — каза Мейсън, след което обърна гръб на свидетелката и се отправи към мястото си.

Елвина свали очилата, направи уверено няколко крачки и ги предаде на Гърти, след това избърза към вратата на съдебната зала, където се спря за момент.

— А сега — каза Хамилтън Бъргър — нека господин Колдуел се завърне на свидетелската скамейка.

Пилотът застана отново там.

— И така, ако съдът позволи, господин Мейсън направи възражение по моето предложение, така че аз...

— Аз ще оттегля възражението си — прекъсна го Мейсън. — Съвсем очевидно е какво има на ум районният прокурор. Не мисля, че това е най-справедливият начин за установяване на самоличността, но свидетелят може да отговори на въпроса.

Като подбираше внимателно думите си, Колдуел отговори:

— Лицето, което седи зад преградата до господин Мейсън, обвиняемата по това дело, има твърде поразителна прилика с жената, която нае самолета ми.

— Защитата може да разпита свидетеля — каза Хамилтън Бъргър.

— Но дали тя действително е същата? — започна разпита

Мейсън. — Можете ли да се закълнете, че това лице е същото, което нае самолета ви?

Свидетелят потърка замислено брадичката си с ръка.

— Не съм абсолютно сигурен.

Тогава Мейсън се обърна към съдията:

— Ваша милост, искам да задам още един въпрос на госпожица Митчел. Може ли съдебният пристав да я върне отново тук. Тя не е отишла много далече.

Съдията Фалън изгледа замислено Мейсън.

— Господин пристав, бихте ли довели госпожица Митчел на свидетелската скамейка?

Приставът побърза да напусне съдебната зала. Мейсън размени шепнешком няколко думи с Адела Хейстингс и след това отново се обърна към свидетеля:

— Носеше ли вашата пътничка тъмни очила през цялото време на полета?

— Да, господине.

— И на отиване и на връщане?

— Да, господине, през цялото време.

— И вие не можахте изобщо да видите очите ѝ?

— Не, не успях.

— Видяхте ли младата жена, която е секретарка на господин Банър, преди малко на свидетелската скамейка?

— Да, господине.

— Видяхте я с тъмните очила?

— Да, господине.

— Не изглеждаше ли тя като вашата пътничка?

Свидетелят се поколеба.

— Когато я видях, аз разбрах колко трудно е да се установи самоличността на една жена, която носи тъмни очила. Тя изглеждаше наистина като моята пътничка. Мисля, че е доста трудно да се установи самоличността на която и да било млада жена с подобна фигура, която носи тъмни очила. Освен това установих, че гласът на госпожица Митчел прилича твърде много на... Бих желал да чуя как говори обвиняемата. Това ще ми помогне може би да взема решение.

— Това означава ли, че още не сте решил окончателно?

Свидетелят отново се поколеба.

— Аз почти бях взел решение. Беше ми дадена възможност предварително да установя самоличността на обвиняемата. Мислех, че ако мога да я видя с тъмни очила, бих могъл да установя положително дали е тя. Когато я видях с тъмни очила, аз се почувствах уверен в това, но когато и госпожица Митчел постави тъмните очила и чух гласа ѝ... Тя изглеждаше точно така, както лицето, което отведох до Лас Вегас... И все пак аз още не съм напълно сигурен.

В този момент съдебният пристав, върнал се в залата, съобщи:

— Не можах да я настигна, Ваша милост. Когато ме видя да се приближавам, тя започна да тича надолу по стълбите и се смеси с тълпата край данъчната служба и аз я изгубих от очи.

— Загубихте я? — запита съдията Фалън. — Не можахте ли да я хванете, преди да се смеси с тълпата?

— Не. Не можах, защото тя тичаше с всички сили. Опитах се да накарам хората да я спрат, но тя успя да се отскубне.

— В такъв случай — каза съдията — ще отложим заседанието до десет часа утре сутринта. Междувременно изпитвам силно желание да разбера какво се крие в нейното държание. Освен това моля след закриване на заседанието представителите на обвинението и на защитата да дойдат в моя кабинет.

ГЛАВА 16

Съдията Фалън свали съдийската си мантия, окачи я на една закачалка в гардероба, обърна се към Хамилтън Бъргър и го запита:

— Какво е вашето отношение по този въпрос, господин Бъргър?

Възмутен, Бъргър отговори:

— Това просто е някакво объркване. Свидетелката Елвина Митчел очевидно изпитваше някакъв страх да се яви в съдебната зала пред толкова много хора. Господин Мейсън се

възползва от това и направи една благоприятна реклама на своята клиентка.

Съдията се обърна към Мейсън:

— Вие сигурно имате някаква теория по въпроса?

— Да, имам господине.

— Добре, моля, седнете и двамата и нека господин Мейсън изложи своята теория.

Мейсън започна:

— Гарвин Хейстингс е бил убит, докато е спял.

Съдията кимна с глава.

Мейсън продължи:

— Ако моята клиентка е невинна, Гарвин Хейстингс нямаше да бъде убит през нощта или тя щеше да чуе изстрелите. Той сигурно е бил убит сутринта, след като тя е напуснала къщата, за да спази уговорената със Симли Бейсън среща за закуска. Това ще рече, че смъртта е настъпила между шест и осем часа сутринта. Чантата на жената с фаталния револвер беше оставена в кантората ми около обяд. Лицето, което е наело самолета за Лас Вегас, е отлетяло в 5:30 часа в понеделник след обяд. Банър затваря кантората си, както това правят много от адвокатите, в 4:30 часа след обяд. Следователно имаме три периода на дейност: времето преди отваряне на службите сутринта, часовете по обяд и времето след затваряне на службите след обяд. Това се отнася до дейността на лице, което е назначено на служба, и затова не смее да отсъства през работно време.

В нашия случай имаме два револвера. Единият е притежавал Гарвин Хейстингс, а другия — Адела Хейстингс. Тя не е погледнала номера на своето оръжие, но съвсем естествено е да предположим, че Гарвин е дал на жена си новозакупения револвер. Убийството е било извършено със стария, който се намира в чантата на Адела. Това означава, че някой е трябвало да проникне в апартамента ѝ, за да вземе нейния револвер, преди властите да пристигнат там и направят обиск. Чантата на Адела Хейстингс е била открадната, след като тя е пристигнала в Лос Анжелос, отишла е във Вентура и се отправила на уговорената със съпруга ѝ среща, като преди

това си е купила цигари.

Чантата е била открадната от някой, който е знаел за навика ѝ да носи тъмни очила и който е искал да се сдобие с ключовете от нейния апартамент.

— Но защо тази личност не е отлетяла за Лас Вегас в неделя през нощта и, като използва ключовете, да влезе в апартамента и да вземе револвера на Адела? — запита съдията Фалън.

— Защото — отвърна Мейсън — тази личност не е била сигурна, че убийството ще бъде извършено така, както е било планирано. Тя не е била уверена, че Адела Хейстингс ще стане рано и ще излезе, за да се срещне със Симли Бейсън. Тя е знаела, че Адела ще направи всичко това, но не е била абсолютно сигурна. Лицето, което е откраднало чантата на Адела, е направило дубликат от ключовете, които са били в чантата в неделя вечерта, и дочакало, докато Адела напусне къщата рано сутринта, оставяйки Гарвин да спи. Тогава това лице се е вмъкнало внимателно и тихо в къщата и за да се увери напълно, че той е мъртъв, изстреляло два куршума в главата на спящия мъж. След това въпросното лице е сложило фаталния револвер в чантата на Адела и решило да я остави в кантората ми при такива обстоятелства, че служителката в приемната да има основание да се закълне, че Адела е тази, която е донесла чантата си там.

— Но защо тази личност не е направила всичко това преди обяд? — запита пак съдията Фалън.

— Защото е било невъзможно да го стори — отвърна Мейсън. — И това е един от ключовете за разрешаване на нашия случай.

— Защо мислите така? — запита отново съдията. Мейсън продължи:

— Нека хвърлим един поглед върху условията, на които трябва да отговаря убиецът. Преди всичко той трябва да бъде някой, който познава основно работите в предприятията на Хейстингс и освен това познава обичаите в къщата му и накрая, той работи там.

— Имате предвид трите периода за действие, за които

вече споменахте? — запита съдията Фалън.

— Точно така — отговори Мейсън.

— О, Ваша милост — намеси се Хамилтън Бъргър. — Това е само нов опит за объркване на нещата.

Съдията отвърна:

— Един момент, господин Бъргър. Ще изслушам и вашето становище по въпроса, но съм много заинтересуван да чуя теорията на господин Мейсън докрай.

Мейсън продължи:

— По начина, по който чантата е била оставена в кантората ми, може да се съди, че съучастникът е бил жена, макар че убиецът би трябвало да бъде мъж. Възможността за съучастничество се свежда до следните три лица: Елвина Митчел, секретарката на Банър, Минерва Хейстингс или Розалия Блякбърн, секретарката на Бейсън. Трябва да призная, че след като разгледах възможността за всяка една от тях, бях склонен да приема, че съучастничката е била Розалия Блякбърн. Неочаквано Банър ми съобщи, че ще ми изпрати важни книжа по секретарката си, но тя отказала да направи това. Първоначално отказът ѝ ме изненада, но сега трябва откровено да призная, че не обърнах достатъчно внимание на този факт. Бях отново учуден, когато вместо секретарката му сам Банър застана на свидетелската скамейка, за да докладва за завещанието. Това той направи поради обстоятелството, че секретарката му се страхува да не я види Гърти, служителката, която приема моите посетители. Затова аз казах на Гърти да седне тук заедно с една друга млада жена. Когато в залата се появи развълнувана Елвина Митчел, аз я помолих да предаде тъмните очила на моята служителка и тя го направи. И сега въпросът ми е: как госпожица Митчел можа да познае коя е моята служителка, ако не я е виждала преди това в кантората ми?

— Добре — каза съдията Фалън, — да допуснем, че Елвина Митчел е замесена в това дело. Но по какво съдите, че Хънтли Банър не е главният ръководител на всичко това?

— Ако е така — отвърна Мейсън, — то нямаше да има никаква причина, която да накара Елвина да използва всички

възможности, за да бъде в службата си в понеделник. Тя щеше да отлети за Лас Вегас веднага след като остави чантата в кантората ми.

— А какво ще кажете за мотивите по това дело? — запита съдията.

— Мотивът не е така очевиден, както самоличността на убиеца — отговори Мейсън. — Засега не бих желал да изказвам някакво предположение. След като се доберем до госпожица Митчел, мисля, че ще мога да открия и мотива, който може да се окаже също много сложен. Бих желал полицията да извърши разследване и тогава на разпита Елвина Митчел ще ни разкрие всичко.

Съдията Фалън погледна към Хамилтън Бъргър, който поклати глава.

— Аз все още съм на мнение, че това е един опит за объркване на нещата така, че да предизвика подозрения и да оневини обвиняемата. Пери Мейсън е в състояние да изтъкне всички фактори, които са в неин интерес, и в случая той прави това твърде драматично. Мисля обаче, че основанията му са погрешни. Той успя да накара съдебния пристав да се затича след Елвина Митчел по такъв начин, че да изплаши бедното момиче до смърт. И даже тя да не е извършила нищо, Мейсън докара нещата дотам, че тя започна да тича.

Съдията Фалън се намръщи.

— Не съм съгласен с вас. Искам Елвина Митчел да бъде намерена и доведена в съда. Не е трудно тя да бъде арестувана. Полицията може да наблюдава апартамента ѝ, да открие къде паркира колата си и да я намери. След като я открият, искам да бъде доведена пред мен. Искам да говоря с лейтенант Траг и да му наредя да намери госпожица Митчел.

— О, много добре — каза уморено Хамилтън Бъргър. — Все пак това е едно объркване на нещата, в което Мейсън успя да ви убеди и би могъл да убеди и журналистите. А аз ще трябва да разследвам неговата теория по този случай.

— Моля, направете го — рече съдията студено, — но не мислете, че съдът е толкова лековерен и наивен, както вие искате да го изкарате с вашето изказване.

ГЛАВА 17

В десет часа на следващата сутрин в кабинета на съдията Фалън се събраха Пери Мейсън, Хамилтън Бъргър, лейтенант Траг и Адела Хейстингс.

— Помолих ви да дойдете тук — каза съдията, — защото искам да бъда сигурен, че случаят, който разглеждаме на откритото заседание, изяснява вече невинността на обвиняемата, без при това да накърнява правата на други лица. Както ви е известно, въпросът се отнася до едно състояние, което възлиза на няколко милиона долара. Макар че вече съм убеден в това, което се е случило, и съм сигурен, че убеждението се основава на показанията на някои от хората, които изслушах, все пак трябваше да се проведат някои допълнителни разследвания, тъй като в случая става дума за убийство от първа степен. Ето защо помолих лейтенант Траг да направи едно поверително изявление и засега моля защитата да се въздържа от изявления в пресата относно това изявление.

— Колкото се отнася до нас — каза Мейсън, — щом като обвинението срещу Адела Хейстингс е оттеглено, ние не сме заинтересувани повече от случая, с изключение, разбира се, на въпроса за правата ѝ върху собствеността, оставена от убития.

Съдията Фалън продължи:

— Хънтли Банър представлява Минерва Хейстингс по този въпрос и аз не зная какво ще бъде неговото отношение по гражданската ви жалба. Както и да е, сега лейтенант Траг може да ви разкаже за развитието на нещата, които станаха тази сутрин.

Съдията кимна към лейтенант Траг, който започна да говори сбито, безизразно, като очевидно подбираше думите си:

— Елен Дрексъл е дъщеря на Харли Дрексъл, предприемач в Карсън Сити. През време на ваканцията тя се занимава с работите на баща си. Адвокат на Дрексъл е Хънтли Банър. Дрексъл е построил малка къща в задната част на мястото си, с

цел да я дава под наем за една доста значителна сума на лица, които трябва да прекарат известно време в Невада във връзка правни цели. Тъй като Елен Дрексъл е от дълго време близка приятелка на секретарката на Банър, Елвина Митчел, последната се е грижила да намира клиенти за наемане на къщата. Едно от тези лица е била Минерва Хейстингс, а друга наемателка е била Розалия Блякбърн. Те двете станали приятелки на Елен Дрексъл и Елвина Митчел. Елвина Митчел е влюбена до уши в Коноли Мейнард и от дълго време счита, че той не взема онова участие в работите на Гарвин Хейстингс, което заслужава, и че Симли Бейсън получава все по-голямо доверие и влияние. Минерва съчувствала на Елвина Митчел и един ден ѝ казала съвсем ясно и открито, че когато Гарвин Хейстингс умре, тя, Минерва, ще застане начело на неговите работи. Тогава Коноли Мейнард ще стане директор и ще участва в разпределението на печалбите. Минерва не е знаела, а това не е било известно и на Елвина, че в последно време Мейнард бил злоупотребил вече с финансови средства на предприятието. Очевидно Симли Бейсън е подозирал това или е провел някои проучвания, които скоро щели да го осветлят по въпроса, и това, естествено, щяло да бъде фатално за Мейнард. Очевидно Минерва не е взела участие в убийството, но дала възможност на Елвина да разбере, че ако нещо се случи с Хейстингс, тя ще бъде тази, която ще държи козовете в ръцете си, без той да узнае, че тя никога не се е развеждала с него и че женитбата му с Адела Хейстингс е била всъщност двубрачие. Елвина Митчел проследила Адела Хейстингс оня понеделник, когато тя отишла във Вентура, използвала възможността да грабне чантата от седалката на колата ѝ, като си направила и дубликат от ключа на апартамента ѝ. Тя не се е нуждаела от ключ за къщата на Хейстингс, понеже Мейнард е знаел за ключа в службата. След като Адела напуснала къщата в понеделник сутринта, Коноли Мейнард влязъл вътре, убил Хейстингс хладнокръвно, уверен, че участието му ще остане неоткрито, и след това предоставил на Елвина Митчел да продължи делото. Елвина сложила фаталния револвер в чантата на Адела, поставила си тъмни очила и отишла през

обедната почивка в кантората на Мейсън. Там тя се представила като Адела Хейстингс, оставила чантата и си отишла.

Следващият въпрос, който безпокоял двамата конспиратори, бил този, че Адела може да се оплаче, че револверът е бил поставен в чантата ѝ, а намирането на нейния револвер в апартамента ѝ би потвърдил нейната история, поради тази причина Елвина наела самолет, който да бъде готов за отлитане от летището веднага след свършване на работното време в понеделник след обяд. Тя отлетяла за Лас Вегас и успяла да пристигне там само половин час преди завръщането на Адела. Вмъкнала се в нейния апартамент, откраднала револвера ѝ и го скрила. По този начин всичко било готово да се затвори мрежата около Адела и тя да бъде обвинена в убийство.

— А каква е ролята на Банър във всичко това? — запита Мейсън.

— Неговите ръце са чисти или поне ние мислим така — отговори Траг.

— Да, мога да разбера това — рече Мейсън, — защото, ако той не беше чист, то Елвина би могла да отлети за Лас Вегас рано след обяд. Излиза, че тя не е искала шефът ѝ да знае нещо, свързано с нейните работи, поради което е трябвало да действа само през свободните си обедни часове или след приключване на работното време.

— Изглежда — продължи лейтенант Траг, — Хейстингс е пожелал да бъде изготвено завещание в полза на Адела след тяхната женитба. Той отишъл в кантората на Банър в негово отсъствие и казал на Елвина какво иска да направи. Елвина му обяснила, че може да напише саморъчно завещанието, да го подпише, да сложи датата и с това то ще бъде валидно. Хейстингс последвал съвета ѝ и оставил завещанието при нея.

Както и да е, Банър все пак е уязвим до известна степен. Той е знаел или е имал основание да мисли, че е било съставено подобно завещание. Той сметнал, че то е изчезнало от папките му, но решил да не споменава за него, без да знае, че Елвина съзнателно го е унищожила. А сега, доколкото

разбирам, ако се докаже, че това завещание е било направено, фактът, че е било унищожено, не отменя неговата валидност.

Съдията Фалън въздъхна:

— Това е вярно. А сега да отидем в съдебната зала, където мисля да оттегля обвинението срещу Адела Хейстингс, тъй като истинският престъпник е арестуван и вината му е доказана.

Бъргър то погледна одобрително.

— Имате право.

Адела Хейстингс, просълзена от вълнение, прегърна Мейсън.

Съдията се усмихна многозначително.

— Тогава да вървим да свършим нашата работа, но преди това господин Мейсън трябва да изтрие червилото от бузата си.